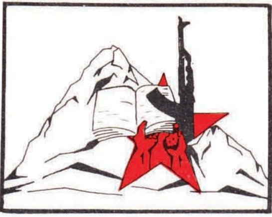

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 30 / Haziran 1984 / 2.-DM

Metris ve Sağmalcılar Cezaevindeki Açlık Grevi Büyüyor!

ÖLÜM ORUCUNDA ÜÇ DEVRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ!

Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde, Nisan ayı içerisinde başlayan açlık grevi, 55. gününde 18 devrimcinin başlattığı ölüm orucuyla devam etmektedir. Ölüm orucuna başlayan devrimcilerin sağlık durumlarının giderek kötüleştiği ve hayati tehlike içerisinde bulundukları bildirilmektedir.

Resmi makamlarca, şu ana kadar 3 devrimcının şehit düştüğü itiraf edilmiştir. Ancak, bu resmi açıklamanın dışında da ölüm olaylarının olduğu gelen haberler arasında yer almaktadır. Açlık grevinde şehit düştükleri belirtilen devrimcilerin isimleri şöyledir: Dev-Sol üyesi Abdullah MARAL, Erdoğan ÇALLI ve TİKB üyesi Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ.

Türkiye ve Kürdistan'daki diğer bazı cezaevlerinde de tutukluların açlık grevine gittikleri, yoğun bir baskı ve işkenceyle karşı karşıya bulunan bu tutuklulardan da ölü ve yaralıların olduğu haberleri alınmaktadır. Cuntanın başbakanı Turgut Özal'ın 19 Haziran tarihli basın toplantısında yaptığı açıklamadan da anlaşıldığı gibi, tüm cezaevlerini saran eylemler kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır. Özal, söz konusu basın toplantısında Elazığ cezaevinde de 1 kişinin hastahaneye kaldırıldığını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

15 Haziran günü şehit düştükleri belirtilen Abdullah Maral, Erdoğan Çallı ve Mehmet Fatih Oktülmüş adlı devrimcilerin, cezaevinde geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanete karşı direnişçiliğin dayatılmasında önemli yerleri olduğu söylenmektedir. Cuntanın, işkence ve baskıların dozunu artırarak bir yanda yılgınlığı ve vaadlerle ise teslimiyet ve ihaneti geliştirmeye çalıştığı günlerde hayatlarını ortaya koyarak, bu oyunları boşa çıkaran devrimcilerin, her an tehditle karşı karşıya oldukları bilinmektedir. Böyle bir dönemde yükselen bu direnişin anlamı, kamuoyu tarafından çok iyi kavranılmak zorundadır.

Faşist cunta, cezaevlerinde teslimiyeti yaygınlaştırarak direnişi boğmak istemektedir. Metris ve Sağmalcılar, bu girişimlerini yoğunlaştırdığı cezaevlerinden ikisidir.

Son aylar içerisinde, her iki cezaevinde de uşaklaştırdığı hainler eliyle sürdürdüğü teslim alma çabalarını yoğunlaştıran cunta, baskı ve işkencelere hız vererek, tutuklular üzerinde yılgınlık yaratmaya çalışmaktadır. Dışarıda "demokrasiye geçiş" vb. propagandaları hızlandırırken, cezaevlerinde ise baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktadır.

Son olarak çıkarılmak istenen "af" kanunundan da anlaşılacağı gibi, cunta, bu amacına ulaşmak için her yolu mübah saymakta, kendi kanunlarını bile çiğneyerek, ihanet ve teslimiyeti teşvik için çok sinsi planlar geliştirmektedir. Cunta tüm girişim-

Devamı 19. sayfada

EVREN-ÖZAL "AF"FI SOL'U TASFİYE PLANININ PARÇASIDIR!

TC ve Af;

Türkiye, Kürdistan halkları ve dünya kamuoyu TC'nin sergilediği bir iğrenç oyunla daha karşı karşıya bulunuyor. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde on binlerce insan günlük işkenceler altında ölüme terkedilmiş, yüzlercesi işkence tezgahlarında katledilmiş, onlarcası idam sehpalarında asılmış durumda iken, tüm bu cinayetlerini dünyanın gözleri önünde işlemeye devam eden cunta, kendi partilerinden birisinin eliyle verdiği bir yasa önergesiyle, tarihin belirli dönemlerinde sergilediği ve önemli sonuçlar da alabildiği "af" silahını yeniden eline almak istiyor. Son haftalarda giderek artan bir ilgiyle tartışması sürdürülen bu "af" olayının ne olduğunun bütün açıklığıyla kavranması, bu açıdan da büyük önem taşımaktadır.

Tüm bir toplum üzerinde ve özellikle de devrimci harekete karşı işkence, baskı ve katliamları dünya çapında büyük tepkilere yol açan cuntanın "parlamento"su ve hükümeti eliyle çıkarmak istediği "af", bir sahtekarlık olmanın da ötesinde, devrimci-demokratik harekete yönelik saldırının önemli bir parçası olarak kavranmalıdır. Açıkça bilinmek zorundadır ki, "af"dan kasdedilen şey, cuntanın zindanlarında her gün ölümle pençeleşen insanların özgürlüklerine kavuşturulması değildir. Bu konuda bizzat cunta başının ve hükümetin açıklamaları son derece nettir. Türk burjuvazisi bir kez daha ikili oynamakta ve devrimcilere iki alternatif dayatmaktadır: "Ya ihanet edeceksin ya da katledileceksin." Son bir kaç yıllık uygulamalara dahi bakıldığında bu gerçeği görmemek için kör olmak gerekir.

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ne pahasına olursa olsun ezme amacını vazgeçilmez bir görev olarak önüne koymuş olan Türk sömürgeci faşist burjuvazisi, bizzat ordu gücünü devreye sokmaktan, zor'la boyun eğdirme ve satın alma yollarına kadar her türlü yöntemi mübah saymaktadır. Yani kısaca; faşist cuntanın, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ve KUKM'ni hangi yolla olursa olsun tümüyle bir tasfiye amacı vardır. En açık biçimiyle cezaevlerinde görülen bu durum, ülke içinde ve dış alanlarda da bugün daha çok netleşmiş durumdadır. Devrimci gelişmeye karşı, örgütleri içten çökertme, yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirme, provakasyonu alabildiğine körükleme amaç ve uygulamaları hiç kimsenin dikkatinden kaçamayacak kadar ortada durmaktadır. Cuntanın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı açık bir savaşa sürdüğü ordusuyla birlikte, sürdürdüğü bu yönlü çabaları biliniyor. Ve yine bunun sadece Kürdistan'la sınırlı olmayıp, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi üzerinde de benzeri çabaların olduğu görülüyor. TC'nin devrimci gelişmeye karşı sürdürdüğü bugünkü faaliyetlerin geçmişin deneyimleri üzerinde yükseldiğini hemen belirtelim. Gerçekten de cunta, Türk burjuvazisinin TC tarihi boyunca uyguladığı bu yönlü politikalardan da çıkardığı dersler ışığında, geçmişi bir kez daha ve daha da sistemli bir biçimde yaşamak istiyor. Kendisine geçmişte başarı kazandırmış olan bilinen taktiklerinden, yaşadığımız dönemde de başarı bekliyor. Ama, bu konuda büyük bir yanılgı içinde olduğunu belirtmek gerekecektir. Hükümeti ve muhalefet

Devamı 16. sayfada

Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım!

"Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephemizin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde, tüm bu ögelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncülüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağdan kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dağın, ovanın nasıl kullanılacağının, şehir-köy çalışmasının, her birime nasıl girileceğinin, her kalenin nasıl fethedilebileceğinin, tüm aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğinin, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunun derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinilecek her özellik, bunun sıradan başarısı bile halkımızın acılarını dindirebilir ve özellikle de bugün bizden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerimizin umutlarını tazeleyebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerekiyor. Öyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitatör ve propagandacılar haline gelmeliyiz."

(YAZISI 10. SAYFADA)

ELAZIĞ ASKERİ CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ!

● *Sömürgeciler, faşistler eliyle PKK'li savaş esirlerini katletmeye hazırlanıyor!*

Gazetemize ulaşan haberlere göre, Elazığ askeri cezaevinde tutuklu PKK'li savaş esirleri Mayıs ayı sonunda açlık grevine girmiş ve eylemi halen sürdürmektedirler. Eylemin hangi gün başladığı ve katılanların sayısı hakkında henüz bir bilgi alınamamıştır. Eylemi kırmak amacıyla baskı ve işkencelerin akıl almaz boyutlara ulaştığı ve önder kadroların faşistlerle aynı hücrelere konularak onlar elivle katledilmeye çalısıldığı da gelen haberler arasındadır. Sömürgeci-faşist cuntanın teslim aldığı hainler eliyle geliştirmek istediği teslimiyet ve ihanete karşı direnişi dayatan devrimcilerin başlattığı açlık grevinin, son dönemlerde had safhaya ulaşan sömürgeci-faşist baskıları ve tutuklulara cezaevi elbiseleri giydirilmek istenmesini protesto amacını da taşıdığı bildirilmektedir.

Devrimci tutukluların direnişini kırmak ve ihaneti yaygınlaştırmak amacıyla sömürgeciler özellikle 7 Şubattan başlayarak, Elazığ askeri cezaevindeki baskı ve işkence uygulamalarına hız vermişlerdi. Başvurdukları fiziki işkencelerin yanısıra psikolojik işkenceye de ağırlık vererek devrimcilerin onurlarını ayaklar altına almakta, böylece onları ruhsuz, direnmesiz birer piyona çevirmek istemekteydiler. Bu amaçla, kendilerine asker muamelesi yaparak, sömürgeci cellatlara 'komutanım' diye hitap etmeye, karşılarında 'esas duruş'a geçmeye zorlamakta, bunlara karşı direnen devrimcileri tek tek veya toplu olarak sürekli işkencelere maruz bırakmaktaydılar. Ancak, her ne pahasına olursa olsun, inançlarından vazgeçmeyi reddeden PKK'li savaş esirleri direnişleriyle sömürgecileri yenilgiye uğratarak, siyasi tutuklu olduklarını kabul ettirmişlerdir. İşkenceler altında çoğu sakat bırakılan devrimcilerin bu direnişlerini kırmak amacıyla sömürgeciler, onları açsusuz bırakmakta, cezaevi kantininden, dışarıdaki fiyatların iki katı fiyatına satılan yiyeceklerle üzerlerinde amansız bir vurgun vurmakta, yakınları ve avukatlarıyla görüşmelerini engellemekteydiler.

Devrimcilerin direnişçi ruhunu kırmak amacıyla sömürgecilerin başvurdukları bir diğer yöntem de, onlara tek tip cezaevi elbisesi giydirme girişimiydi. Ancak, bunun kendilerini kişiliksizleştirerek teslim almanın bir adımı olduğunu bilen devrimciler şiddetle karşı çıkarak tek tip elbiseleri giymeyi redetmişlerdi. Bunun üzerine bütün elbiseleri toplayan sömürgeciler, devrimcileri çırıl-çıplak bırakarak soğuk cezaevinde hastalıklara ve ölüme mahkum etmişlerdi.

Devamı 18. sayfada

İÇİNDEKİLER

Sömürgeci-Faşist Mahkemeler Ölüm Kusuyor!

Yıllardır sürmekte olan devrimci örgüt davalarının karar aşamasına ulaşmasıyla birlikte, sömürgeci-faşist mahkemeler üst üste ölüm cezaları yağdırmaya başladılar. Yalnızca son bir ay içerisinde ayrı davalardan yargılanmakta olan 43 devrimci ölüm cezalarına çarptırıldılar.

İçinde yeraldığı dönem açısından ele alındığında, bugüne kadar sürüncemede bırakılan davaların peş peşe sonuçlanmasının ve onlarca idam cezası verilmesinin bir tesadüf olmadığı, çok yönlü bir plan doğrultusunda hayata geçirilmekte olduğu görülecektir.

İçine girilen yeni dönem, geçmişte ağır darbeler yiyerek ülke zeminindeki faaliyetleri önemli ölçüde sınırlanan devrimci hareketlerin yeniden örgütlenme ve toparlanma doğrultusunda bazı adımlar atmaya çalıştıkları bir dönemdir. Bu dönem nasıl ki, devrimci hareketler açısından hayati bir önem taşıyorsa; aynı şekilde; her ne pahasına olursa olsun devrimci mücadelenin Türkiye ve Kürdistan zemininde yeniden hayat bulmasını engellemek kararında olan sömürgeci-faşist cunta için de büyük öneme sahiptir. Bir kez kök saldıktan sonra artık bir daha devrimci hareketi yoketme gücünü kendisinde bulamayacağını iyi bilen faşist cunta, devrimci mücadeleyi daha başından ezmek amacıyla çeşitli planlar hayata geçirmektedir. Bu nedenle, bir yandan operasyonlarına yeniden hız verip onlarca kişiyi sahte gerekçelere zindanlara doldururken, diğer yandan da cezaevlerinde ve dışarıda mücadeleyi omuzlayan devrimcileri yollarından döndürmeyi hedefleyen çeşitli uygulamalar geliştirmektedir. Bu uygulamaların en önemlilerinden biri, üst üste verilen toplu idam cezalarıdır. Faşist cunta bununla, devrimcilerde korku ve panik yaratarak cezaevlerinde direnen devrimcileri can telaşına düşürüp direnişten vazgeçirmeyi ve teslimiyeti egemen kılmayı amaçlarken, aynı zamanda da dışarıdaki devrimcilere ve devrime sempati duyan geniş çevrelere, inançlarında diretmeleri ve kendisine karşı mücadele etmeleri halinde acımasız davranacağı mesajını iletmeyi hedeflemektedir. Madalyonun bir yüzünde sömürgeci faşist cuntanın bu katliamcı çehresi sırıtırken, diğer yüzünde de çeşitli "bağışlama" yöntemleriyle devrimcileri davalarına ihanet ettirme çabası yer almaktadır. Bu amaçla da cunta, çeşitli karar tasarıları hazırlatmakta ve "örgütlerinin çökertilmesinde rol alacak örgüt mensuplarının ölüm cezalarının 10 yıla, müebbet hapis cezalarının ise 5 yıla indirileceğini" belirtmektedir. Açık ki, bununla hedeflenen, devrimcileri halka ve inançlarına karşı suç işleyen hainler haline getirme ve düşmanla işbirliğini yaygınlaştırmadır. Üst üste gelen idam cezaları ile devrimcileri mücadeleden caydırmayı hedefleyen birtakım karar tasarılarının, mücadelenin yeniden ülke zeminine kaydırıldığı bir dönemde boyvermesi bu nedenle şaşırtıcı değildir.

İdam cezalarının bu dönemde yoğunlaştırılmasının bir diğer nedeni de, "demokrasiye dönüş" aldatmacasının çeşitli çevrelerce kabul edilmiş olmasıdır. Bir süre öncesine kadar, göstermelik de olsa, Türkiye'de "demokrasi"ye dönülüp dönülmediğini tartışan ve gelişmeleri gözlemleyen Avrupalı bazı devletler, emperyalist çıkarları gereği hiçbir zaman gözden çıkaramayacakları ve bu nedenle de bütün uygulamalarına göz yumacakları Türkiye hakkında, çeşitli temsilcilerinin ağzından olumlu demeçler vermeye, "Türkiye'nin demokrasiye döndüğü"nü ifade etmeye başlamışlardır. Böylece, Avrupa ilerici kamuoyundan gelen baskılar karşısında geçmişte açıkça ifade edemedikleri bu düşüncelerini, Türkiye'deki sahte "seçimleri" dayanak yaparak açığa vurmuş ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nde kalmasını karar altına almışlardır. Avrupa Konseyi'nde kalışı kesinleştikten sonra da Türkiye o güne kadar "demokrasiye geçtiğini" göstermek (!) amacıyla sürüncemede bıraktığı davaları sonuçlandırmaya ve peş peşe ölüm cezaları yağdırmaya başlamıştır. Bu açıdan denilebilir ki; sömürgeci-faşist cunta, "oyununu daha da ustaca oynaması" yolunda efendilerinden gelen buyruklara bir ölçüde uymuş olmaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönemde hız kazanan bir diğer uygulama da yoğunlaştırılan operasyonlardır. Yeniden örgütlenme çabalarını daha başından ezmeyi hedefleyen faşist cunta, dört bir tarafta geliştirdiği geniş çaplı operasyonlarda yüzlerce kişiyi gözaltına alarak zindanlara doldurmuş, bu arada faşist kolluk kuvvetlerine karşı silahlı direnmeyle karşılık veren bazı devrimciler de alçakça katledilmişlerdir. Bu durum da açıkça göstermektedir ki; faşist cunta hangi uygulamaya başvurursa vursun devrimci direniş mücadelesini bastırmaya ve devrimcileri yürüdükleri şerefli yoldan alıkoymaya gücü yetmeyecektir.

Devrimciler karşısında düştüğü acizlik sonucu faşist cunta,son dönemlerde ajan faaliyetleri arttırma yolundaki çabalarına da hız vermiştir. Sömürgeci yetkililer tarafından bu doğrultuda yapılan sürekli çağrıların yanısıra basın-yayın kuruluşları da halkı devrimcileri ihbar etmeye çağırmakta; "devletin kutsallığı, vatanın bölünmezliği" üzerine bayatlamış teranelere çokça yer vermektedirler. Ancak bu aciz çağrıların bitip-tükenmeden tekrarlanması da göstermektedir ki; halk hiçbir şekilde bunlara itibar etmemekte, umudunu bağladığı tek değerleri olarak devrimcileri bağrına basmaktadır.

Son bir ay içerisinde, basına yansıdığı kadarıyla, mahkemeler ve operasyonların bilançosu şöyledir:

● Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan 154 kişilik TKP-ML/TİKKO davası sonuçlandı. Yargılanan devrimcilerden 10'una ölüm cezası verildi. Ölüme çarptırılan devrimciler şunlar: Serdar Can, Müslüm Erman, Ramazan Kılavuz, İbrahim Ekinci, Engin Vurkır, Mahmut Karacalı, Ayhan Toprak, Mustafa Kaya, Mehmet Özgül ve Hasan Hayri Aslan.

Aynı davada, Mehmet Emin Tüysüz ile İsmail Çaldır ömür boyu, Fehmi Bahçeci ve Haydar Söylemez ise 24'er yıl hapis cezalarına çarptırıldılar.

Ayrıca 11 kişiye 8-16; 71 kişiye 3-8 ve 9 kişiye de 3 ay ile 1 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. 33 kişi ise beraat etti.

● Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Aybastı Devrimci-Yol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş örgütleri davaları sonuçlandı. Mahkeme sonucunda 27 devrimci ölüm, 7 devrimci de ömür boyu hapis cezalarına çarptırılırken, 125 kişiye de 8 ile 24 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları verildi.

İdama çarptırılan 27 devrimcinin isimleri şöyle:

Adnan Keskin, Alaatin Altıntaş, Celal Altıntaş, Faruk Yakışan, Hacı Bayram Aksu, Hikmet Yılmaz, Kemal Doğan, Ömer Gündoğan, Orhan Özbilen, Şükrü Gündoğdu, Sabahattin Yalçınkaya, Yaşar Erkoç, Dursun Yıldırım, Hasan Kaya, Muzaffer Önkol, Selahattin Diril, Cevat Şentürk, Ekrem Altuntaş, Hacı Osman Altuntaş, Hacı Uygun, Kadir Karayün, Selahattin Ekinci, Selahattin Yaman, Temel Gümüş, Temel Durumlu, Cemal İşmarcı ve Selçuk Müspet Haznedar.

Müebbet hapis cezası alanlar da, Hasan Çekli, Sait Özdemir, Şaban Kaval, Sırrı Zanbul, Ahmet İkiz, Selahattin Ete, Yaşar Karakuş'tur.

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 37 kişilik TKP-ML Yeniden İnşa Örgütü davasında İrfan Ördek, Baki İşçi ve Şinasi Korkusuz idam; Hüseyin Demircioğlu, Zabit İltimur ile Müslüm Çelik ise müebbet hapis cezasına çarptırıldılar. Ayrıca 11 kişi de 1 yıl 3 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldılar.

● Örgütlerini yeniden canlandırmak için faaliyet yürüttükleri iddiasıyla "yargılanan" THKO-Diriliş örgütü üyesi 23 kişinin davası sonuçlandı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen davada Temur Taşdemir ile Mustafa Baki Genç ölüm cezasına çarptırılırken, Haydar Yurtsever'e ise müebbet hapis cezası verildi. Ayrıca 14 kişi 3 ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına mahkum edildiler.

● 6. Kolordu ve Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri sıkıyönetim komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde "yargılanan" THKP-C/Acilciler mensubu devrimcilerden Hüseyin Yılmaz Keser'e idam cezası verildi.

Aynı davada "yargılanan" Abdulkadir Katkak ve Aycan Özkan'a ağır hapis; Şerife Karaca, Gülten Yıldırım, Mahmut Bulca'ya 6 yıl 8 ay hapis; Hüsnü Pehlivan, Seyfi Biranger, Mustafa Türk, Ahmet Kantarcı, Kemal Vural ve Bekir Gün adlı devrimcilere 5 yıl, Fethi Zorlukolun'a 4 yıl ve Yaşar Gıldır (Bıldır)'a ise 3 yıl ağır hapis cezaları verilmiştir.

Ayrıca, yakalanamayan 3 devrimcinin dosyalarının tefrikine ve 4 kişinin de beraatine karar verilmiştir.

● 3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 5 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen, Çarşamba Kurtuluş ve Eynesil Halkın Kurtuluşu davaları sonuçlandı. 2 kişiye idam cezası verilen davada 25 kişiye de toplam 206 yıl ağır hapis cezası verildi.

4 Dev-Yol Militanı Direnerek Şehit Düştü

Son bir ay içinde Denizli ve Ünye'de yapılan operasyonlar sırasında teslim olmayı reddederek faşist kolluk kuvvetleriyle çatışma içerisine giren Devrimci Yol mensubu 4 devrimci şehit düştü.

Denizli ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sırasında 1 devrimci şehit olur ve 1'i de yaralanırken ayrıca 33 devrimci de yakalandı.

Ünye'nin Çiğdem Köyü'nde 21 Haziran günü meydana gelen ikinci çatışmada ise, Habil İrgül, Necmettin Karagülle ve İbrahim Levent direnerek şehit düştüler. Ayrıca Sevim Öktem (yaralı), Harun Korkmaz ve Erdoğan Kesimci isimli devrimciler de aynı çatışmada yakalandılar.

Diğer taraftan İstanbul'da yapılan operasyonlarda da Devrimci Yol'dan 11 kişi yakalandı.

Bir Devrimcinin İdam Cezası Askeri Yargıtayca Onaylandı

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nce ölüm cezasına çarptırılan Dev-Sol üyesi Aziz Özgeyik hakkındaki kararı bozarak müebbet hapise dönüştüren Askeri Yargıtay Daireler Kurulu, Sezai Santaş hakkındaki ölüm cezası kararını onaylamıştır.

SVP Üyesi 9 Kişi Hakkında 36 Yıla Kadar Hapis Cezası İsteniyor!

1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde süren Sosyalist Vatan Partisi davasında, Merkez Yönetim Kurulu ve İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi 12 devrimciden 9'u için 10 yıldan 36 yıla kadar değişen hapis cezaları istendi. Bu devrimcilerin isimleri şöyle: Mustafa Öztürk, Mustafa Güler, Niyazi Yıldırım, Haydar Tuncer, Munzur Pekgüleç, Adnan Altun, Zafer Emir, Hüseyin Fuat Özenir ve Oğuz Kayserioğlu.

Van'da Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

Faşist Türk sömürgeciliği,baharla beraber Kürdistan genelindeki baskı ve operasyonlarını daha da artırmaya başladı.

Gerek Doğu'ya açılan bir kapı olması ve gerekse Kürdistan genelindeki tüm gelişmelerin kontrol edilebileceği uluslararası bir karşı-devrim merkezi haline getirilmeye çalışılmasından ötürü Van, söz konusu baskı ve operasyonların en sıkı uygulandığı bir alan haline geldi. CİA ve MAFYA gibi uluslararası ajan ve vurgun şebekeleri MİT'le kolkola bölgede karşı-devrimi, her türlü yozluğu örgütler ve çok çeşitli yollardan yüklü vurgunlar vururken, halkımız için yaşam yine bu güçlerin komplo ve zorbalıkları yüzünden çekilmez hale gelmiştir.

Çürümüş ve asalak varlıklarını korumak için faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza reva gördüğü ve adeta "doğal yaşam" haline getirmeye çalıştığı Van yöresindeki son aylardaki uygulamalar kısaca şöyledir;

Van şehir merkezinde aralıksız sürdürülen rastgele ev basma, her hangi bir kahvehane, işyeri ve hatta caddenin birden kuşatılıp yapılan arama ve operasyonlar biçimindeki polis baskıları sonucu suçsuz birçok kişi rastgele tutuklanıp işkencelere uğratılmakta, Diyarbakır zindanlarına gönderilerek sindirilmeye çalışılmakta ve bu suçsuz insanların serbest bırakılması ise ancak yüklü rüşvetler verilerek sağlanabilmektedir.

25 Mart seçimleri döneminde bu uygulamalar zirveye çıkarıldı. Başkale'de üçü bayan olmak üzere yedi yurtsever, seçimlerde oy kullanılması doğrultusunda propaganda yaptıkları gerekçesi ile tutuklanıp ağır işkencelerden geçirildiler. Aynı dönemde bölgedeki diğer ilçe ve köylerde de onlarca yurtsever ve ilerici insan aynı gerekçelerle yine ağır baskı ve işkencelere uğratıldılar.

Sömürgeci faşist yönetim, alandaki gençlik üzerinde ise sistemli bir baskıyla birlikte yine sistemli bir yozlaştırma faaliyeti yürütmektedir. Bir yandan onları "sen falanca örgüttenmişsin, falanca derneğe üyeymişsin, Kenan Evren'e küfür etmişsiz" vb. gerekçelerle sürekli baskı ve işkence tehdidi altında tutarken, diğer yandan sportif faaliyetler vb. görüntüsü altında ahlaki ve kültürel yozluğa ve çöküntüye uğratmaya çalışmaktadır.

Bölgede halen devam etmekte olan "silah arama operasyonları" Mart ve Nisan aylarında özellikle Başkale, Gürpınar alanlarında yoğunlaştırıldı. Sömürgeci faşistler bu arama ve operasyonlarda halkımıza her türlü insanlık dışı baskı yöntemini uygulamakta ve bu yolla onları bir yandan yeniden yükselen UKM'den uzak tutmaya, diğer yandan kişiliksizleştirerek kullanabileceği fosilleşmiş bir yığın haline getirmeye çalışmaktadır.

Söz konusu alana yapılan baskınlarda halkımızın dine bağlılığı istismar edilmekte, halk Kuran'a el bastırılarak devlete bağlılık, devrimcilere yardım etmeme ve silah teslimi konularında yemin etmeye zorlanmaktadır. Bununla yetinmeyen sömürgeci caniler, yeminden sonra gözdağı vermek için halkı sıra dayağından geçirmekte, kadın-erkek, yaşlı-genç demeden çırıl çıplak yerlerde sürünmeye zorlamakta ve tüm bu uygulamalara son vermek için yüklü rüşvetler almaktadırlar.

Tüm bu uygulamalar sürecinde köylülere zorla silah satın aldırılıp, teslime zorlanması ise artık genel bir kural halini almıştır.

15 Mart tarihinde Başkale tabur komutanı Mehmet Çevik ve başçavuş Mustafa'nın denetiminde sürdürülen operasyonlarda B..... köyü halkından, kar üzerinde çırıl çıplak süründürülmek vb. gibi ağır baskı ve işkenceler sonucu, yukarda belirttiğimiz yöntemle uzun menzilli bir kaç türek ve dört tabanca alınmıştır. Z.... A......, S......'ta da benzer biçimde çeşitli çap ve markada silahlar alınmıştır.

Yöre halkı üzerindeki baskı gerekçelerinden bir diğeri de sınır bölgesindeki kaçakçılık olayıdır. İşsizlik, yoksulluk vd. nedenlerden ötürü boğaz tokluğuna yürütülen sınır boylarındaki halkımızın bu küçük çaplı ticaret faaliyeti de halkımız üzerinde uygulanan baskı ve sömürünün boyutlarını anlamada bir diğer açık göstergedir.

Başkale-İran sınırında kış koşullarından da yararlanılarak yapılan kaçakçılık,geçtiğimiz aylarda yöredeki üst düzey askeri görevlileri için bir talan ve gasp vesilesi oldu. Özellikle Albayrak ve Çaldıran bölük komutanları kendilerine bağlı köyleri 100-150 bin lira vermeye zorlayarak öteden beri halktan şu veya bu biçimde aldıkları haracı, bu vesile ile pervasızca yürürlüğe koymaya ve açıktan yapmaya başlamışlardır.

Söz konusu kişilerce, kaçakçılık yapanlar yaptıkları işe göre her ay en az 30 bin lira olmak üzere rüşvet vermeye zorlanmakta; vermeyenler yakalanarak ağır işkencelere ve cezalara maruz bırakılmaktadır.

Kış koşullarının çok ağır geçtiği yörede, halkın hastalık vb. ihtiyaçları nedeniyle yollarını açık tutma acil talebini de istismar eden sömürgeciler kışın karlı yolları temizlemek için arabalara gerekli mazotun köylerce karşılanmasını şart koşmaktadırlar. Bu amaçla A... köyünden 100 000 Lira, B.T. Köyünün yolu için ise çok kısa bir yol olmasına rağmen 20 000 lira alındı.

Tüm bu uygulamalar nedeniyle sömürgeci-faşist yönetime karşı duyduğu kin ve nefret, her geçen gün artan yöre halkının bugün için bu tutumunu güçlü protesto ve eylemlerle ortaya koyamasa da, gerekli örgüt ve önderliğe kavuştuğunda tüm gücüyle ulusal kurtuluştan yana tavır koyup, sömürgeci canilerden yaptıklarının hesabını bir bir soracağı açıktır.

Van'dan Bir Serxwebûn Okuyucusu

THKP-C/Dev-Sol-5 Davasında 47 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlayan Dev-Sol-5 davasında "yargılanan" 140 devrimciden 47'sinin idamı istendi. 47 devrimciden 31'i hakkında bu ikinci idam talebi oluyor.

● THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu Üyesi 9 Kişi Yakalandı

Adana ve Ankara'da faşist kolluk kuvvetlerince yapılan operasyonlar sonucu, THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu örgütüne mensup 9 devrimci yakalandı.

İnsanlık Sömürü ve Zulmü Daima Mahkum Etmiştir

1983 Sonbaharı'nda Elazığ Askeri Tutukevindeki PKK'li tutukluların, Diyarbakır Cezaevinde gerçekleştirilen Ölüm Orucu ve açlık grevini desteklemek için açlık grevine başlarken mahkemede yaptıkları bu açıklama elimize yeni ulaştığından, gecikmişte olsa yayınlamayı tutuklu yoldaşlara karşı sorumluluğun bir gereği olarak görmekteyiz. Bu dilekçe, 160 PKK'li tutuklunun "yargılandığı" mahkemede 1000'e yakın dinleyici karşısında siyasi savunma yapan bir tutuklu tarafından okunmuş ve mahkeme heyetine verilmiştir. Söz konusu dilekçe aşağıya aynen aktarılmıştır:

Israrla belirtmek gereğini duyduğum sorunlarımıza değinmeden önce, insanlığın tarihi ve evrensel gelişim sürecinde insan fizyolojisine ve her türlü toplumsal değerlerine musallat olmuş infiyazın örgütlediği "zor"a kısaca değinmek istiyorum.

İnsanlığın sınıfsız, sömürüsüz toplumsal düzenini dağıtan ve özel mülkiyetin sınıf temelleri üzerinde şekillenen "zor" tüm sınıflı toplumların yapısında ilkel ve vahşi şiddete dayalı özünü koruyarak çağımızın sınıflı toplum yapısına taşınırken, hakim uluslar ve sınıflar, içinden çıktıkları eski toplumsal ilişkilerin insani ve toplumsal kabuğunu parçalayarak sadece benzerlerinden miras kalan, salt sömürü, zulüm ve talana dayalı olan örgütlü zor'u devr aldılar. Bundan dolayı, bugün sömürgeci emperyalizmin ve dünya gericiliğinin, genelde insanlığın ve mazlum dünya halklarının mutlu ve özgür geleceğinin önüne çıkardığı "vahşi zor" bir taraftan iğrenç vasıflarıyla şekillendirdiği sömürgeci askeri faşist devletler ve gerici yönetimlerle tekelci sermayenin gönüllü bekçiliğini yaparken, diğer yandan ülke, bölge ve dünya halklarını tepeden tırnağa soyup, yoksulluk ve sefaletin koyu girdabına itmektedir. İnsanlık türeyiş, yani var oluş tarihinden günümüze dek hiç bir toplumsal süreç ve aşamada, günümüz emperyalizminin ve sömürgeciliğinin bu denli tahripkar, vahşi ve iğrenç saldırılarına, işkence ve uygulamalarına maruz kalmamış ve kara zulmün bu denli ihanetine uğramamıştır. İnsanlık evriminin yeni bir toplumsal sisteme; sınıfsız, sömürüsüz, sosyal bir yaşam tarzına geçiş yaptığı bugün, can çekişen emperyalizm kendi toplumsal yapısının bu aşamasında ancak zor'un örgütlediği ve biçimlendirdiği, askeri faşist kurumlarıyla gerçekleştirdiği baskı, zulüm, katliam ve ulusal imhalarla ayakta durabilmektedir. Ancak, dünya insanlığının tarihinde hiç bir sömürgeci güç, ister bir imparatorluk, krallık ve isterse sultanlık veya çarlık olsun, sömürü ve saltanatlarını sürdürmek için insanlığı boğazlayamamış, iğrenç işkence metodlarını ve vahşeti devam ettirmeye ömürleri yetmemiştir. Çünkü, insanlığın özlem duyduğu ve uğruna nice destansı kahramanlıklar ve direnme tarihleri yarattıkları özgür ve mutlu gelecekleri için, halklar, uluslar ve sınıflar da yığın yığın bir volkandan fışkıran kıpkızıl lavlar gibi inerek dönemlerinin egemen güçlerini yok etmişlerdir ve halen de etmektedirler.

Bugün dünya halklarının ve insanlığın toplumsal kurtuluşu için alevlenmeyen tek bir kara parçası yoktur. Ulusal ve sınıfsal kurtuluşu omuzlayan ihtilalci, devrimci, yurtsever, demokrat, aydın, köylü ve modern çağın köle işçisi kendi insanlığının ve sınıfının kurtuluşunun arayışı içerisine girerek; Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu, Uzakdoğu ve Asya'da sömürgeci emperyalist zulmün boyunduruklarını bir bir kırıp, bağımsız bir vatan, özgür bir dünyanın çiçeğe duran ilk fidanları olmaktadırlar. İsyanın ve direnişin anavatanı durumuna dönüşen Ortadoğu'nun halkları, insanlığın ve emeğinin düşmanı sömürgeci zulmün, siyonizmin ve faşizmin çıldırtan, vahşi, iğrenç ve insanlık dışı uygulamalarının temel alanı seçilmiş, bölge insanlığına, halklarına ve ezilen uluslarına yönelik toplu katliam ve işkenceler, eşine ender rastlanır biçimde tüm çıplaklığıyla sahnelenmiş, yurtsever, devrimci, demokrat, insani duygular taşıyan, sömürü ve düzenden yana olmayan her insan muhalif görülmüş insanlık; barbarlığın ve vahşetin derin soysuz karanlıklarına gömülerek yok edilmek istenmiştir. Çocuk yaştaki insanlar, kadınlar, yaşlılar savaş suçlusu sayılarak esir kamplarında, zindanlarda katledilmiş, tepeden tırnağa kana bulanan "masum yüzlü vahşi zor" insanlığın can düşmanı bir ölüm makinasına dönüşmüştür. İnsanlığı ve onun soylu, onurlu mücadelesini kurşunlayan sömürgeci emperyalist zulüm ve faşist cellatlar, tarihi sınıf geçmişlerinde olduğu gibi, bugün de baskı ve zora dayalı yöntemlerle köleleştirdikleri insanın kutsal bedeni ve her türlü insani değerleri üzerinde varlıklarını sürdürebilmek için daha da modernize ederek ürettikleri işkence makinalarını ve kan kusan acımasız silahlarını, iğrenç ve soysuz yöntemlerle denemekte, işkence tezgahlarına up uzun yatırılan mazlum insanlığın eşsiz bedeni yok edilmek istenmektedir. Bugün, insanlık evriminin ve soyunun en üretken, yaratıcı, bilinçli, toplumsal kurtuluşçu, fedakar, yiğit ve atılgan beyinleri, yani bizler; dünya zulmünün, karanlık zindanlarının karanlık ve korkunç derinliklerine gömdürülerek, özgün insanlığın hiç bir zaman kabullenmeyeceği bir dünya yaratılarak yaşatılmak istenmektedir.

İşte bugün bizler ve benzerlerimizin mücadelesi; ülkemizde dünya insanlığının toplumsal kurtuluşu ve insanca yaşam koşullarını yaratabilmek içindir. Bundan dolayı da, soylu ve özgür geleceğini etkinleştirmek, kuşatabilmek için insanlığın bu toplumsal kurtuluşunu omuzladığımız gerekçesiyle doldurulduğumuz hücrelerde, soğuk işkence odalarında, tutukevlerinde her türlü zulüm, işkence ve vahşet uygulamalarına maruz kalırken, tek suçumuz; insanlığa ve haklı davasına sahip çıkmak, insan türünün en belirgin özelliği olan ve insan evrimini diğer canlı ve hayvani evrimlerden ayıran insan düşüncesinin özgürlüğünü ve özgür iradesini, toplumsal üretkenliğini savunmak ve diğer tüm insani değerleri korumak istememizdir.

Bilinmektedir ki, özgür insanlığın ve halkların özgür geleceğini sembolize eden, etten-kemikten, ancak en güçlü insani değerlerle yoğrulmuş olan bedenimize yönelen saldırılar, nezdimizde yani kişiliğimizde tüm insanlığa ve her türlü insani değer yargılarına yönelmiştir. Kişiliğimizin özgülünde insanlık işkence tezgahlarına yatırılmış, insanlık yargılanmaktadır!... Çünkü bizler tarihin ve insanlığın yarattığı ve kendi evrimi dışındaki diğer güçlerden korunmak için üreterek salgıladığı insanlığın koruyucu, dinamik devrimci beyinleriyiz!... Bugün sömürü, zulüm ve vahşet altında ölüme yatan insanlığın kurtuluşu sorunu, sadece bizlerin sorunu değil, insanca düşünen, insanca yaşamak isteyen, insanlık ruhunun en yücesiyle yoğrulmuş olan insanlığın biçimlendiği toplulukları, halkları ve ulusları yaratmak isteyen tüm insanların ortak sorunudur. "İnsanım" diyebilen, insanlığın gerektirdiği bir anlayışa sahip olabilmeli ve insanlığı yok etmek isteyen, köleleştiren, sömürü ve zulmün kanlı, iğrenç, dişli çarklarına karşı savaşmalıdır. Emperyalizm ve işbirlikçi, sadist, kan emici cellatları, mazlum dünya halklarını ve insanlığı kan ve barut içerisinde boğazlarken bugün yüzlerindeki "iyiliğin ve insanlığın" timsali "barış" maskeleri düşürülmüştür. Onlar; kendi sınıf çıkarları ve iğrenç zevklerinin tatmini için yaptıkları katliamlar, toplu imhalar ve işkencelerin hesabını verecekler dir... vermektedirler!... Daha dün Nazi Almanya'sında, Musolini İtalya'sında, Franko İspanya'sında. İdi Amin Uganda'sında olduğu gibi bugün; Pinoşet'in Şili'sinde, Ülhak'ın Pakistan'ında ve ABD emperyalizminin, siyonizmin ve şovenizmin desteğiyle Ortadoğu, Uzakdoğu, Asya'da, Güney Afrika ve Orta-Güney Amerika'da mazlum halklara ve insanlığa karşı, toplu imhalara, katliamlara girişilmiş, insanlar işkence tezgahlarında dokunmuştur. Ancak onurlu insanlık boyun eğmez gururuyla bu işkence ve sadist uygulamalara karşı açtığı mücadeleyle, açtığı kampanyalar, soruşturma ve araştırmalarla zulmün iğrenç maskesini düşürmüş, hakim ulus ve sınıflar diktatoryasının özenle altında gizlendiği "barış çemberi"ni yıkmış ve böylece zulüm yargılanmıştır.

Bugün bizler insan olmanın, sınıfsız insanlığı savunmanın bedelini, taş duvarlar ve demir parmaklıklar ardına kitlenerek, insanca yaşam koşullarından sınırsız soyutlandırılarak çekmekteyiz. Her birimiz insan olarak ve yine insanlığın düşmanı işkencecilerin, sözümona "sorgu" adına işkence tezgahlarından bir bir geçirilerek, insanlığımızı ve insan olduğumuzu unutturan işkencelerle işlendik. Böylesine zor bir ortamdan çıkarılarak, doldurulduğumuz tüm tutukevlerinde en belirgin istemimiz, insan vasıflarımızı koruyacak, insanca yaşam koşullarının oluşturulması, insanlığın haklı ve zorunlu olarak sahip olduğu tüm insani değerlere biz tutuklu insanların da sahip olması, insanlık onurumuz ve siyasi kişiliğimizi hedefleyen, tüm zorlu baskılara son verilmesi ve yargılanmanın gerçek usulüne göre yapılmasıdır. Ancak, yandan sıyıran zulüm, biz tutukluları her türlü insani değerlerden uzaklaştırmak, köleleştirmek, insanlığın mutlu özgür yarınını yaratmaya olan, özlem ve inancımızı, öz irademizi, körelterek bizleri insan evriminin vardığı süreçten uzaklaştırmak istemektedirler. İnsanlığı sınıflara, toplumlara ve imtiyazlı tabakalara bölerek köleleştiren sermaye, biz tutuklu insanları tutukevlerinde de, kendi dışında tuttukları, aşağılayarak, horladıkları mazlum insanlardan da soyutlayarak, insan kişiliğinin kaldıramayacağı ve hiç bir uygar insanın kabullenemeyeceği koşullar yaratmak istemekte ve yaratmaktadır. Tümümüze toplumdan dıştalanmış kesin "suçlu" gözüyle bakılmakta, cezaevleri, özelde siyasi tutukevleri genelde tüm cezaevlerinde en korkunç ve insanlık dışı hükümler veren özel "yargı ve infaz" kurumlarına dönüştürülmüştür adeta. Yaşanılan cezaevlerinde, idareciler yasal dayatmaları olmadığı halde, karşıt siyasi anlayışları temelinde kararlar alarak uygulamakta, siyasi kişiliğimizden ve insani düşüncelerimizden ötürü, sosyal, siyasal ve ekonomik haklarımız ortadan kaldırıldığı gibi, insan yaşamı için gerekli ihtiyaçlarımız dahi karşılanmamakta, tam tersine, giderek daha katı uygulamalar getirilmektedir. Bunun paralelinde, bir dizi ceza ve tutukevinde var olan sosyal, siyasi ve ekonomik olanaklar ve tutuklu-aile ilişkileri bizlere yasaklanmış veya katı kurallarla sınırlandırılmıştır. Radyo, kitap, özellikle giyecek ve bazı günlük, haftalık yasal dergiler bize verilmemekte, yakınlarımız ve çevrelerimizle olan tek bağımız –mektup– ya alınmamakta, yırtılmakta veya gönderilmemektedir. 7 günde bir yapılan ailelerimizle görüşmeleri, cezaevi yönetimi çeşitli bahane ve gerekçelerle 15 güne çıkartarak bu hakkımızı da kullanmayı zorlaştırmıştır. Dışardan hiç bir yiyecek maddesi alınamadığı gibi,tüm tutukevlerinde üç çeşit olarak verilen yemek, bizlere iki çeşit olarak verilmekte ve miktarca yetersiz ve besin değerinden oldukça yoksun olmaktadır. Hastahane ve tutuklular arasında aşılması güç barikatlar oluşturulmuş, Anti-biyotik ilaçlar her hastalığın tek tedavi aracı olmuştur. Su tertibatı olduğu halde sular akıtılmayarak, temizlik yapmamız engellendiği gibi, dengesiz ve az miktarda küçük kaplar içinde verdikleri içme suyunu da bizlere karşı bir baskı aracına dönüştürmüşlerdir. Tüm tutukevlerinde aynı "zor" temelinde doğan uygulamalar sonucu oluşan –ORTAK SORUNLAR– ve olumsuzluklar bizlere mal edilmekte, ayrı süreçlerde biz tutuklulara karşı baskı aracına dönüştürülmektedir!...

Bugün Diyarbakır'da tutuklu bulunan insanlar üzerinde yaratılan iğrenç ve zorlu tablonun yaratılmasında ilgililerin sorunlar karşısındaki ilgisizlikleri ve duyarsız kalmaları neden olmuştur. Tutukevlerinde, insanca ve insan olarak yaşamak istememizin, insan olarak zorunlu gereksinmelerimizi dayatmamızın ve yaşamamız için gereken araç ve nesnelere sahip olmamızın en doğal hakkımız olduğu bilinmelidir. Oysa her türlü insani değerden ve insanca yaşam koşullarından yoksun bırakılmamız ve zora dayalı uygulamalara tabi tutulmamız, düşüncelerimize karşı güdülen düşmanlığın açık bir ifadesi değil midir? Toplumsal gelişmenin tüm aşamalarında insanlık, gelişimini sağlamak ve insanca yaşayabilmek için belli başlı nesnelere ihtiyaç duymuş ve ancak evrimini bu gereksinimleri karşılayarak veya üreterek bu aşamaya gelebilmiş ve kendi evrimsel tarihi boyunca "mücadele"nin gerekliliğine ve kaçınılmazlığına gereksinim duymuştur... Kendi gelişimini ve bedensel varlığını dıştalayan, engelleyen diğer insan toplulukları karşısında direnme ihtiyacını ve zorunluluğunu hissetmiş ve direnmiştir... Bugün biz tutuklu insanların, insanlığın tarihi gelişimiyle olan diyalektik bağlılığımız nedeniyle, insanın zorunlu olarak gereksinim duyduğu belli şeylere, sosyal, siyasal bir ortama bizler de ihtiyaç duyuyor, bu zorunlu ve haklı insani değerleri elde etmek için doğal olarak tepki göstermek zorunda bırakılıyoruz. İşte bugün başta Diyarbakır olmak üzere, birçok cezaevini zindana çeviren zulüm, insanlık karşısında büyük bir suç işlemektedir. Bu açıdan, doğal olarak, baskı ve işkencelerle her türden insani değerlerden yoksun bırakılan ve hayvani muamelelere tabi tutulan, tutuklular, bir dizi cezaevi uygulamalarına karşı çıkarak, çeşitli biçim ve boyutlarda protestolara yönelmek zorunda bırakılmışlardır. Erzurum'da tutuklu benzerlerimiz, zorlu uygulamalar ve işkenceler karşısında, insanca yaşam koşullarına sahip olmak için, günlerce, haftalarca açlık grevine gitmek zorunda bırakılmış, mahkemeleri kapatılmış, yasal olmayan yollar ve yöntemlerle gıyabında yıllardır yargılanmaktadırlar. Metris, Mamak vb. tutukevlerinde insanlar, insanlık onuru ve kişiliğiyle bağdaşmayan işkence ve uygulamalara maruz bırakıldıklarından açlık grevlerine gitmiş, tüm insanca yaşamlarını sağlayan koşullara sahip olmaları engellenerek aylarca işkencelere tabi tutulmuşlardır. Adı anıldığında bile tüyler ürperten Diyarbakır zindanlarında insanlık kurşunlanmış, insanlar yakılmış, cezaevleri adeta bir insan mezbahası durumuna dönüştürülmüştür. Yıllarca süren işkence, sindirme ve yıldırma uygulamaları dinmemiş, cezaevi insan çığlıkları ve bağırışlarıyla yankılanmıştır. Tutuklu kadınlarımız, kaleme ve ağza alınmayacak vahşi ve barbar yöntemlerle işkence tezgahlarından geçirilmiş, yaşamları zehir edilmiştir. Dinmek bilmeyen ağır baskılarla, kadınlarımıza cehennem azabı yaşatılmıştır. Toplumumuzda kadın "el kaldırılmaz, hakaret edilmez" bir varlık olarak görülüp, toplum bireyleri tarafından kadına çok hassas, duyarlı ve saygın davranılmasına rağmen, tutukevlerine doldurulan kadınlarımız kucaklarında ufacık bebeleriyle Diyarbakır cezaevinde işkencesiz ve baskısız bir gün dahi yaşamamışlardır. Diğer tutuklulara yapılan baskı ve işkenceyi aratmayacak uygulamalara, hakaret ve işkencelere maruz bırakılan kadınlarımız, böylece daha da köleleştirilerek ezilmek istenmektedirler. Diyarbakır'da tutuklu insanlık, esaretin ve zulmün koyu, derin karanlığına gömdürülürken, insanlarımız insan olmanın, insanca yaşamanın bedelini canlarıyla ödediler. 1980'lerden bu yana yoğun işkenceler altında sürekli tutulan ve dünyada eşi görülmemiş, Vietnam'da, Amerika emperyalizminin Saygon zindanlarındaki zulmünü dahi aratmayan, iğrenç ve akıl almaz uygulamalara tabi tutulmaktadırlar!... Mahkemeler Diyarbakır cezaevindeki işkencelere, tutukluların insanca yaşam istemlerine ve diğer sosyal taleplerine kulak tıkamış, adeta "cellat başı" durumuna gelmiş, tutuklular tehdit edilerek ifade vermeye zorlanmış ve önceden polisin baskı yöntemleriyle hazırladığı ifade tutanakları işkenceciler tarafından tutuklulara zorla imzalatılmaya çalışılmıştır. Diğer yandan mahkemeler "bağımsız yargı organları" olma özelliğini çoktan yitirmiştir. Hiçbir insani ve bedeni güvencesi ve sosyal dayanağı bulunmayan tutuklular, vahşi ve iğrenç yöntemlerle eritilmek, insanlığa ve geleceğine olan inanç ve güvenleri köreltilmek istenmiştir. Tutukevlerinde sömürgeci vahşetin ve işkencelerin dinmek bilmeyen dozu giderek arttırılmış, onlarca insan öldürülmüş, yüzlercesi sakat bırakılmış, bir çoğu iğrenç ve adi işkence şoklarıyla akli durumlarını yitirmiştir. Tutukevi cehennemi, sağlık koşullarının olmayışından her türlü hastalıkların yuvası durumuna gelerek, insanlığı kemiren verem, sara içerde kol gezen hastalıklar durumuna gelmişlerdir. Hastalanan insanlar tedavi edilmeyerek, insani kişiliklerinden dolayı ölümün pençelerine terk edilmişlerdir. Bir yandan işkence tezgahlarında can alınırken, diğer yandan da korku ve panik insanları bunalımlara itmiş ve bir çok insanımız kendi adını, ailesini, çevresini tanımayan, hatırlamayan duruma düşürülmüştür. Dün olduğu gibi, bugün de gerçek bir insan mezbahasını andıran Diyarbakır zindanları, birçok tutukevinde olduğu gibi, ülke ve dünya kamuoyuna kapalı tutulmuş, gözlem ve inceleme amacıyla gelen bir çok yabancı kuruluş, gazeteci ve heyetin incelemeler yapmasına, tutuklularla görüşülmesine izin verilmemiştir. Sözümona "demokrasi" havarisi kesilen ve tamamen cellatlar takımından oluşan cezaevi idare yönetimi tavır ve davranışlarında, insan kanı akıtarak, baskı ve zorla yarattıkları ortamı basın ve yayın yoluyla, gerçeği tamamen tersyüz ederek, mevcut ortamı yaşamlarından memnun ve "gönüllüce" oluşturulmuş güllük gülistanlık bir ortam olarak kamuoyuna yansıtmakta veya aktarmaktadır. Böylece, onlarca öldürülen, işkencelerde inletilen, hücrelerde günlerce aç, sussuz bırakılarak çürütülen insanları gizlemeye çalışmıştır. Ancak yine de, zindan duvarlarını çelik bir bıçak gibi yararak dışarıya fışkıran kızıl direnişin görkemli taşkınlığını gizleyememişlerdir!... Mahkemeler tutukluların öz iradelerine dayanan en sıradan savunmalarına dahi olanak tanımamış, siyasi düşüncelerinin ve kişiliklerinin özgür savunuculuğunu yapan insanlar, hedef tahtası seçilerek zulmün kanlı pençesinde imha edilmeye başlanmışlardır. İnsanlığın özlü kişiliğini uzun süre tutukevinde tutabilmek için şiddet ve hayinane uygulamalarla sözüm ona, "samimi itiraf"lara zorladıkları insanlar vasıtasıyla, suçsuz insanlara suçlamalar getirilerek ağır cezalar almalarını sağlamışlardır. Tüm bu hain düzen, tertip ve işkencelerle, tutuklu insanlığı, insan olarak kişiliksizleştirmek ve hiçbir insani özellik taşımayan bir beden yaratmak istemişlerdir. Bu hayvani çabalarının karşısında şu anda bizler ve aynı zamanda tüm tutuklular tarafından insanlığın acil istemlerinden ve en önde gelen istemlerinden olan ortak sorunlarımızı yansıtan, insan olarak yaşamayı ve doğal insani değerlere kendisinin de ortak olması gerektiği, işkence, baskı ve her türden zora dayalı uygulamaların kaldırılması, insanca muamele görülmesi vb. istemler için başlatılan eylemlerde, 1981 Eylül'ünde olduğu gibi onlarca devrimci insan Olüm Orucuna yatmış ve öldürülmüşlerdir!...O,kendine özgü iğrenç, vahşi uygulama ve yöntemlerinden vaz geçmeyen "vahşi zor"un, karşı koyan insan iradesi ve boyun eğmez kişiliği karşısında gözü dönmüş, giderek işkence tezgahlarını daha sık işleterek baskı, katliam ve zoru günlük tutuklu yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna getirmiştir.

Ancak insanlar kendi evrimsel tarihlerinden ve dış mücadelelerinden aldıkları cesaret ve kararlılıkla, Eylül 1983'te yeniden korkunç uygulamalar karşısında sosyal, siyasal hak ve istemlerini, insanca yaşam ortamının yaratılması için, örgütlü zorun zulmü karşısında, tarihi geçmişlerinde olduğu gibi, yeniden ölüme yatarak, yüzü aşkın tutuklu devrimci Olüm Orucuna başlamış ve yüzlerce tutuklu açlık grevine gitmiştir. Bu aşamada baskı ve işkence sonucu sözüm ona "erittikleri" insanlar dahi baskı ve vahşetin karşısında doğal olarak tepki göstermiş ve Ölüm Orucuna başlamışlardır. Yüzlerce tutuklunun istem olarak dayattığı tek şey, insanca yaşamak, insani değerlere sahip olabilmek ve işkencelere son verilerek savunma haklarının tanınmasıdır. Bunun yanı sıra kadın tutukluları hedefleyen her türlü işkence ve baskı biçimine son verilmesi ve sağlıklı sosyal bir ortamın yaratılmasıdır. Onlarca, yüzlerce insanımızın tutukevlerinde ölmesine ve öldürülmesine neden olan uygulama ve çirkef oyunlara son verilmedikçe, insanlar Ölüm Orucuna yatacak, zulmün işkencesi altında daha yüzlerce insan ölecek, sakat kalacak, vahşi zorun bunaltıcı ve çıldırtıcı atmosferinde, insanlarımız yakılmaya, asılmaya ve yürekli kalpleriyle kurşunlanmaya devam edecektir!... Çünkü,

Devamı 19. sayfada

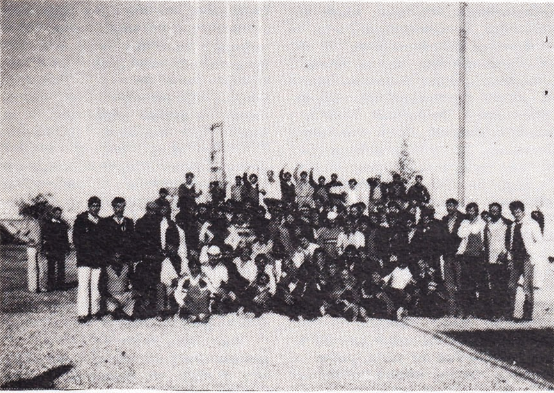
CUNTA KANLI ELLERİNİ YURT DIŞINA DA UZATIYOR

Libya'da yapı-iş kolunda faaliyet yürüten istisnasız tüm Türk şirketlerinde olduğu gibi, TEFA'da da işçiler çok zor ve çetin koşullar altında, hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın, gece-gündüz demeden çalışmakta, buna rağmen çoluk-çocuklarının tek umudu ve geçim kaynağı olan ücretlerini 10-21 aydan buyana alamamaktadırlar. TEFA işçileri biriken aylıklarını istemeye gittiklerinde, cani şirket yöneticilerinin küfürleri, ölüm tehditleri ve insanlık dışı hakaretleriyle karşılaştılar. Modern köle muamelesinin de ötesinde bir baskı ve sömürü altında tutulan işçiler, sömürgeci-faşist Türk devletinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki vahşet düzeyindeki uygulamalarının bir eşini yurt dışında hayata geçirmekle mükellef olan faşist konsolosluk ve cani şirket yöneticilerince kör, sağır ve dilsiz bir kalıba sokulmak ve angaryaya (karın tokluğuna) çalıştırılmak istenmektedir. Bunu başarabilmek için de bir yandan ataları Osmanlılardan devraldıkları böl-parçala-yönet ve yok et taktiğine başvururken, diğer yandan da işçiler arasından satın aldıkları üç-beş uşakları eliyle en iğrenç yöntemleri hayata geçirmektedirler.

İşçiler, çalıştıkları şantiyelerin çölde ve birbirlerinden yüzlerce kilometre uzaklıkta olmaları, önderlikten yoksun bulunuşları ve yoğun karşı-devrimci uygulamalar nedeniyle son zamanlara kadar sessiz kalmışlardı. İşçilerin birliğini oluşturarak, bu baskı ve sömürüye karşı mücadele olanaklarını yaratmak amacıyla daha önceleri bazı işçiler tarafından girişimler yapılmış ancak şirket yöneticilerinin sinsi entrikaları sonucu istenen başarı sağlanamamıştı. Bu girişim sahibi işçiler ise, dayaktan geçirilmiş ve 10 ay önce 3 demokrat işçi alçakça katledilmişti.

Şirket yöneticilerinin bu uygulamaları karşısında işçiler aylıklarını alabilmek için tek seçenek olarak kitleler halinde işten çıkmaya başladılar. Çıkışlarını veren işçilerin en fazla 20 gün içerisinde aylıklarını almaları gerekirken, aradan 7 ay gibi uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen hala ücretlerini alamadıkları gibi, Tripoli'deki şirket garajında insanlık dışı koşullar altında kalmak zorunda bırakılmışlardır. Üstelik kanuni olarak, bekledikleri sürenin de ücrete dahil edilmesi gerektiği halde, bu konuda da hiçbir işlem yapılmamaktadır.

Bir toplama kampı görünümünde olan şirket garajında 6-7 koğuş (deyim yerindeyse ahır) bulunuyor. Tüm koğuşlarda en fazla 35-40 kişinin kalması gerekirken, her koğuşta 15'i aşkın işçi kalıyor. İşçilerin "alay" olarak adlandırdığı 5 metre uzunluğunda ve genişliğindeki "büyük" koğuşta 3'er ranza üst üste konarak tamı tamına 35 kişi kalmaktadır. Yine camide 70'e yakın işçi kalmak zorunda bırakılmıştır. Faşist sömürgeci Türk devletinin teşviki ve desteğiyle, eli kanlı katil TEFA yöneticilerinin ve uşakları cani konsolosun pervasızca uyguladıkları keyfi muamele ve baskılar altında işçiler daha fazla dayanamazdı. "Ne pahasına olursa olsun, bizlere karşı şimdiye kadar uygulanan baskı ve sömürüye, aşağılanma ve horlanmaya karşı birleşmeli ve biriken ücretlerimizi alabilmek için mutlaka mücadele etmeliyiz, çünkü tek tek bu soyguncuların karşısına çıktığımızda güç yetirememenin yanı sıra öldürülüyoruz, dövülüyoruz ve cezaevlerine tıkılıyoruz" diyerek Libya kanunları çerçevesi içerisinde işçilere nispi de olsa tanınan yasal haklara dayalı olarak 400 civarında işçi biraraya gelip, dayanışmaya girerek güçlü bir birlik oluşturdular. Ve şirket hakkında mahkemede dava açtılar. Mahkemeye verildiğini duyan şirket yöneticileri, prestijleri sarsılmış olacak ki, "nasıl olur da işçiler bizi mahkemeye verme cesaretinde bulunurlar. Onlara iyi bir ders vermek gerekiyor" diyerek, hayasızca uyguladıkları baskıların dozunu arttırdılar. Bununla, işçilerin direnişini kırabileceklerini umuyorlardı. Fakat hiç de umdukları gibi olmadı. İşçilerin kararlı ve tutarlı tutumları karşısında cani TEFA yöneticileri geri adım atmak zorunda kaldılar. İşçiler haklı hak ve taleplerini elde etmek için sonuna dek direnebileceklerini takındıkları tavırla kanıtlayınca, şirket yöneticileri daha sinsi ve alçakça oyunlara başvurdular. Böylece bu amaçla yeni bir senaryonun hazırlığı içine girdiler. Hazırlanan senaryonun birinci sahnesinde rol alan unsurlar satın aldıkları beslemeli uşakları oldu. Bu beslemeli tırşıkçıları vasıtasıyla kararlı bir şekilde direnen işçiler üzerine demirlerle yüründü, çeşitli provakasyonlar tezgahlandı, işçilerin arasına nifak tohumları ekmek amacıyla çok iğrenç ve asılsız şaiyalar yayarak demogoji yapıldı ve böylelikle işçiyi işçiye kırdırtma amacı güdüldü. Fakat Türkiyeli ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direnişleri sonucunda tüm bu insanlık dışı uygulamalar bertaraf edilerek, TEFA yöneticilerinin hayalleri kursaklarında bırakıldı.

Kararlı direnişlerini sürdüren Göktaş işçileri toplu halde görülüyor.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin mümessili, ve politikasını bu alanda (Libya) harfiyen uygulamakla mükellef olan ve birçok işçinin katledilmesinde fiili olarak plan ve tasarılar hazırlayan katil-faşist konsolos, bu sefer hazırlanan senaryonun ikinci perdesinde başrollerde sırıtmaya başladı. Üstlendiği rol gereği kendisini tatlı bir çehreye büründürüp, "barış" meleği olduğu imajını yaratarak "şeker-kamçı" politikasıyla Türkiyeli ve Kürdistanlı işçilerin haklı davasını, kararlı birlik ve beraberliklerini parçalamak ve içten fethetmek mantığından hareketle işçilere; "Libya kanunlarında grev yasaktır, ben sizin tüm haklarınızı alma çabaları içerisindeyim. Şirket yöneticilerini sorunlarınıza bir an önce çözüm getirmeleri için zorluyorum". "Damarlarındaki Türk kanını inkar eden bir avuç bölücüye alet olmayın, hepimiz Türküz, Türk kanı taşıyoruz." "Direnişten vazgeçmelisiniz" vb. biçimindeki "Türklüğü şahlandırıcı" şoven-ırkçı-faşist propagandalar yapmakla ve parlak (fakat yalan) vaadlerde bulunmakla, işçileri psikolojikmen etkileyeceğini ve haklı davalarından vazgeçirebileceğini zannediyordu. Faşist-katil konsolosun yaptığı bu ırkçı-şoven kuru ajitelerine karşılık işçilerin belirli bir kesiminin verdiği cevap ise şöyle oldu; "Senin kan dediğin sıvı bir maddedir, Türkün de, Arabın da ve Polonyalının da damarlarında taşıdıkları kan, grupları farklı olmakla birlikte esas olarak aynıdır ve kırmızıdır." "Sen satılmış katil ve uşak ruhlu birisin." "kendi sorunlarımızı size getirdiğimizde, sizleri Libya'ya ben mi getirdim diyen adi mahlukat değil misin?" "Yine GENEL MÜHENDİSLİK şirketinde çalışan ve birbuçuk seneden beri direnen, fakat şu ana kadar ücretlerini alamayan işçi kardeşlerimizin üstüne yakıcı derecede sıcak tazyikli su sıktıran, dövdüren ve tutuklatan, bununla da yetinmeyerek adice, 'Libya konsolosluğumuzu Ermeni teröristler bastı' biçiminde (TSR) Türkiye'nin Sesi Radyosu'nda yayın yaptıran bir uşak değil misin sen?" İşçilerin dile getirdiği bu acı fakat doğru gerçekler, faşist konsolosun onuruna dokunmuş olacak ki, birden bire köpürerek bu sefer; "kesinlikle sizleri dışardan yöneten bölücü komünistlerdir. Sizde Türk kanı denen bir şey kalmamıştır, ben size gösteririm" vb. tehditvari sözlerle fırtınalar kopararak, savurduğu tehditlerle ne kadar azılı bir işçi düşmanı olduğunu bir kez daha itiraf etmekten kendini alı koyamadı. Sömürgeci-faşist Türk devlet çarkının bir dişlisi ve faşist bir kişiliğe sahip olan konsolosun entrika ve düzenbazlığı da, Türkiyeli ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direnişi sonucunda fiyaskoyla sonuçlanınca senaryonun birinci perdesinde olduğu gibi, ikinci perdesi de başarısızlıkla kapandı.

Ancak şu da bir gerçektir ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin desteği ve teşvikiyle faşist konsolos ve eli kanlı katil Türk şirket yöneticilerinin ortaklaşa hazırladıkları ve tezgahladıkları oyunları işçiler gayet açık-seçik görebiliyor; gördükçe de kin, öfke ve nefretleri her geçen gün artıyor. İşçiler bunu, daha fazla bilenerek, mücadelelerini sonuca götürebilmek için daha aktif bir biçimde direnerek kanıtladılar. Tüm bu alçakça uygulamalardan sonra, bu aşamaya kadar Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçilerin direnişini kıramayan ve mahkemenin de devam etmesini engelleyemeyen eli kanlı şirket yöneticileri ve faşist konsolos, tertipledikleri caniyane yöntem ve baskılar yetmiyormuş gibi, ekonomik-diplomatik tüm avantaj ve olanaklarını kullanarak bu sefer, "işçilerimiz Libya Devletine karşı ayaklanıyorlar.", "Türkiye'den kaçmış bölücü komünistlerdir.", "Yahudidirler, içki-kadın istiyorlar" vb. iğrenç ve asılsız ithamlarda bulunarak işçileri Libya polisine şikayet ettiler ve böylece onları da kendi çirkef emellerine alet ederek masum işçilerin üzerine defalarca saldırttılar. Fakat işçilerin polise; "Bizler Libya Devletine karşı direnmemekteyiz. 10 ile 21 aydan beri TEFA şirketinde çalışmaktayız. Çoluk-çocuğumuzun nafakası olan aylıklarımızı, Libya kanunlarıyla çelişmeden talep ediyoruz. Bu da suç değildir. Kaldı ki, elimizde mahkemede olduğumuzu kanıtlayan yeterince belge var. Gerçekten çok zor durumdayız. Şirket yöneticileri ve konsolosluk uzun zamandan bu yana üzerimizde vahşice ve keyfi yöntemleri uygulamaktan kaçınmadılar, bu konuda esas olarak yargılanması gereken birileri varsa o da bu caniler olsa gerek" biçiminde yaptıkları açıklamalar, polislerin belirli bir kesimini tatmin etmiş olacak ki, esirler kampı görünümünde olan şirket garajını terk edip gittiler.

Ancak, Libya'da genellikle bölgesel yönetimler ağırlıkta olduğundan ve merkezi yönetim yeterli derecede denetim kuramadığından ötürü, haliyle bir boşluğun doğacağı açıktır. İşte bu boşluğu çok ustaca kullanan sömürgeci-faşist Türk devleti ve uzantıları, genellikle polis karakol amirlerini, gerek karşılıksız villalar yapmak, gerekse araba ve Libya'da bulunmayan malzemeler vermekle satın alarak, son aşamada hedefe varabilmek için bunları işçilerin üzerine saldırtmayı başarabilmektedirler.

Ebubekir AYYILDIZ

Nitekim 28.4.1984 tarihinde satın alınan polislerin, esirler kampı olan şirket garajına yaptığı saldırı sonucunda garaj işçilerin kızıl kanıyla boyandı. Barbarca yapılan bu saldırıda namlulardan çıkan kurşunlarla, Kars'a bağlı Arpaçay kazasının Pergit (yeni adı Büyük Çatma) köyünden çok yoksul bir ailenin çocuğu, evli ve 1955 doğumlu, Azeri azınlık milliyetine mensup olan, fakat kurtuluşunu şanlı Partimiz PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde gören ve TEFA direnişinde temsilci olarak aktif görev yapan Ebubekir Ayyıldız adında bir işçi arkadaş hunharca katledilirken, 2'si ağır olmak üzere 10 işçi de muhtelif yerlerinden yaralandılar. Diğer işçilerin hemen hemen tümü tutuklanarak cezaevine götürüldüler. Cezaevinde 7-8 gün tutulduktan sonra bırakıldılar. Yalnız, şu anda esirler kampı olan şirket garajında kimseyle konuşmamak kaydıyla göz hapsinde tutuluyorlar.

Faşist konsolosluğun yanısıra, bu barbarca katliamı tezgahlayanlar arasında, ülkede de birçok devrimci ve yurtseverin katili olan şirketin genel müdür yardımcısı İstanbul 2. Şube emekli emniyet amirlerinden, azılı işçi düşmanı sadist işkenceci Şemsettin Uras, genel müdür İrfan Aktar ve soyadını tesbit edemediğim şirket tercümanı Abdurrahman ... bulunmaktadır. Aynı katiller çetesinin işledikleri bu vahşi katliam ilk değildir, son da olmayacaktır. Örneğin, bundan 10 ay önce, direnişe geçen ve tüm haklarını söke söke alan bir grup işçi üzerinde de benzer oyunlar oynayan, 2'si Karslı ve 1'i Dersimli olmak üzere 3 demokrat işçiyi kalleşçe katleden, fakat utanmazca "trafik kazası" süsü vererek, işledikleri vahşi cinayetleri örtbas etmeye çalışan da yine aynı caniler çetesiydi. Peki, bu gözü dönmüş eli kanlı şirket yönetici çetesi ve uşakları faşist konsolos bu denli dizginlenmemiş zulüm, baskı, sömürü ve katliamları uygularken güç ve cesaretlerini nereden alıyorlar biçiminde bir soru sorulamaz mı? Bu soruya verilmesi gereken cevap; çağını doldurmuş, hertürlü gericiliği arkasına alarak Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı adı konmamış vahşice bir savaş açan; halklarımızın en değerli evlatları olan devrimci savaş esirleri üzerinde misli görülmemiş vahşet düzeyine varan işkenceler uygulayıp barbarca yakan, katleden, kurşunlayan, idam eden ve zindanlarda çürüten; içerde ve dışarda komünist önderlerimizi imha etmek için CIA, MOSAD vb. ile elele vererek iz arayan; Türkiye işçi ve emekçilerini komşu halklara karşı açtığı (25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında olduğu gibi) ve açacağı savaşlarda her türlü maceralara sürüklemekten çekinmeyecek kadar saldırgan olan; Ortadoğu'da yayılmacı politikası gereği emperyalizm adına emperyalist emeller güden ve süngü zoruyla halklarımıza onaylattığı anayasasıyla faşizmi her geçen gün kurumlaştıran sömürgeci faşist Türk devletidir.

İşledikleri kanlı cinayetlerin üstünü örtbas edebilmek amacıyla geçici bir süre için beslemeli uşaklarını Türkiye'ye kaçıran sömürgeciler, yerlerine aynı iplikten dokunmuş yeni yöneticiler gönderdiler. Gönderilen yöneticiler arasında sadist Şemsettin Uras'ın görevini üstlenen emekli albay Hakkı Ünlü ve genel müdür İrfan Aktar'ın yerine getirilen Türk-İş sarı sendikasının gözde yöneticilerinden olan ve MİT pasaportu taşıyan, soyadını öğrenemediğim Trabzonlu Sungur ... bulunmaktadır. Kaçırılan yöneticiler 28 Nisan 1984'te tezgahladıkları katliamla işçilerin direnişini kıramadıklarından dolayı, bu sefer devreye yeni yönetici çetesi sokularak direnişi kırmaya çalıştılar. Sömürgeci-faşist Türk devleti sıka sıka suyunu çıkardığı ve adeta robot durumuna getirdiği, fakat yurtdışına göndererek yeniden canlandırmaya çalıştığı, bu çok pırpırlı faşist subaylarını (ki hemen hemen her Türk şirketinde vardır) işçilere er eğitimi yaptırmak, "manevi" komutanlıklarıyla sindirmek ve faşist-ırkçı düşünceleri empoze etmeyi başarmak için göndermiştir. İşte, direnişin 3 aydan beri sürdüğü bir çöl şantiyesinde işçilere yönelik bir konuşma yapan emekli albay Hakkı Ünlü şunları demekteydi: "çocuklarım sizlere bir şey söyleyeceğim, beni kırmayacağınıza inanıyorum, çünkü yüzlerce mehmetçik bir dediğimi iki etmediler, Libya'da da Türk kanı taşıyan yiğit mehmetçikler sizlersiniz. Sizlerden ricam; bu direnişi bırakıp çalışmanızdır." Fakat işçilerin tepkisi karşısında konuşmasını yarıda kesmek zorunda kalan emekli albay Hakkı Ünlü, şantiyeyi alelacele terk etti. Bir grup işçi tarafından sıkıştırılan yeni genel müdür Trabzonlu Sungur ise, "sen katil birisin defol git buradan" diyen işçilere "hayır, ben katil değilim, sizleri uzlaştırmaya geldim. Çünkü Türkiye'de 400.000 işçiyi uzlaştıran bir kişiyim ve Türk-İş üyesiyim, beni hiçkimse sorguya çekemez" diyerek, ne kadar azılı bir işçi kasabı ve patronların uşağı olduğunu bu konuşmalarıyla en bariz bir biçimde ifade etti.

TEFA şirketi, Saraçoğlu Holding'in bir uzantısıdır. Libya'da piyasa üzerinde denetim kurmak ve daha fazla ihale alabilmek için, sayılı Türk şirketleri çeşitli isimler altında şirketler kurdular. Bunlardan TEFA, SARAÇOĞLU, SOMTAŞ ve TOKAŞ şirketleri Libya'da yapı iş kolunda faaliyet yürütüyorlar ve Saraçoğlu Holding'e bağlıdırlar.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin ve uzantıları olan katil konsolos ile soyguncu şirket patron ve yöneticilerinin, dozunu arttırarak estirdikleri terör karşısında işçiler daha fazla uyanmakta, sınıf kinleri artmakta ve tek kurtuluş yollarının devrimle mümkün olabileceğine inanmaktadırlar.

Siyasal mücadelenin bir parçası olan ekonomik-demokratik mücadelede Türkiyeli ve Kürdistanlı işçiler oluşturdukları birliklerle, proletarya enternasyonalizmi temelinde siyasal alanda da böylesi birliklerin oluşabileceğini açıkça ortaya koydular. Son olarak da, kararlı TEFA işçileri, polisin açtığı ateş sonucu hayatını kaybeden Ebubekir AYYILDIZ arkadaşın anısına bağlılığın, şirketten tüm haklarını almanın yanında Türkiye ve Kürdistan'da devrimi zafere götürmekle mümkün olduğunu söylemektedirler.

*** Yaşasın TEFA İşçilerinin Haklı Mücadelesi!**

*** Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Uzantıları Katil Elçilik ve Cani Şirket Patronları!**

Direnişe Aktif Olarak Katılan Bir PKK Taraftarı.

3.6.1984

PLAKA AYIRIMI MI, ULUSAL AYRIM MI?

1970 yıllarından sonra petrol krizinin de eklenmesiyle birlikte, emperyalist ülkeler ve yeni sömürgelerde ekonomik bunalımlar daha da derinleşti ve giderek yoğunlaşan bunalım siyasi alana da yansıyarak, siyasal bunalımları geliştirdi. Bilindiği gibi, yeni sömürge ülkelerin ekonomik politikası ağır sanayinin yan ihtiyaçlarını karşılayacak, montaja dayalı hafif sanayidir. 1980'li yıllarda bu ülkelerde çıkmazın son haddine varması sonucu ekonomileri alt-üst olmuştur. Bunalımdan çıkış yolu olarak ise, Avrupa Ekonomik Topluluğu ve IMF kaynaklı reçetelerle, iç tüketimi kısıp, dış tüketime (ihracata) ağırlık vermeyi amaçlayan bir ekonomik politika izlendi. Her ne kadar bu yeni ekonomi-politika emperyalizmin yeni sömürgelerdeki ekonomik siyaseti ile çelişse de bu uygulamalar hayata geçirilmiştir. Bu ekonomik politikayı hayata geçiren ülkelerden biri de Türkiye'dir.

1970-80 yılları arasında derinleşen ekonomik ve siyasi çıkmazın sonucu olarak 12 Eylül 1980'de sömürgeci-faşist cunta işbaşına geldi. Cunta işbaşına gelmezden önce, işbirlikçi tekelci burjuvazi ekonomik çıkmazından dolayı IMF'nin dayattığı yeni ekonomik politikayı mevcut sivil siyasal yönetimleriyle yürütemiyordu. Bu nedenle bir yönetim değişikliğine başvuran Türk burjuvazisi, sömürgeci faşist cunta ve iyi bir ekonomist olan Turgut Özal eliyle yeni ekonomik politikasını yürürlüğe koydu. Cunta döneminde izlenen bu politika bundan sonra işbaşına gelen askerlerin denetimindeki sivil giysili Anavatan Partisi tarafından da aynı özde devam ettirilecektir. Yeni ekonomik politika bu doğrultuda gelişmektedir. Turgut Özal'ın açıklamaları, serbest bölgelerin açılması, yurt dışına isteyenin istediği kadar döviz götürmesi ve sınırlarda ticaretin serbest bırakılması bunu doğrulamaktadır.

Cuntanın, limanlardan (serbest bölgelerden), Türkiye'ye gümrüksüz giren emperyalist malları ve ayrıca halkın boğazından keserek, temel ihtiyaçlarını kısarak elde ettiği metaları, ihracatı geliştirme doğrultusunda kullanması gerekiyor. Gerek emperyalistler ve gerekse Türkiye için önemli bir pazar alanı Ortadoğu'dur. Ortadoğu'nun hem İran-Irak savaşı sonucu temel tüketim mallarına ihtiyacı artmıştır ve hem de Libya, Suudi Arabistan, Küveyt gibi ülkelerin gerek tarımsal ve gerekse ekonomik yönden geri olması yüzünden tarım ve sanayi mallarına gereksinimleri vardır. Bundan dolayı da emperyalistler ve Türkiye için, Ortadoğu zemini ekonomik bunalımların geçici de olsa ferahlatmada önemli bir rol oynamaktadır. Bu malların ulaşımında da Türkiye'ye önemli rol düşmektedir. Hernekadar Türk burjuvazisi için önemli döviz kaynağı ise de, yeni ekonomi-politika olumsuz sonuçlara da yol açmaktadır. Başta halkın yaşamını kısıtlaması, yaşayamaz duruma getirmesi, kemerleri sıkma politikasıyla insanlarımızı bir deri-kemik bırakması sonucunda halkın kin ve nefreti alabildiğine gelişmektedir.

Konumuz açısından ikinci sonuç şudur: cuntanın bu uygulamasının genelde yarattığı olumsuz sonuçların bir parçası da ulaşımda ortaya çıkmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da iç ulaşımın kısıtlanması sonucu, şoförler ve küçük mülk sahibi olan araba sahipleri içerde taşımacılık yapamayınca, Ortadoğu'ya yönelik taşımacılığa ağırlık vermişlerdir. Ancak bu sosyal kesim, bu alanda sınıfsal ve ulusal baskıya uğramaktadır. Bundan dolayı da bu sosyal kesimin mevcut iktidarla çelişkisi artmaktadır. Mevcut iktidara karşıdır. Yine bu kesim de halkın geneli gibi, yaşamlarından memnun değildir. Bu kesimlerin acentaya olan borçları, gelir vergisi yükümlülüğü, yolda ve sınırda yüklü rüşvetin olması göz önüne getirildiğinde mevcut düzenden ne kadar olumsuz yönde etkilendiği daha iyi anlaşılacaktır.

Türk burjuvazisinin yeni ekonomi-politikası daha bu günden çıkmaza girmiştir. Bir yandan gerek halkın ve gerekse şoförler ve küçük mülk sahiplerinin düzene karşı tepkilerinin yükselmesi, kin ve nefretle dolu olması; diğer yandan ise, cuntanın Ortadoğu'da ihracat yaptığı ülkelerin ekonomik bunalımının derinleşmesi ve bu nedenle gittikçe ihracatın azalmasına, emperyalistlerin derinleşen bunalımı

Habur sınır kapısındaki TIR'lardan bir görüntü.

da eklenince sonunun hüsran olacağı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Yukarıda genel hatlarıyla belirlediğimiz Türk burjuvazisinin yeni ekonomik-politikasının ihracata yönelik gelişmesi ve bu malların ulaşımında ortaya çıkan sınıfsal-ulusal baskıyı biraz daha incelediğimizde, baskı ve soygun sisteminin pratikte nasıl uygulandığını daha iyi göreceğiz. Herşeyden önce, ihracat mallarının taşımacılığı üç biçimde olmaktadır. Birincisi;özel şirketlerin kendi ürettiği malların taşımacılığını kendi taşıtlarıyla sağlamaları. Örneğin, tekstil sanayiinde ürettiği iplik, kumaş vb. türden tekstil ürünlerinin ulaşımını kendi arabalarıyla sağlayan SASA (Sakıp Sabancı). İkincisi ise, yalnız nakliyatçılık yapan büyük şirketler. Örneğin; Konyalılar. Üçüncüsü ise, bir veya birkaç arabası olan küçük mülk sahiplerinin taşımacılığı. (Bunlar daha çok büyük şirketlere bağlı olarak çalışmaktadırlar.) Evet, bunlar yol güzergahında, sınırlarda kendilerine yönelik sınıfsal-ulusal baskılarla karşılaşmaktadırlar. Tabii birinci ve ikinciler bu baskıların dışındadırlar. Çünkü bunlar düzeni temsil eden güçler olduğundan dolayı herhangi bir uygulamaya tabi tutulmadan, rahat bir tarzda taşımacılıklarını yapmaktadırlar. Üçüncü kesim ise, yük alabilmek için özel nakliyat şirketlerinin vurguna uğramakta, yol ve sınırda sömürgeci faşist baskı, rüşvete, maruz bırakılmaktadırlar. Diğer yandan, yurt dışında da buna benzer uygulamalarla karşılaşmaktadırlar. Evet, bunları daha iyi kavramak için şimdi de bu sosyal kesime mensup olan şoför ve araba sahipleriyle yaptığımız konuşmaları, kendi dillerinden aktaracak olursak, konunun daha iyi açılacağı kanısındayız.

Kişi ve grup düzeyinde yaptığımız söyleşilerde yöneltiğimiz sorular şunlar olmaktaydı! İçerde taşımacılık yapıyor musunuz? Dışarı çıkmak için karşılaştığınız zorluklar nelerdir? Yük bulmada ve yolda ne gibi zorluklarla karşılaşıyorsunuz? Sınırda ve yurt dışında ne gibi uygulamalara maruz kalıyorsunuz?

Sorularımıza verdikleri yanıtlardan çıkan en önemli sonuç şudur: Türkiyeli olanlar yalnızca sınıfsal baskıya maruz kalmaktayken, Kürdistanlı olanlar ise hem sınıfsal, hem de ulusal baskılara maruz kalmaktadırlar. Şöyle açıklıyorlardı durumlarını:

«İçeride taşımacılık yapamıyoruz. Askeri darbeden sonra içerde iş kalmadı, mecburen yurt dışına çalışmak zorunda kalıyoruz. Bunun başka bir nedeni ise, mazotun pahalılığı, ücretin düşük olması ve ücretin toplu olarak elimize geçmemesidir. Dışarı çıkmak için karşılaştığımız zorluklar vardır tabii; en başta da pasaport sorunu. Türkiye ve Kürdistan'da şoförlük edecek ve araba çalıştıracak her şahsın pasaportu olması gerekir. Olmazsa şoförlük yapamaz, araba çalıştıramaz, nasıl ki bir vatandaşın nüfus cüzdanı kimliğiyse, bizim kimliğimiz de pasaportumuzdur. Diğer yandan, çalışma izni almada zorlukla karşılaşıyoruz, bunun için güvence istemektedirler. Ancak güvence verirsen çalışma izni alabiliyorsun. Yük bulmada da bazı zorluklar çekiyoruz. Yük almamız için özel nakliyat şirketlerine üye olmamız gerekir. Bu nedenle bu şirketlere belli miktarda aidat vermekteyiz. Yolda iki tür engelle karşılaşmaktayız. Bunlardan biri, bize verilen yol güzergahları uzun olduğundan, bu yol şeritini izlemiyoruz. Ekonomik açıdan külfetli olduğundan kaçak yoldan kestirme gidiyoruz. Çünkü borçluyuz. Borçlarımızı, vergilerimizi verebilmek için, daha çok sefer yapmalıyız. Bu nedenle kaçak yol izlemekteyiz. Bu yolda trafik karşımıza çıkıyor, ve bizden üç ila beş noktada 2000-5000 lira arasında rüşvet alıyor. Robotlar gibi vermekteyiz, eğer vermez de direnirsek, bizi geri gönderiyorlar. İkinci olarak ise, sıkıyönetim komutanlıklarının operasyonlarında ve jandarma denetimi altında konvoy götürülüşünde keyfi uygulamalara maruz kalmaktayız. Operasyon noktalarında, on yerde arabalarımız didik-didik aranmaktadır. Konvoy bekletilmekte ve nedensiz yere boşuna orada tutulmaktayız. Bu da ulaşımda gecikmeye neden olmaktadır.»

Bu konuda, Kürdistan'ın çeşitli kentlerinden gelen şoförler bu keyfi uygulamalara en çok maruz kalan yerler olarak şu plakaları saymaktadırlar. *«01, 21, 23, 27, 63, 65.»* Bu uygulamalara karşı çıkışlar olsa da "kırolar sizmi, bize akıl vereceksiniz? Size yol açalım da rahat mı yaşayasınız" diyerek hakarete uğradıklarını belirten şoförler şöyle devam ettiler.

«Bize Kürdistanlı olduğumuz için daha fazla baskı yapmaktadırlar. Sınırda ise yine rüşvet var. Narkotik şube ve gümrük memurlarının keyfi uygulamalarına maruz kalıyoruz.

Biz her geldiğimiz hafta boyu kapıda geçiş yapmadan bekletilmekteyiz veya konvoyumuzu ikiye bölerek ve araya boşluk koyarak gecikmelere yol açıyorlar. Bize farklı davranıyorlar.» Kürdistanlılar, yurt dışında karşılaştıkları zorlukları ise şöyle belirtmektedirler. *«Herşeyden önce yabancıyız, evimiz, mutfağımız arabamızdır. Gurbetçiyiz diye bir ekmeği dahi bize on katına satıyorlar. Araba parçası almak için şehire indiğimizde yine arabacısından tut, acentasına kadar her şeyi yüzde-yüz fazla fiyata bize satmaktadırlar. Yük indirmede yine aynı yaklaşım. Araba arıza yaptığında gecikme olduğunda şirkete gecikme ücreti ödemek zorundayız. Yurt dışında yerli şoförlerin işine sekte vurduğumuzdan dolayı iki ülkenin emekçileri arasında çatışmaların yaratılması, yiyeceklerimize güvenlik güçlerince el konulması vb. konularda hakarete ve rüşvete tabi tutulmaktayız.»*

Konuştuğumuz şoförler son olarak şunu söylemektedirler:

«Bizim yaşamımız berbat bir yaşamdır. En rezil yaşam bizim yaşamımızdır.» Ve eklemekten de geri kalmamaktadırlar: *«iktidar bizim değildir, Sakıp Sabancıların, sermayenin iktidarıdır. Bugün onların, ama yarın mutlaka bizim olacaktır. Çünkü şimdiye kadar sırtımızı dayayacak her hangi bir dayanağımız yoktu. Şimdi siz varsınız. Yani Kürdistan'da PKK var. Artık korkumuz kalmadı, ölsek de gam yemeyiz. Biz mücadeleye hazırız, yeter ki siz bize sahip çıkın.»*

Evet, bu sosyal kesimler üzerinde katmerli bir sınıfsal ve ulusal baskı uygulanmaktadır. Plaka ayırımı olarak yine ulusal ayırım konulmaktadır. Hernekadar sömürgeci faşist cunta iki halkın varlığından bahsetmiyorsa da uygulamalarıyla ulusal ayrım yaptığını doğruluyor. Bunu sözde redetseler de, özde Kürdistan'ın varlığını kabullenmekte ve uygulamalarını bu yönlü geliştirmektedirler.

Tüm bu uygulamalar, cuntanın geçmişten günümüze kadar halklarımız üzerinde uyguladığı politikanın küçük mülk sahiplerinin üzerindeki yansımalarıdır. Yıllardır çalınan davul-zurna aynıdır. Yalnız oynayanlar ve oynanan hava değişmiştir. Gerek sivil yönetimler eliyle ve gerekse askeri yönetim tarafından yapılan yağma ve talan politikasının oyun havası değişmiştir. Bina ve gelir vergisi adı altında halk modernce soyulur; köy baskınları olur, halkın malı, değerli eşyaları zorla gasp edilir; hukuk kuralları adına rüşvet alınır, yolsuzluk yapılır; adalet adına halkımıza baskı, katliam uygulanır. Evet yapılmakta olan tam da budur. Ancak bilinmeli ki bu çark bu şekilde dönmez! Davul-zurna çalanlar, oynayanlar ve oynanan havalar aynı kalmayacaktır. Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi ile PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında kurulan FKBDC ve geleceğin KUKC'si halklarımızın birliğini ve mücadelesini yaratarak ve devrimi yükseltere bu oyuna son vermelidir. Davul-zurna çalanları, oynanan havayı ve oynayanları köklü bir değişikliğe uğratmak gereklidir. Bu da ancak halkımızın devrimci demokratik iktidarını kurmakla mümkün olabilir. Bunun dışındaki reformlar, teslimiyetçi anlayışlar vb. türden değişiklikler halklarımızın gerçek kurtuluşunu sağlayamaz. Yani tek kurtuluş devrimdir. Ülkemiz devrimi de ancak PKK öncülüğünde geliştirilen halk savaşının zaferiyle mümkün olabilir.

YAKUP

HALK ŞAHİTTİR: TARİH BUNA GÖZ YUMMAYACAKTIR!

Eli kanlı faşist Türk cuntasının Dersim'in Pülümür kazasının B....... köyünde yaptığı operasyonlarda başvurduğu birkaç tane azgın hareketini yazıyorum.

Şubat ayının sonları, soğuk ve karlı bir gecenin sabahı saat 4^{30}'da kapılarımız çalındı. Gün doğmadan karanlığın adamları gelmişti. Kapıya doğru gittim. Kim olduklarını sordum. Cevap olarak "aç kapıyı ..... çocuğu" dediler. Kapıyı açmamla üzerime dipçiklerle saldırmaları ve vurmaları bir oldu. Bu

Halk tutuklanmakla biter mi?

durumda çocuklar ağlamaya başladılar. Onlar ağladıkça beni daha da fazla dövüyorlardı.

Tüm köy halkını okul bahçesinde topladılar. Kimlik kontrolü yapmaya başladılar. Küçük çocukları ayrı bir yerde topladılar. Çocukları korkutarak bilgi almaya çalıştılar. Çocuklara "kimler bu köye gelip-gidiyor, söyleyin, yoksa babalarınızı kelepçeler götürürüz" demekteydiler.

Bu oyunlarından sonuç alamayınca, daha sonra bize döndüler. "Burda komünistler varmış, söylemezseniz, karılarınızı tutuklayıp götüreceğiz" dediler. Bir ihtiyara yaklaşarak "söyle ulan, söylemezsen karılar gider" deyip, ihtiyara dipçik ve küfürlerle giriştiler. Bunun üzerine ihtiyar, yüzbaşının tüm tehditlerine karşı şunu söyledi: "1938 Dersim isyanında da gene böyle yaptınız. Onun için karılarımız askerin eline geçmemek için dağların yüksek kayalarından atlayıp parçalanmayı kabul etmişti. İşte ben de bunları gördüm, yaşadım. Şimdi yaşım 74'tür..." demesiyle, ihtiyarı tekrar dövmeleri bir oldu. Bu kez ihtiyarı okul odasına götürdüler. Bizi de ayrı bir odaya götürdüler.

Saçlarımızı, bıyıklarımızı kesmeye başladılar. Daha sonra, boşalttıkları bir hayvan ahırına hepimizi doldurdular. Yüzbaşı bize "ahırdaki gübreyle kartopu oyna-

Devamı 19. sayfada

Gazetemize ulaştırılan bu yazı, günümüzde en alçakça komploları da kapsamına alarak hızlandırılan düşman faaliyetlerini kavramak açısından önem taşımaktadır. Aynı zamanda bir rapor özelliği de taşıyan bu yazıyı, ihtiva ettiği önemden dolayı yayınlamayı uygun gördük.

SERXWEBÛN

PROVAKASYON ÇİZGİSİNİ VE PROVAKATÖRLERİ TEŞHİR EDELİM!

ŞOREŞ

Konuyu ayrıntılı açıklamaya geçmeden önce, kısaca Semir provakasyonunun gerçek özünü belirtmek istiyorum. Herşeyden önce, Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğinin teminatı olan PKK'ye karşı geliştirilen ve ardında TC ve sicilli Şahin-Yıldırım hainlerinin bulunduğu Semir hamlesi tarihsel olarak Kemalizmin özümsenmiş geleneklerinin Parti içinde hortlatılmasıdır. Bu, Kemalizmin Kürdistan üzerinde geliştirdiği egemenlik ve bunun yol açtığı sonuçların ortaya çıkardığı ve herşeyiyle Kemalizmin beyni, gözü ve diliyle düşünen, gören, konuşan ve tadan; Parti ve halk düşmanı bir tipin hamlesidir.

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini, 20. yy. başlarında ve daha önceleri gelişen isyanlarda olduğu gibi; fakat bu kez daha gelişmiş yöntem ve biçimlerle boğmak ve parçalamak isteyen kemalist burjuvazinin Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği, zindanlarda alamadığı sonucu dışarda almak istediği bir hamledir. Bu nedenle, Semir provakasyonu iç yüzü açığa çıkmış Kemalizmden başka bir şey değildir.

Şahin-Yıldırım ve Semir'in Partiye karşı sürdürdükleri savaşı, ancak Kemalizme sığınmış dönekler yapar. Bu açıdan Semir'in açtığı bayrak (hepimize de altında toplanmak üzere davetiye çıkarmıştı) özünde Kemalizmin bayrağıydı. Başlangıçta bu bayrak ve üzerinde yazılı olan sloganlar pek açık olmadığından bazılarımızı müthiş yanılgılara sürükledi. Fakat bayrak açıldıkça ardında K. Atatürk'ün vahşi ve kan emici silueti daha açık görülmeye başlandı.

Semir hamlesi görünüşte küçük-burjuva aydın karakterinin zor günlerde ortaya çıkardığı bir bıkkınlığı gibi görünebilir. Özünde ortaya çıkış ve gelişimi değerlendirildiğinde hiç de öyle olmadığı görülmektedir. Birçok yazısında "benim için kurallar önemli değildir vb. sahte sözlerle Parti içi işleyiş kurallarına karşı çıkıp, Martov'un elbiselerini giymek istese de, veya bazı konularda Parti ile ayrı düşündüğünü de ileri sürse, bunun böyle olmadığı açıktır. Martovvari sözleri çokça kullanması, veya tatlı su sosyalisti görünmeye çalışması tamamen asıl yüzünü gizlemeye yönelik sahtekarlıklardan başka birşey değildir. Bütün bunlar bizi yanıltmamalı. Ki yanıltmamaktadır da. **O özünde oportünizm kılıfına bürünmüş bir kemalist; Kürdistan halkının kanını emmek isteyen bir kan emici, drakula'dır.**

Bilindiği üzere küçük-burjuvazinin dönekleşen ruh hali çok belirgindir. Bir çok devrim ve mücadele deneyimlerinde bu ruh hali kendisini göstermiştir. Kürdistan küçük-burjuvazisi her türlü sapma ve düşmanca yönelime, "alışkanlıklarıyla", Kemalizmden ve TC'den aldığı gıda ile birçok ülke küçük-burjuvazisinden daha yatkın ve elverişli bir konumdadır. İhanet ve teslimiyet yolu özellikle dar, elit bir kesimi için sürekli açık olan bir yoldur. Rahatlıkla Kemalizmle birleşebilir. Tipik olarak nasıl Filistin küçük-burjuvazisinin en seçkin temsilcisi Arafat, Sedat ile birleştiyse, Kürdistan'da da Talabani ve Şahin-Yıldırım-Semir hainleri de benzer bir şekilde Saddamcılık ve Kemalizm ile birleşebilmişlerdir. Dolayısıyla bu birleşmenin köklerinin emperyalizm, sömürgecilik ve yerel gericiliğe kadar dayandığı kuşku götürmez bir biçimde açıktır.

Vurgulanması gereken bir diğer husus da Semir haininin 1973'lerden itibaren PKK'ye yeni bir yorum kazandırmak istemesiydi. Bu tezin altında yatan siyasi öz neydi? Veya bununla ne amaçlanmıştı?

Tarihin, yorumlanış biçimine göre bilinç oluşturduğu hepimizin bilgisi dahilindedir. Tarihin doğru devrimci yorumlanması devrime ve devrimci değerlere güvenle bakmayı sağlarken, çarpık ve gerçekle bağıntısı olmayan yorumlanması da devrime ve devrimci mücadelenin yarattığı bütün olumlu geleneklere kuşkuyla bakmayı sağlar. Semir haini bunu bildiğinden özenle Parti tarihini çarpık bir yorumlamayla tanıtmaya uğraş gösterdi. Böylece de geleceğin anlaşılmasını zorlaştıracağını ve bu konuda kafa karışıklığı yaratıp, geleceği kadroların yorumlamasını engelleyeceğini çok iyi bilmektedir.

Birçok resmi belgede de somutluk kazanan parti geçmişinin militan yorumlanması; mücadelenin sürdürücüleri olan kadrolara bilinç teşkil etmiş ve bundan sonra da nasıl savaşılacağı konusunda yol göstermiştir. Bu bilinç ve doğru yol, sağlam geleneklere dayalı militan bir bilinç olduğundan, kadrolar geleceğe kuşkulu değil, güvenle bakmayı militan bir özellik olarak kazanmışlardır. Fakat aksine militan ve sağlam geleneklerle yüklü geçmişten kopuş, "eskiden azimle kopmayı" sağlayan çarpık yorumlama, doğal olarak soysuz, mücadele geleneği olmayan, bütün geçmişine küfreden, geleceği meçhul, karanlık bir mücadele yolu ve militan tipini ortaya çıkaracaktı. İşte, halkımız ve Partimiz için korkunç olan tehlike de bu noktaydı; bunun başarılmasıydı. Zaten Semir haininin başarmak istediği de buydu. Böylece Parti ve kadroları geçmişlerinden koparırken, güçlü bir biçimde geleceğe yönelmelerini de engelleyecekti.

Bugün Ortadoğu'da tek proletarya hareketi olma özelliğine ulaşan ve onun sağlam ölçülerle kuşanan militanını yaratan PKK Hareketi, bu alanda güçlü bir geleneğin temellerini oluşturmuştur. Kuşkusuz birçok güç, Kürdistan üzerinde planları yürümeyeceğinden bu sağlam ölçü ve geleneklerden rahatsız olacaktı. Besbelli ki Semir'in 1973'lerden itibaren Partiye yeniden "yorum" kazandırmak istemesi bir yanıyla bu sağlam proleter ölçüleri yonta yonta ortadan kaldırmayı da hedeflemişti. Semir'in **hamlesinin görünmeyen fakat tehlikeli olan bir yanı da budur. PKK'ye yeni bir yorum ve** biçim kazandırılması, zindanlarda Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların kanlarıyla boşa çıkardıkları "PKK"nin yaratılması demek olacaktı.

Bu oyunların, Parti Hareketimizin en çok sıkıntılarını aşmaya başladığı, yeni temellerde bir mücadeleyi başlatma, halkımız ve ülkemiz için son derece tarihsel kararların alındığı bir Kongre'de pervasızca oynanmak istenmesi, Semir'in köklerinin, bir ucunda Kürdistan tarihinin en lanetli ihanetçilerinden Şahin ve Yıldırım, diğer ucunda tasfiyeciliğin bayraktarlığını açık ve utanmazca yapan eğilimlere ve onun gerisindeki emperyalizm ve her boydan gericiliğe, ne kadar dayandığını açıkça ortaya koymaktadır.

Hepimizin yabancı olmadığı gibi, küçük-burjuva reformist milliyetçileri de benzer **amaca başka bir biçimde varmak istiyorlardı.** "PKK, geçmişi ile ilgili özeleştiri vermelidir" ısrarında bulunmalarının altında yatan etken, "PKK'ye, geçmişinize küfredin" dayatmasında bulunarak böylece geçmişin inkarı ve red edilmesini sağlamaktı.

Değişik yönlerden de olsa her iki dayatma da benzer biçimde aynı şeyleri ifade etmektedirler. Her ikisi de en son noktada, "PKK'nin kendi kendisini ve geçmişini" tartışması noktasında birleşiyorlar. Böylece PKK'yi, yarattığı bu kadar değerden vazgeçirtmek ve döktüğü bu kadar şehit kanına ihanet ettirmek istemektedirler. Açık ki, bu dayatmalar nereden gelirse gelsin hiçbir biçimde kabul edilemez. Eğer PKK bu provakasyona düşmüş olsaydı kendisini cansız fikirlerle yüklü, cüretten yoksun, halka ve **devrime sırt çeviren bir anlayışın girdabında** bulacaktı. Ki, en büyük ihanet, devrim **kaçkınlığı ve çürüme de bu noktada başlayacaktı.**

Semir provakatörünün bir zamanlar "içinde yer aldığı" Partinin tarihini kaos veya anlamsız olarak nitelemek istemesiyle hangi sonuçlara varmak istediği; şimdi ortaya çıkan bu gelişmelerden ve bunların yarattığı sonuçlardan çok daha iyi anlaşılmaktadır.

PKK II. Kongresinde ele almak istediği veya daha açık bir deyimle kadrolara tartıştırmak istediği ikinci konu da 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesi sorunuydu.

PKK Hareketi, 1978-79'larda geliştirdiği devrimci direniş pratiğiyle Kürdistan zemininde ciddi değişikliklere yol açan ilk proleter partidir. Ülkenin dört bir tarafında mücadelenin yükseltildiği bu yılların Kürdistan tarihinde paha biçilmez bir değer, önemi ve tartışılmaz bir yeri vardır. Bu yıllar; Kürdistan halkını yüzyıllardan beri girdiği kış uykusundan uyandıran ve mücadeleye seferber olmasını sağlayan yıllardır. Diğer taraftan bu yıllarda katedilen gelişmeler TC üzerinde o kadar etkili olmuştur ki, devleti biçim değişikliğine hızla ihtiyaç duyar bir hale getirmiş, adeta gerçekler karşısında şaşkına döndürmüş ve ülke genelinde muazzam değişikliklere yol açmıştır. Bu gerçekler Türk devleti tarafından bile inkar edilemezken, Semir neden 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesinin gözden geçirilmesini sağlamak istemiştir? Bir noktayı daha anımsatmak gerekiyor; hatırlanacağı üzere Semir haini bazı mektup ve yazılarında Parti merkezine de saldırarak, bu denli gelişmeleri nasıl yarattığına şaşırdığını söylüyordu. Bununla, bu yıllardaki gelişmeleri yeniden tartışmaya sunmayı amaçlıyor, PKK'ye yeni bir "yorum" getirmeyi hedefliyordu. 1979'lardan itibaren PKK'yi tartışmak istemesi, bu dönemde örgütlenme alanında atılan tarihsel adımları, Partinin kitleselleşmesini gözden geçirmek istemesi, tamamiyle, daha önce de vurguladığımız amaçlarına varmayı gerçekleştirmek içindi.

Faaliyetlerini öyle gizli bir biçimde sürdürmekteydi ki; resmi ve gayri resmi toplantıların bir çoğunda sarf ettiği sözlerin üstü kazıldığında PKK ideolojisine lafta bir **sadakatlik; altında ise korkunç bir düşman**lık ve parti yıkıcılığı kendisini gösterir.

Partiyi yıkmak ve amacına ulaşmak için, **kendisini uzun süre gizleyen bu provakatör, gerçek yüzünün anlaşıldığını sezdiğinde,** yüzündeki masum perdeyi çıkararak, gerçek yüzüyle eylemini hızlandırmıştır. Ancak, başarılı olamayacağını anladığında "erken doğum yaptım", "yenilgiyi kabul ediyorum" vb. şekilde mırıldanmaya başlamıştır. Bu sözler, Partiyi yıkmak isteyen bir suçlunun feryatları değil midir? Açıktır ki büyük suçlar işlemeyen biri "şehitlerin anısı beni boğuyor" demez. Aslında onu boğan, elini bulaştırdığı şehitlerin kan selidir.

Bir soruya daha yanıt arayarak devam edelim.

Semir'i Yıldırım'a sahip çıkmaya götüren etken neydi? Veya onları birbirine yaklaştıran ilkeler ve görünmeyen güç neydi?

İlk elden Semir belki bu davranışın hümanist olmasından ileri geldiğini öne sürebilir. Fakat başta Mazlum olmak üzere birçok yiğit önder ve kadronun katledilmesinde fiili rol oynayan, eli devrimcilerin kanına bulaşan iğrenç bir halk düşmanına karşı acıma hissinin duyulması olası değildir. Çünkü binlerce tutuklunun işkence feryatlarına kulaklarını tıkayan ve bu konuda zerre kadar yüreğinde acıma hissi ve bunların biricik umudu olan PKK'nin mücadelesine saygı duymayan biri, nasıl olur da bir katile, azgın bir halk düşmanına karşı insancıl oluveriyor.

Şu halde "bizim hareketimiz Türklüğün yeniden şahlanmasıdır" diyecek kadar iğrençleşen gedikli ihanetçilere sahip çıkmayı sağlayan ilke nedir? Aynı şekilde 1979'da Şahin Dönmez'in ihanetine karşı da Semir haininin tereddütlü davranması bir tesadüf müdür? Açık ki, bir tesadüf değildir. Bunların birlikte davranmasını sağlayan bir güç, Kemalizm arkalarında vardı. Çünkü hepsi de Kemalizmin sosyal ürünleridir. Bu nedenle de içerde ve dışarda aynı anda Partiyi yıkma savaşı vermelerini sağlayan bir örgüt bağının ve talimatın mevcut olduğu artık tartışma götürmez bir gerçektir. Semir haininin Şahin-Yıldırım ihanet cetesiyle olan bu bağı, bir çok olayda da açığa çıkmaktadır. **Semir'in 1983 Mayıs'ı sonunda** düzenlemek istediği Avrupa Parti Konferansı ile, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırı hareketi ve cezaevinde "Genç Kemalistler" örgütünün çıkışının aynı tarihlere denk gelmesi tümüyle bunu kanıtlamaktadır. Semir haini, Avrupa Parti Konferansıyla planın bir kısmını gerçekleştirmeyi amaçlarken, aynı zamanda Yıldırım'a **sahip çıkılmasının sağlanması durumunda da,** ihanetle direniş arasındaki kesin sınırları kaldırmayı becermiş olacaktı. Böylece faaliyetleri ve karşı hamleleri için daha elverişli bir ortamı da yaratmış olacaktı. Bir kez direniş ve teslimiyet arasındaki kesin sınırları muğlaklaştırdı mı, böyle bir ortamda istediği gibi at oynatabilecekti. Bu durum ise, **Parti yıkıcılığını geliştirmesi için daha** uygun zemini de beraberinde getirecekti. Teslimiyetin kabul edilmesi, giderek her **türlü devrimci değere saldırılması ve** devrime yabancı her türlü yapıya da sahip **çıkılması olayını ortaya çıkaracaktı.**

Dolayısıyla Yıldırım ile Mazlum ve diğer direnen yoldaşlar arasında da bir fark kalmayacaktı. Direnen ve direnmeyenler aynı **kefeye konulacaktı. O, bununla, Partiye** tükürdüğünü yalattırmak istiyordu. Kendisinden yazılması istenen, Yıldırım'ın ihanetini teşhir eden ve direnişi öne çıkaran bir yazıyı yazmaması da zaten bu yüzdendir.

Böylece içerde Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin Partiyi yıkma ve tasfiye çabalarına, dışardan destek olarak, faaliyetlerini **geliştirmeleri için, daha uygun bir ortam hazır**lamak istiyordu. Bunun da ne kadar iğrenç bir amaç olduğu ortadadır. Yüzlerce şehidin kanı, fedakarlığı pahasına kazanılan bir **değerin, birkaç hainin yaşamı için tüketilmesine –hem de en alçakça bir biçimde–, o**lanak yaratmak istiyordu. Tabii bu girişimin **bir tesadüf olmadığı ortadadır. Uzun dö**nemdir planlanan olay Diyarbakır zindanlarında sonuçlandırılmak isteniyordu. Burada tamamlanan tasfiye olayını, dışarda (Avrupa'da) Semir provakatörü tamamlayacaktı. Dikkat edilirse, herkes oyundaki **rolünü almış ve bunu uygulamaya geçirmiş**tir. Kenan Evren kendi payına Güney Kürdistan'a saldırırken, zindanlarda Şahin-Yıldırım "Genç Kemalistler" olarak "Türklüğü (Kemalizmi) yeniden şahlandırırken", Avrupa'da da Semir Partiyi yıkma girişimlerini sonuçlandırma doğrultusunda faaliyetlerine hız vermiştir.

Fakat, her biri de bu emellerine varamadan (kötü oyunculuklarından değil, oyun oynamak istedikleri zeminin güçlülüğünden dolayı) başarılı olamayarak, yıllardır planladıkları ve her gece aynı iştahla düşledikleri hayalleri fiyaskoyla sonuçlandı.

Provakatörün Kendisini Ele Vermesi

Semir, belli bir andan itibaren, Partiyi yıkma çalışmalarını sonuçlandırmak için sistemli bir faaliyet içine girmişti. Bir piyonu haline getirdiği Seher'in yanısıra diğer arkadaşları da oyununa alet etmeye çalışmaktaydı. Ancak onlarla yarattığı görünüşteki birlik, Semir-Seher arasındaki ilişkiden tamamen farklı idi. Sadece bazı yöntemsizliklere karşı olma temelindeydi. Hepsi için söz konusu olmazsa bile genel hatlarıyla bu durum Partiye karşı değildi. Özellikle Semir'in bazı konularda yürüttüğü spekülasyon ve demogojilere aldanma söz konusuydu.

Semir haini yetersiz tutumları kullanmada, arkadaşların kafasını bulandırmada son derece usta davranmış, hatta ortaya çıkan bu çelişkileri, özellikle derinleştirmiştir. Şüphesiz bu durum Parti çıkarlarına hizmet etmemiştir. Tam tersine zarar vermiştir.

Bu nedenle Semir'e değer biçerken (kendim de dahil) ortaya çıkan esaslı yanılma şundan ileri geliyordu: Bazı arkadaşlarla Semir arasındaki görüş ayrılıklarının derin köklerinin olmadığına inanmaktaydım. Bu ise, Semir haininin kendisini ustaca kamufle etmesinden kaynaklanmaktaydı. Bizlerin esas yanılgısı buradan kaynaklanıyordu. Daha erkenden bu kamufle altında yatan gerçek yüzü açığa çıkaramadık.

Kısacası, Semir haininin gerçek niyetleri ve faaliyetlerinden habersizdik. Oysa Semir, Partiye karşı, alçakça komplolar peşindeydi. Bu amaçla sürdürdüğü sinsi çabalar sonucu, Avrupa'daki kadroların yetersizliklerinden de yararlanarak provakatif bir ortam yaratmıştı. Bir takım basit sorunları özenle işlemiş ve bunları "çelişkinin" gerekçeleri haline getirerek, Partilileri bir-

birleriyle çatıştırmayı amaçlamıştı. Bizler ise tartışmaları daha çok eleştiri biçiminde ele alıyorduk. Kişisel olarak arkadaşlarla aramızdaki sürtüşmeyi o anda çözmek istemiştim. Ancak Semir'in istismarcı tutumu bunu engelledi. Bu sağlanamayınca, Parti önderliğinin çağrısına anında uyarak, çağrıldığım alana gittim.

Şunu açıklıkla belirteyim ki, yetersizlik içine girmiştim. Arkadaşların hataları ne olursa olsun, kendi yanılgılarımı bununla izah edecek değilim. Ancak tekrar ediyorum; sınırları kesin konulmak üzere içerisine girdiğim yetersizlikleri açık yüreklilikle kabul etmekteyim. Ama sınırları konulmaksızın Semir ile doğal bir müttefik olmayı kesinlikle red ediyorum. Hiçbir suretle böyle bir ortaklığım olmamıştır ve kimse de bunu kanıtlayamaz. Provakasyon çizgisine karşı tavır almam ve Parti önderliği etrafında saf tutmam da bunun açık bir kanıtıdır.

Provakasyon Çizgisinin Belli Başlı Taktikleri ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

Provakasyon çizgisi, amaçlarına ulaşmak için, Kemalizmin beyninde var olan tüm oyunları, en klasiğinden en modernine; en incesinden en kabasına kadar var olan tüm yöntemleri uygulamıştır. Bunlardan belli başlılarına kısaca da olsa değinmek istiyorum.

1 - Parti Önderliği Üzerinde Oynayarak Amaçlarına Ulaşmaya Çalışmak:

Semir, bir çok yazısında, Parti önderliğini sahtece göklere çıkarmış, adeta ona toz kondurmamaya "özen" göstermiştir. Bir yandan, görüntüde önderliğe sahip çıkıyor izlenimini yaratırken; öte yandan merkezin diğer üyelerini asılsız suçlamalarla karalamaya çalışmıştır. Böylece, arkadaşlarda, Parti önderleri hakkında şüpheler yaratmak istemiştir. Böyle bir düşünceyi uyandırmak için de çok sinsi hareket ederek, kadroların kafasına sürekli bir biçimde bunu işlemeye çalışmıştır. Buradan hareketle de bir bütün olarak, Parti önderliğine karşı saldırı için zemin yaratmaya çalışmıştır. Nitekim, yıkıcılığını daha da geliştirdiği ve artık açıktan oynamaya hiç bir tereddüt göstermediği bir dönemde, ortaya sürdüğü yazılarında buna açıkça yönelmektedir.

Tekoşin olayında olduğunun tersine daha dikkatli davranıp, Parti önderliğini yüceltere sonuca varmak istemişti. Aynı zamanda, bununla kadroları da yanıltmayı amaçlıyor, övgü altında önder kadroları karalamaya çalışıyordu. Kürdistan'da ve Ortadoğu'da gücünü duyuran Parti önderliğine direkt saldırı yerine dolaylı saldırıyı temel almıştı. Onun övgüler dizdiği Parti önderliğinin talimat ve emirlerine uymaması dahi gerçek amaçlarını ortaya koymaktadır.

Semir'in faaliyetlerini bu şekilde sürdürmesi, gerçek yüzünü gizlemede önemli bir araç olmuştur. Sürekli Parti önderliğine övgüler dizmesi, onun gerçek halk düşmanı yüzünü görmemi engellemişti. Fakat, daha başta içine girdiği durum, bu konuda ne kadar sahte olduğunu ortaya çıkarmış ve kendisini gizlemenin bir aracı haline getirdiği bu olayda da gerçek yüzünü gizleyememiştir.

2 - Parti İlkelerini İşlemez Kılmak:

Bir partiyi parti yapan en önemli kıstaslardan biri de partinin ilkeleridir. Açık ki, bir parti eğer ilkelerini işletemiyorsa, onun örgüt ve partiliğinden bahsedilemez. Zaten onu parti yapan da bu ilkeleridir. Semir, "Benim için ilkeler önemli değildir" derken, ilkesizliği teşvik etmiş ve partiyi tanınmaz bir duruma getirmek istemiştir. "Demokratik" görünümler altında Partinin sağlam ilkelerini fare misali kerte kerte kemirmek, PKK'nin yarattığı gelenekleri "karşı-devrimci özellikler" gösteren bir ucube olarak tanıtmak istiyordu. Bu da sonuçta Partiyi ilkesizliğe sürükleyerek örgütlenmesini felce uğratmak demekti.

3 - Kadroları Birbiriyle Çatıştırmak:

Geçmiş ekip-yeni ekip veya ilkel-modern kadro kavramlarının ardındaki gerçek, eski-yeni kadroları çatıştırmaktır. Bazı kadrolara sempatik görünmeye çalışarak onları yanına almayı denerken, bazı kadroları da karşısına alıp böylece kadroları birbirine düşürmek istemiştir. Açıktır ki çok iğrenç bir kadro siyaseti izlemiştir. Avrupa Parti birimindeki kadrolar üzerinde istediği gibi tasarrufta bulunması, onları harcaması gerçeği bile Semir'in hiçbir zaman kadroların koruyucu meleği olmadığını ortaya koyan en bariz örnektir. Yine bazı kadroların yetersizliklerini bir çelişki kaynağı gibi kullanabilmesi için **bu yetersizlikleri** bilinçlice derinleştirmiş ve giderilmesine yardımcı olmamıştır.

Diğer taraftan pratikle yoğun olarak uğraşan militanları suçlarken, aynı zamanda "militanlar ne zaman isyan edecek" diye ayaklanma çağrısında bulunmuştur. Kısaca o, halka hizmet etmeyi temel alan, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılması için savaşan bir kadro değil, mücadeleyi yıkan, tüm değerleri ve devrimci gelenekleri tepen, ihanet ve teslimiyet batağına saplanmış bir kadro tipini oluşturmak **istemiştir.**

Provakasyon çizgisinin hamlesinden çıkarılması gereken sonuçlar nedir?

Herşeyden önce şunu belirtelim ki, Semir hamlesinin İsterka Sor, Tekoşin vb. saldırılara **benzer yanları olmakla beraber, farklı** yanları da vardır. Bu yönüyle de Semir provakasyonu geçmiş saldırıların basit bir tekrarı **değildir.** Temelinde bunların bütün deney ve özelliklerini benimsemiş, fakat bunları bir hayli aşan daha yumuşak görünümler altında, ama daha tahripkar olmayı amaç edinen bir hamledir. Sözde PKK'yi yeniden yorumlamak, ona yeni bir anlayış ve bakış kazandırmak adı altında ortaya çıkması da asıl tehlikeli yanını oluşturmaktadır. **Bu, PKK'yi devrimci geleneklere ve halka yabancılaştırma, dolayısıyla bölme** ve parçalama teorisidir.

Oysa PKK Hareketi çeşitli sınıfların ve unsurların eğilimlerinin bileşiminden oluşan eklektik bir yapı değildir. Kısa bir mücadele deneyimi de olsa, birçok zorlu ve devrimciliğin denendiği sınavdan başarıyla çıkan ve bugün birçok alanda zaferle dalgalanan ve **halkımıza yol gösteren, üzerinde yüzlerce** şehidin kanını taşıyan proletaryanın kutsal kızıl sancağıdır. Bu nedenle öyle kolay bölünebilecek, veya her isteyenin istediğini dayattığı, yaptığı bir hareket değildir. Proletarya partilerinin işleyiş ve çalışma tarzı, **PKK için de geçerlidir ve uygulanmaktadır.**

a - Sahte ve Gerçek Parti Yanlısı Tutumları Birbirinden İyice Ayırdetmek Zorunludur:

Şimdiye kadar Partiye karşı ortaya çıkan ajan-provakatör yönelimlerin önemli bir özelliği de görüntüde direkt partiyi hedeflememeleri, düşmanca tutumlarını parti yanlısı görünümler altında yapmalarıdır. Bu bir çok militanın provakasyonun özelliğini kavrayamamasına, anında tavır koyamamasına ve yanılgılara düşmesine yol açan bir gerçektir. Örneğin, en son örnek olan Semir provakatörü; "hiçkimse benden daha fazla PKK'li olduğunu iddia edemez" demekteydi. Kuşkusuz bu sahte ve kendisini gizlemeye yarayan bir ifadeydi. Ajan-provakatör bir örgüt olan Tekoşin'in başını çeken Mehmet Uzun, Bozan Arslan, Büyük Cin Ali gibi provakatörler de kendilerini PKK'nin "koruyucu melekleri" olarak lanse etmişlerdir. Hatta, Partiye sahip çıkan tüm arkadaşları, yeterli bir biçimde sahip çıkmakla suçlamaktaydılar. Gerçekte sanki kendileri Partiye sahip çıkıyor görünümünü yaratıyorlardı. Bu sahtekarca tutum Antep'de Parti yanlısı birçok değerli arkadaşın başlangıçta yanılmalarına ve bu ajan-provakatörler ile birlikte hareket etmelerine yol açmıştır. Fakat, gerçek yüzlerinin Parti önderliğinin kararlı tutumu sonucu açığa çıkması ile birlikte, yalnız başlarına kalmışlar ve arkadaşlar tereddütsüz Partiden yana tavır koymuşlardı.

Semir'in de belli başlı taktiklerinden bir tanesi Partili militanların yanında "aşırı PKK(!)"li olarak görünmesidir. Sanki, PKK'yi kendisinden daha fazla savunan kimse yokmuş gibi bir tutum göstermekteydi. Açıktır ki, anti-PKK'li olmak, kadrolar ve halk nezdinde çabucak teşhir olmayı getirecek ve oyunlarını rahatça sürdürmelerinin önünde engel olacaktı. Bundan dolayı PKK'nin dostu veya aşırı bir PKK'li görünümü altında yıkıcılıklarını sürdürmek için daha rahat bir ortam bulduklarından böyle bir görünüm vermek istiyorlardı. Anti-PKK'ciliğin birgün dahi Parti içinde yaşama olanağı bulamayacağını çok iyi bildiklerinden, yıkıcılıklarını böyle bir kılıf altında sonuca götürmenin daha olabilirliğinden, böyle bir yolu seçmektedirler.

Böylece, Parti savunucusu görünümü altında; Partinin temellerine dinamit yerleştirecek ve onu havaya uçurmanın hazırlıklarını daha rahat yapabilecektir. Tarihte biliriz, kaleyi ele geçirmenin en emin yolu, onu içten fethetmektir. Provakasyon da şimdiye kadar tüm çabalarını bunun üzerinde şekillendirmiştir. İşte PKK savunuculuğu görünümü altında yatan gerçek budur.

Bu nedenle, gerçek Parti savunucuları ile, bunu yıkıcı faaliyetlerine kılıf yapanları birbirinden iyi ayırd etmesini bilmeliyiz.

b - Partiyi Koruma Savaşında Deneyimsizliğin ve Yetersizliğin Oynadığı Fonksiyon:

Parti Hareketimiz grup olarak ortaya çıkışından günümüze değin, hangi görünümde çıkarsa çıksın, özünde TC'den kaynaklanan ve Hareketimizi tasfiye etmek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha çiçek açmadan boğmak isteyen sayısız provakasyonlar ve saldırılarla karşılaştı. Bunların belli başlıları hepimizin bildiği veya yıkıcı faaliyetlerine tanık olduğumuz Sterka Sor, Tekoşin vb. örgütlerdir.

Özellikle ilk ortaya çıkan ajan örgütlenmeler hakkında Parti tarafından çeşitli biçimlerde gerekli izahat yapılmış olmasına rağmen bu, kadrolar tarafından yeterince bilince çıkarılamamış, Partiyi iç ve dış komplolara karşı korumada önemli derslerle dolu deneyimler olarak değerlendirilememiştir. Bu genel olarak, kadrolar açısından olumlu olmayan bir özelliktir. Bütün bu yaşanan deneylerden gerekli sonuçları çıkararak yeni biçimlere karşı Partinin nasıl korunması gerektiği, tehlikeyi önceden görebilme ve bu tip yönelimlerin başvurdukları belli başlı taktik, demogojik yöntem ve ayak oyunları ile bunların arkasındaki gerçekler sağlam bir bilinç haline gelmemişti. Teoride kavranmış olsa bile pratikle gerekli bağı sağlayarak politik uyanıklık ve bilinç haline getirilememişti. Dolayısıyla Partiyi koruma savaşı denilen olgu kavranılmamış oluyordu. Bu bilinmediği, tehlike uzaktan sezilmediği oranda yanılgılara düşmek kaçınılmaz olmaktadır.

Kısaca tasfiyeciliğe ve provakasyon çizgisine karşı proleter ögelerin deneyimsizliğinin oynadığı rol ve ortaya çıkarabileceği yanılgılar, yetersiz çaba ve deneyimsizlik en temel eksiklik olarak Avrupa Parti biriminde ortaya çıktı.

Halbuki yaşanan deneyler düşmanca çabalara karşı yeni savaşım biçimleri **gerektiğini gün gibi ortaya koymuştu. Kadroların bu alanda yetersizliğe düştükleri su götürmez bir gerçektir.**

Şurası bir gerçektir ki, her militanın kendi partisinin geleceğine karar vermesi, onun savunmasını bilinçle yapmasını gerektirir. Bunun için de yıkıcı faaliyetlerin iç yüzünü ayrıntılarıyla bilmelidir.

Avrupa Parti biriminde Partiyi koruma savaşını bu yüzden bilinçli ve provakatörün faaliyetlerini boşa çıkaracak bir biçimde yerine getiremedik. Semir hainine bir nebze de olsa alet olduk. Onun faaliyetlerini sürdürmesine izin vermeyerek de olsa zemin yarattık. Açık ki, bu konudaki yetersizliğimizin ortaya çıkardığı bir sonuçtu.

c - Görünüşte Değil, İlkede Bir Parti Birliği Savunulmalıdır:

Proletarya partisi bir mücadele örgütüdür. Öyleyse bir araya geliş ilkeseldir. Bu **ilkelere bağlı kalındığı ve bunlar korunduğu müddetçe parti de birlik de korunur. Fakat bu ilkelere ters düşüldüğü oranda kimse kimseyi tanımadığı gibi, birlik de korunamaz, yapı dağılır. Bu açıdan birlik ilkeli olmak zorundadır. Bununla belirtmek istediğim; herkes, ilkelere bağlı kalır, keyfi davranmaz ve ilkelerin işlevlerine uygun davranır ve bunların güçlenmesi için çalışırsa; hertürlü sızmaya karşı parti sağlamca korunabilir. Bu yönden gelebilecek her türlü yıkıcı bozguncu eğilim de önlenebilir.** Partinin güçlülüğü ve sağlamlılığı korunup, geliştirilebilinir. Ancak böylece parti ve Leninizm hertürlü tehdite, yıkıcı ve bozguncu eğilime karşı güvenlik altına alınmış ve korunmuş olur.

d - Siyasal Mücadelede Olgunluk Önemli Bir Özelliktir:

Bu özelliğe sahip olmayınca veya yeteneksizlik varsa tahrik ve tepkicilik hemen **kendisini gösterir. Hele hele kişisel kaygı**lar yüzünden salt kendini kurtarmaya bakmak, diğer arkadaşlarım ne olursa olsun anlayışıyla hareket etmek, bu zemini provakasyon faaliyetleri için daha elverişli hale **getirir. Bu nedenle hiç bir biçimde kişisel kaygılar güdülmemeli, herşeyden önce** örgütün güvenliği ve korunması öne alınmalıdır. Böyle olunca Parti düşmanı tutumlara karşı azimle durma, oyunlarını boşa çıkarma, parti örgütünün yönetimini ve yönetilmesini ele alma bu tür umursamaz ve geliştirici olmayan tutumlar yüzünden başarılamaz. Dolayısıyla Semir vb. gibi provakatörler de böyle sisli ve bulanık ortamdan yıkıcı ve parti düşmanı faaliyetlerini geliştirmek için, ustaca yararlanırlar.

Bu tür dönemlerde, Parti çizgisine bağlı, fakat biçimde provakasyon çizgisine karşı mücadelede yetersizlikler içine girmiş olan **arkadaşlarla; bu konularda bilinçlerinin** uyanık tutulması ve uyarılmaları önem taşımaktadır. Aksi taktirde yetersizlikleri onu **provakasyon çizgisinin kucağına da itebilir.** Bu konuda bir bütünüyle duyarlılığın geliştirilmesi gerektiği açıktır.

Avrupa'da hortlatılan Semir provakasyonuna karşı mücadelede bu konuda yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Özünde Partiden yana olan arkadaşlar, kendi aralarında, siyasi olgunluktaki yetersizliklerinden dolayı, bir birlik oluşturamadılar. Zaten **Semir'in de yaratmak istediği buydu: Kadroları** bölmek ve onları birbirleriyle çatıştırmak. Başlangıçta böyle, biçimde ayrılık görüldüyse de, giderek provaksyonun sis perdelerinin aralanmasından dolayı, biçimdeki bu ayrılık da giderilerek, provakatörün yaratmak istediği oyun boşa çıkarıldı.

Toparlarsak, Semir sahip olduğu demogojik formasyonlarıyla siyasi mücadelede olgunlaşmamış birçok yönümüzü etkilemeye **çalıştı. Kişi olarak ben de olgun** değil, tepkici davrandım. Bu da Semir'e cesaret verdi. Açık ki, Semir, bu ortamda kendisini daha iyi gizleme olanağı bulurken, faaliyetlerini de yürütebildi.

e - Uzun Süre Rapor Sunmama Ardniyetli Faaliyetlere Elverişli Ortam Sunar:

Parti içi işleyişin en önemli ilkelerinden biri hiç kuşkusuz rapordur. Partilerde raporlar, faaliyetleri daha güçlü yönlendirebilmek, eksik ve yetersizlikleri tesbit etmek ve bunları aşmakta; önemli bir rol oynamaktadırlar. Bu kuralın parti içinde işletilememesi, saflarımızda hertürlü olumsuzluğun gelişme tehlikesini de beraberinde getirecektir.

Provakatörün kullandığı bir diğer yöntem de, Partiyi son derece önemli olan bu kuralın işletilmesinden yoksun bırakmaktır. **Parti içi aleniyetin korunabilmesi için her** alt örgüt üst örgütüne faaliyetleri hakkında rapor sunmak zorundadır. Semir, bu ilkenin işlememesi için hertürlü yöntemi kullanmıştır. Faaliyetleri hakkında bir bilgilendirmeye gitmediği gibi, alt örgütler arasında işlemesini de engellemiştir. Parti önderliğine raporları ulaştırmadığı gibi, giderek bunların geliştirilmesini de engellemiştir. Böylece faaliyetleri için, elverişli zemini yaratmaya ve geliştirmeye çalışmıştır.

Bu nedenle, Parti içinde rapor ilkesi kesinlikle işletilmeli ve hiçbir biçimde **aksatılmamalıdır. Parti içi aleniyetin korun**masının en önemli özelliği olan rapor sistemi mutlaka işletilmelidir.

f - Ne Sonuna Kadar Aşırı Güven ve Ne de Her Koşul Altında Aşırı Şüphecilik:

Bir mesafe bırakmak gerekir. Bu her iki yön arasında uygun bir bağ kurmak zorunludur. Partili arkadaşlara güven duymak gereklidir. Fakat, bazılarının kendilerini, Partiye bağlılık kisvesi altında gizleyeceği bilindiğinden, şüphe de duyulmalıdır. Faaliyetlerinin Parti çizgisine, işleyiş kurallarına ne kadar uygun olduğu düşünülmelidir. Bunlara aykırı bir davranış görüldüğünde, Parti **sorumlusu organlar haberdar edilmelidir.** Birçoğu Parti merceği altına getirildiğinde, Partiye ne kadar yabancı oldukları görül-

Devamı 19. sayfada

Ortadoğu'da Artan Bunalım ve Derinleşen Bloklaşma

Dünya devrim ve karşı-devrim güçleri açısından hayati bir önem taşıyan ve yolaçtığı gelişmelerle bu hayatiliğini günden güne arttıran Ortadoğu sahasında gelişmeler tüm hızıyla sürüyor. Her dönemde, sahip olduğu stratejik konum, zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları ve yumağı olduğu çözümlenmemiş toplumsal sorunlarıyla sistemler arası mücadelenin canalıcı noktasını teşkil eden Ortadoğu'da nihai hesaplaşmaya doğru adımlar her geçen gün hızlanıyor ve Ortadoğu tüm dünyanın dikkatlerinin yoğunlaştığı bir alan olma özelliğini koruyor. Özellikle son dönemlerde burada meydana gelen gelişmeler adeta tüm dünyanın nefesini keser tehlikeli boyutlara doğru hızlı bir tırmanışın ifadesi oldu. Öyle ki; tüm dünya Ortadoğu'ya bir emperyalist müdahalenin her an gerçekleştirilebileceği ve bunun da geniş boyutlu kanlı bir savaşın ilk kıvılcımını tutuşturacağı endişelerini duymaya başladı.

Ortadoğu zemininde son dönemlerde ortaya çıkan gelişmeler emperyalizmin bu alana yönelik politikalarının içine girdiği çıkmazı ve bu konudaki yeni ve muhtemel yönelimleri ve arayışları ortaya koyduğu gibi, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki kopuşun hızlandığı gerçeğini de daha netçe gözler önüne serdi. Bu durum Ortadoğu'da güçler mevzilenmesini, mevcut durumu ve gelecekte ortaya çıkabilecek gelişmeleri irdelemeyi zorunlu bir görev olarak dayatmaktadır.

Bilindiği gibi; ABD emperyalizmi II. Dünya Savaşı sonrasında, İngiliz ve Fransız emperyalizminden devraldığı Ortadoğu hükümranlığını; ortaçağdan kalma feodal kalıntıların bu alanda hala güçlü bir tarzda yaşaması, zengin petrol kaynakları ve taşıdığı coğrafik önemden dolayı emperyalizmin bu alanda çok sıkı bir denetim kurması ve bölge halklarının aktif devrimci mücadelelere yönelememesi nedenleriyle, bugüne dek sürdürmeyi başarmıştı. Ancak gelinen süreçte, emperyalist sistemin yaratmış olduğu bu engelin parçalanması ve bu parçalanmışlıktan devrimin gelişme olanaklarının artması durumu ortaya çıkmıştır. Çağımızla çelişki içinde bugüne dek yaşatılan bu hükümranlık, özellikle son yıllarda geçirdiği sarsıntılarla gücünden çok şey yitirmiş; buna karşılık her ne pahasına olursa olsun bölgedeki varlığını yaşatmasının kendisi açısından hayati rolü olduğunu bilen emperyalizm, gözü dönmüşcesine hayata geçirdiği politikalarla Ortadoğu'yu kanlı bir savaş alanına çevirmiş ve tüm bölgeyi saracak bir savaş tehlikesinin odağı durumuna getirmiştir.

Emperyalizm; İran Devriminden başlayarak, İran-Irak savaşı sürecinde hızlanan ve Lübnan'daki yenilgisiyle daha da derinleşen Ortadoğu'daki çıkarlarının sarsılması durumuna son vererek aleyhine bozulmakta olan dengeyi tekrar kendi lehine çevirmek için Ortadoğu'ya yönelik planlarına hız vermiştir. Bu amaçla; geçmişte olduğu gibi, bölgedeki işbirlikçileri arasında güçlü ittifaklar kurarak onları kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettirme, bölgede karşı-devrimci iktidarları güçlendirerek, devrimci gelişmeleri durdurma yolundaki çabalarını yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan bu gerici uzantıları arasındaki birlikleri güçlendirip, onlar eliyle bölgedeki ilerici gelişmeleri durdurmayı amaçlar, ve bu nedenle uşaklarına sunduğu her türlü siyasi-askeri, maddi-manevi desteği alabildiğine arttırırken; diğer yandan da onların başarısız kalma ihtimalini de göz önüne alarak doğrudan müdahalesi için hazırlıklarını hızlandırmaktadır.

Geçmişte Ortadoğu ülkelerini CENTO içinde bir araya getirerek kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiren emperyalizm, İran Devrimi sonrasında dağılan bu örgütün yerine İslam Zirvesi'ni geçirerek bu temelde gerici bir bloklaşma yaratmıştır. Bu blok içerisinde bir araya getirdiği Ortadoğu ülkelerinin kendi gerici planlarını hayata geçirmesi doğrultusunda azami bir çaba içerisindedir. Özellikle günümüzde ve önümüzdeki dönemde, Arap aleminden yalıtılmış olan Mısır'ı yeniden devreye sokarak onun etrafında, başta Arap gericiliği olmak üzere, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan ve diğer irili ufaklı gerici emirlikleri birleştirerek ve diğer yandan Pakistan faşist diktatörlüğü ve Türk faşist devletinin içiçe örecekleri bir çember oluşturarak daha geniş bir karşı-devrimci bloklaşmayı yaratmak istemektedir. Özellikle son İslam Zirvesi'nde Kenan Evren, Ziya Ülhak ve Kral Fahd'ın bir araya gelmeleri bu doğrultudaki hesapları açıkça sergilerken, Hüsnü Mübarek'in islam ülkelerini dolaşması da Mısır'ın güçlü bir şekilde devreye girmeye hazırlandığını ortaya koymaktadır. Mısır, Ürdün, Irak ve Arafat'ın şahsında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün içinde yer alacağı bir dörtlü toplantı düzenleme çabaları, Türkiye ve Pakistan'ın bu girişimi açıktan desteklemeleri, Kenan Evren'in Ürdün ziyareti, Türkiye ile Suudi ve Pakistan arasındaki yoğun ilişkiler, Turgut Özal'ın son Ortadoğu gezileri, Ortadoğu'da yeni temeller üzerinde ve etkin bir biçimde karşı-devrimci bir bloku yeniden devreye sokma çabalarının en önemli göstergeleridir.

İçinde bulunduğumuz evrede emperyalizm, Ortadoğu'ya yönelik planlarında tam bir çözümsüzlük içerisine girmiş durumdadır. Her geçen gün aleyhine dönen dengeyi, bırakalım yeniden kendi lehine çevirme, mevcut durumuyla koruma gücünü dahi kendisinde bulamamaktadır. Kendi kışkırtmalarıyla başlattığı İran-Irak savaşı bugün kendi çıkarlarını tehdit eder boyutlara ulaşmış ve tüm çabalara rağmen durdurulamamaktadır. Geçmiş müdahalelerde uğradığı başarısızlıklar emperyalizmi ürkütmekte, yeni bir maceraya girişmeden önce çok uzun hesaplar yapmak ve öncelikle işbirlikçilerini devreye sokmak zorunda bırakmaktadır. Ancak işbirlikçileirnin askeri, siyasi ve ekonomik durumları da fazla güven vermemektedir. Lübnan'da uğradığı yenilgi her geçen gün derinleşmekte, bir halk hareketi boyutlarına ulaşan Lübnan devrimci mücadelesi emperyalizmin bu alandaki umutlarını her geçen gün biraz daha söndürmektedir. Her türlü komplo ve tehditine rağmen Suriye, Libya ve İran yönetimleri anti-emperyalist mücadelelerini daha da yükseltmektedirler. Filistin Kurtuluş Hareketine reformist bir çizgiyi egemen kılarak onu tasfiye etme planları ters tepmiş ve radikal Filistin güçlerinin mücadelelerini daha da kararlı yürütme azimlerini bilemiştir.

Diğer taraftan; emperyalist güçler her ne kadar sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ortak bir ittifaka yöneliyorlarsa da kendi aralarındaki ekonomik, politik ve hatta askeri çelişkiler her geçen gün hızlanarak bloklaşmayı zayıf düşürmektedir. Avrupa emperyalistlerinin Ortadoğu'ya ilişkin planlarında bir dayanak noktası olarak gördükleri Türkiye giderek ABD'ye yaklaşmış ve günümüzde onun planlarıyla tam bir bütünleşme içerisine girerek adeta AET ülkelerine kafa tutar olmuştur. Bölgede Japonya ve Avrupa ülkelerinin konumlarını zayıflatarak egemenliği kendisinde somutlaştırmak isteyen ABD'nin Türkiye, Pakistan, Mısır ve Arap gericiliğine dayanarak yaratmak istediği bloklaşmaya karşılık Avrupalı emperyalistler müdahale ederek kendileri devreye girmeyi ve kendi ılımlı-liberal politikalarını Suudi Arabistan'a dayanarak, Türkiye'deki iktidar çekişmesini zorlayarak ve hatta İran'ı da kapsayarak hayata geçirmeyi hedeflemektedirler. Özellikle Fransa'nın Irak'ı bir basamak yaparak Ortadoğu'da etkin olma istemlerine karşı İngiltere ve Almanya'da apayrı hesaplarla ortaya çıkmakta ve Ortadoğu'da emperyalist güçler arasında tam bir çıkar çatışması görülmektedir. Bu durum ise karşı-devrimci bloku zayıflatan bir etkendir.

Karşı-devrimci bloku zayıf düşüren en önemli etkenlerden bir diğeri de dayandığı güçlerin sonderece kof bir yapıda olmasıdır. Bloku oluşturan güçler; yarı-feodal, işbirlikçi komprador-burjuva ve faşist eğilimli güçlerdir. Bu sınıflar ömürleri tükenen ve giderek zayıflayan sınıflardır. Emperyalizm bizzat kendisinin ve Suudi'nin yardımlarıyla işbirlikçilerinin ömrünü uzatmaya, onları ekonomik bunalımdan kurtarmaya çalışmasına karşılık bu konuda başarılı olamamaktadır. Tüm çabalara rağmen tekelci Türk burjuvazisi her geçen gün daha da çökmektedir ve aynı şekilde Irak işbirlikçi burjuvazisi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarılabilmiş değildir. Diğer taraftan, İslam Bankası vs. eliyle diğer islam ülkelerinde burjuvalaşmayı güçlendirmek isteyen emperyalizmin bu politikasının da fazla sonuç vermediği açıkça görülüyor. Bu durum emperyalizmin dayanmak istediği zeminin uzun vadede güven vermediğini ve onun çıkarlarını tehlikeye soktuğunu ortaya koymaktadır. Buna ek olarak, bu ülkelerdeki toplumsal çelişkilerin her geçen gün arttığı ve süreç içerisinde bölgedeki devrimci gelişmelerin de etkisiyle bu ülkerdeki halk güçlerinin gerici yönetimlerine karşı mücadeleyi geliştirecekleri gözönüne alındığında, uzun vadede emperyalizmin dayanak noktalarının ne kadar güvenilmez ve sallantıda olduğu daha iyi görülecektir.

Günümüz Ortadoğu'sunda karşı-devrimci blokun durumu bu iken; devrimci-ilerici güçler de giderek kendi aralarında bir bloklaşmaya gitme, safları belirginleştirme ve mücadelelerini daha da geliştirerek, mevcut statükoyu devrimci güçler lehine parçalama yolunda önemli adımlar atmış bulunmaktadırlar ve bu adımlar her geçen gün hızlanmaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu halkları arasında geçmişte kendi lehine yaratmış olduğu bütünlük günümüzde sürekli bir parçalanmaya doğru gitmektedir. Herşeyden önce; bölgede hakim olan ortaçağdan kalma kapalı yapının 1950'lerden başlayıp 70'lerde daha da hızlanan kapitalist gelişmelerin bir sonucu olarak sarsılması ve geçmişte egemen olan işbirlikçi-reformist politikaların toplumsal mücadelelerin gelişmesinin önünü tıkaması durumu günümüzde önemli ölçüde aşılarak yerini sosyal ve siyasal gelişmelerin hızlanmasına bırakmıştır. Geçmişte birçok Ortadoğu ülkesinde ortaya çıkan küçük-burjuva radikalizmi her ne kadar kalıcı ve tutarlı bir anti-emperyalist politika güdemeyip süreç içerisinde emperyalizmle bütünleşmeye gitmişse de, sistemin zaaflarını ortaya çıkararak daha sonraki devrimci gelişmeler için uygun çatlaklıklar yaratmıştır. Bu durum, Nasır hareketinden etkilenen Suriye ve Libya'nın günümüzde yürüttüğü anti-emperyalist politikada ve küçük-burjuvazinin Filistin ve İran'da çatlaklıkları derinleştirerek emperyalizme ciddi darbeler vurmasında açıkça görülmektedir. Açık ki 80'lere kadar ortaya çıkan daha sonraki devrimci gelişmeler bu temelde boy vermiş ve gıdasını bu küçük-burjuva radikalizminden almıştır.

Emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizm Ortadoğu halklarının acı ve öfkesinde boğulacaktır.

Diğer taraftan sosyalist ülkelerin özelikle son yıllarda bölgede daha güçlü bir şekilde devreye girmesi, Suriye, Libya, Yemen gibi ülkeler üzerindeki etkilerini güçlendirmesi de mevcut statükodaki çatlaklıkları derinleştiren önemli bir etkendir. Sosyalist sistemin başta Filistin Devrimi olmak üzere, bölgedeki devrimci-ilerici güçlerle askeri ve siyasi destek temelinde ilişkilerini güçlendirmesi emperyalizmden kopuşu ve bu temelde anti-emperyalist mücadeleyi hızlandırmıştır. Özellikle Suriye sosyalizmle geliştirdiği ilişkiler ve aldığı destek sonucu, İran Devriminin, Libya'nın ve diğer devrimci halk kurtuluş hareketlerinin ayakta kalmasına çok büyük katkılarda bulunmuş ve adeta bölgedeki devrimci gelişmelerin beslendiği bir kaynak haline gelmiştir.

Sosyalist sistemin bölgede etkin bir biçimde devreye girmesi, sorunlara müdahale etme olanaklarını arttırmıştır ve özellikle önümüzdeki dönemde bu daha da gelişebilecektir. Ortadoğu'da bir araya gelen tüm bu etkenler emperyalist statükoyu parçalamıştır. Her ne kadar henüz gelişme aşamasında olan bu parçalanmanın tekrar emperyalizm lehine monte edilmesi için çok yoğun çabalar harcanıyorsa da önümüzdeki dönemin bunun daha da derinleşmesi yönünde bir gelişmeye sahne olması olasılığı fazladır. Çünkü, bölgedeki ulusal ve toplumsal sorunlar her geçen gün daha da belirginleşmekte ve çözüm dayatmaktadır. Dar işbirlikçi kesimler halkların ihtiyaçlarına cevap verememekte, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel sorunları çözümlemek bir yana, bizzat o sorunları derinleştiren kaynaklar haline gelmektedirler. Artan çelişkiler ulusal sorunları canlandırmakta, Arap aleminin bölünmüşlüğüne karşı tepkiler artmaktadır. Gerici bir Arap ülkeleri sistemi kabul edilmemekte; Arap milliyetçiliği, ilericiliği ve radikalizmi bu eğilime karşı bir güç haline gelmektedir. Özellikle sosyalist sistemle kurulan ilişkiler, ABD emperyalizmine bağımlı gerici güçler üzerinde önemli bir tehdit unsuru olmaktadır.

Arap alemindeki çatlaklık önümüzdeki dönemde daha da derinleşerek devam edecektir. Son İslam Zirvesi, bunu belirgin tarzda gözler önüne serdi. Irak-İran savaşından ve Körfez'de son zamanlarda ortaya çıkan gelişmelerden İran'ı sorumlu tutarak kınama yolunda bir karar çıkarmaya çalışan gerici ülkelere karşılık Suriye ve Libya bu kararı veto ederek işlemez hale getirdiler. Böylelikle ABD işbirlikçisi gerici devletlerin açıktan Irak'ı desteklemeleri ve bölgedeki ilerici güçler olarak Suriye ve Libya'nın ise anti-emperyalist tavırlarını bir kez daha sergileyerek İran lehine tavır almaları durumu ortaya çıktı. Bu açık ki, devrim ve karşı-devrim bloklaşmasının Arap ülkeleri arasında da derinleştiği gerçeğini ortaya koymaktadır. Filistin Kurtuluş Örgütü içindeki sağ kesimin emperyalizm ve gericilikle uzlaşma eğiliminin tümden destek görmemesi; devrimci kesimin tümden kopuşu sağlayarak uzlaşmacı Arafat önderliğine karşı başkaldırması ve ilişkileri en sert bir biçimde parçalaması; ilerici Arap ülkelerince de bu kopuşun desteklenmesi Arap alemindeki parçalanmanın derinleştiğinin bir diğer önemli göstergesidir.

Ortadoğu zemininde son yıllarda ortaya çıkan en önemli ilerici atılımlardan birine de Lübnan'da tanık olunmaktadır. Lübnan ilerici güçleri başta ABD olmak üzere emperyalist güçlere ve siyonizme karşı mücadelelerinde güçlü atılımlar kaydetmiş, emperyalizmin buraya yönelik planlarını fiyaskoyla sonuçlandırarak, emperyalistler desteğindeki siyonist işgali boşa çıkarmış, binlerce kişinin kanı pahasına da olsa topraklarını adım adım işgalcilerden arındırmaya başlamışlardır. Suriye'nin aktif desteği ve yönlendiriciliği altında yürütülen bu mücadele günden güne boyutlanarak bir halk hareketine dönüşmüş ve bu alanda emperyalizmin çıkarlarına ciddi darbeler vurarak ilerici güçler için yeniden önemli bir mevzi konumuna girmiştir. Filistin halk hareketine ek olarak Lübnan'da da bir halk hareketinin gelişmesi Ortadoğu'da halk hareketlerinin hızlanmasının önemli bir göstergesi olarak, gelecekte bölgedeki parçalanmanın emperyalistler aleyhine bir seyir izleyeceği ihtimalini güçlendirmektedir. Lübnan'da iç çatışmaları durdurmak amacıyla işbaşına getirilen ve bütün muhalefet güçleri-

nin temsilcilerini de kapsayan Raşid Kerami'nin başkanlığındaki Ulusal Uzlaşma Hükümeti daha kuruluşunun hemen ardından sorunlarla karşı karşıya gelmiştir. Diğer taraftan gerici güçler ile ilerici güçler arasındaki çatışmalar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam etmektedir. Bu da Lübnan'daki silahlı mücadelenin önümüzdeki dönemde de süreceğini ve kopuşun derinleşeceğini göstermektedir.

Emperyalizmin çıkarlarının sarsılmaya başladığı bir diğer Arap ülkesi olan Irak'ta faşist Saddam rejimi çöküş noktasına varmıştır. Başvurduğu tüm çabalara rağmen İran'la arasındaki savaşı sona erdiremeyen bu faşist diktatörlük her geçen gün siyasi ve ekonomik olarak daha da zayıflamakta, emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen bunalımının derinleşmesini engelleyememektedir. Diğer taraftan buradaki devrimci güçler, savaşın yarattığı elverişli ortam ve geneldeki ilerici-devrimci gelişmelerin de etkisiyle gelişmelerini sürdürmektedirler. Gelinen noktada, Saddam rejimi ayakta kalabilmesinin biricik yöntemi olarak, İran'a emperyalistler veya işbirlikçileri eliyle yapılacak askeri bir müdahaleyi görmekte, sonunun yaklaştığının bilinciyle de iyice saldırganlaşarak çılgınca savaş yöntemlerine başvurmakta ve Basra Körfezi'ndeki bunalımı arttırarak efendilerinin doğrudan müdahalesi için zemin yaratmaya çalışmaktadır. Son dönemlerde savaşın özellikle Körfeze kaydırılarak emperyalistlerin petrol çıkarlarının tehdit edilmesinin, Irak faşist rejiminin en sadık dostlarından Türkiye'nin petrol tankerini bombalamasının ve Harg adasını yasak bölge ilan etmesinin altında yatan neden –her ne kadar İran'ı ekonomik çöküntüye sürükleyerek ateşkes ilanına zorlamak gibi bir nedeni de kapsıyorsa da– sözkonusu müdahaleyi kaçınılmaz kılarak bunu acilleştirmek ve kendi çürümüş varlığını ayakta tutmak çabasıdır.

Bölgedeki bloklaşmanın bir diğer önemli merkezini de İran oluşturmaktadır. Anti-emperyalist mücadelesini taviz vermeksizin sürdüren İran, bölge devrimci-ilerici güçlerinden kopuk durumuna önemli oranda son vererek onlarla köklü ilişkilere yönelmeye başlamıştır. Özellikle son dönemlerde Lübnan üzerinde İran, Suriye ve Libya'nın ortak bir harekete yönelmeleri ve yine Ortadoğu çapında Libya, Suriye, Kuzey Yemen ve kısmen de İran'ın aralarındaki ilişkileri güçlendirmeleri, bu güçlerin bir bloklaşmaya yöneldiklerini ve önümüzdeki dönemde bu bloklaşmanın anti-emperyalist temellerde daha da gelişeceğini göstermektedir.

Bugüne kadar emperyalizm, İran üzerinde oynadığı çeşitli oyunlarla onun anti-emperyalist mücadelesini boşa çıkarma ve yeniden kendisine bağlama yolunda yoğun çabalar ortaya koymasına rağmen başarıya ulaşamamış, aksine İran'ın bu özelliği daha da derinleşerek onu ilerici bloka daha da yaklaştırmıştır. Aynı şekilde Lübnan'da başarısızlığa düşmüş, Suriye ve Libya üzerindeki tehditleri bir sonuç vermemiştir. Diğer taraftan Filistin Devrimini kendi potasında eritme, Camp-David, Fahd Planları çerçevesinde ve otonomi temelinde gerici bir çözüm dayatarak tasfiye etme çabaları amacına ulaşamamış, aksine işbirlikçi ve devrimci kanatlar arasında kesin bir kopuşmayı gündeme getirmiştir. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, emperyalizmin 80'lere kadarki statükosunu bir daha yaratmada başarısız kalacağı ve günümüzde oluşmuş olan anti-emperyalist bloklaşmanın geçici bir bloklaşma olmadığıdır. Aynı şekilde, bölgedeki toplumsal çelişkilerin şiddetlenmesiyle birlikte, mücadelenin salt anti-emperyalizm, anti-siyonizm düzeyinde kalmayacağı; bunun daha da derinleşerek toplumsal bir karaktere bürüneceği; özellikle daha çok orta ve küçük-burjuva sınıflara dayalı mücadelenin giderek diğer ezilen sınıf ve tabakalara yaslanmak zorunda kalacağı; bunun bir sonucu olarak, Lübnan, Irak ve İran'da görüldüğü gibi, anti-emperyalist mücadelenin sosyal temelinin giderek halktan ezilen sınıf ve tabakaları içine alarak yerel gericiliğe de yöneleceği görülmektedir.

İran Devriminin etkilerinin İran'la sınırlı kalmayarak tüm bölge gericiliğini tehdit eder boyutlara ulaştığı; Suriye'nin salt bir anti-emperyalist, anti-siyonist mücadele ile yetinmeyerek bölgedeki devrimci gelişmelere destek sağlar bir konumda olduğu, bu temelde Lübnan'da bir demokratik yönetimin gelişmesine omuz verdiği, Filistin devrimini beslediği, Ürdün ve Irak'taki devrimci-demokratik yönelimli gelişmeleri desteklediği; diğer taraftan Libya'daki rejimin halkçı karakterinin ve Yemen'deki iktidarın sosyalizme açık yapısının sürdüğü gözönüne getirildiğinde, önümüzdeki dönemde anti-emperyalist bloklaşmanın sosyal temelde de bir bloklaşmaya bir sınıf savaşımına dönüşeceği gerçeği ortaya çıkar.

İlerici temellerde bir bloklaşma yönündeki olumlu gelişmelere karşılık, bu bloklaşmanın çeşitli zayıflıkları da vardır:

Herşeyden önce, blok ideolojik, politik ve toplumsal açıdan kararsız ve yetersiz özelliklere sahiptir. İdeolojik bakımdan bütünlükten uzaktır. Egemen olan burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi önderlikler radikalizmi ancak belirli bir noktaya kadar götürebilmekte, sosyalizme yönelmekte tutarsız davranmaktadırlar. Dar burjuva milliyetçiliği bölgede enternasyonalist temellerdeki birlikleri engellemekte; anti-emperyalist mücadelenin yerel gericiliğe karşı mücadeleyle bütünleşmesini köstekleyerek ancak sınırlı bir noktaya kadar götürebilmekte, gelişmelerin daha köklü olmasını engellemektedir. Enternasyonalizmin ve devrimciliğin temsilcisi sosyalist düşüncelerin devreye girişi henüz çok uzaktır ve mevcut komünist partiler oportünist özelliklerinden dolayı devrimci komünizmi layıkıyla temsil edememekte, üstelik bu yöndeki gelişmelerin önünde kendileri bir engel haline gelmektedirler. Yeni komünist örgütler ise ortaya çıkıp ağırlıklarını koymuş olmaktan uzaktırlar. Bu nedenle de bölgedeki mücadelelerin ideolojik öncülüğünde önemli zaaflar ortaya çıkmaktadır. Dar milliyetçilikten ve komünist hareketten kaynaklanan zaaflara bir de islam ideolojisinin İran'daki katı yorumu ve bu ideolojinin yaygın etkileri de hesaba katıldığında var olan ideolojik keşmekeşliğin boyutları çok daha iyi anlaşılabilir. Birbirleriyle böylesine zıt ve birbirlerini dıştalayan düşüncelerin egemen olması bölgedeki ittifakların yaratılması önünde önemli bir engel olarak ortaya çıkmakta, dayanışmaları olumsuz yönde etkilemektedir.

Varolan bu ideolojik farklılıklara ek olarak, farklı sosyal ve siyasal gelişme düzeylerinin ortaya çıkardığı farklı politikalar bölge güçleri arasındaki parçalanmayı, çelişkileri daha da arttırmaktadır. Orta ve küçük-burjuva iktidarlarca hayata geçirilen politikaların birbirini dıştalayıcı, milliyetçi çıkarları gözeten politikalar olması, bölgede her biri çeşitli hesaplar peşinde koşan bu güçlerin ortak çıkarları doğrultusunda ortak düşmanlarına yönelmelerini güçleştirmekte, bu ise devrimci gelişmeleri zayıflatmaktadır. İran rejiminin sosyalist ülkelere gerici yaklaşımı ve onlarla ilişkilerini geliştirmemesi, islam devrimi adı altında çağdışı gerici düşünceleri diğer ülke devrimci güçlerine dayatması da mücadeleyi önemli oranda köstekleyen, bloklaşmayı zayıflatan önemli bir etkendir.

Diğer taraftan bölgemizde henüz oturmuş bir sosyalist ülkenin olmaması, böyle güçlü bir üsten bölge devrimcilerinin mahrum kalması

Türk faşist cuntası gericiliğin her düzeyde örgütlendirilmesinde başrolü oynuyor.

mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen bir diğer önemli etkendir. Her ne kadar Suriye belirli ölçüde bölge devrimci güçlerinin beslendiği bir kaynak durumundaysa da yeterli olmaktan uzaktır.

Bloklaşma hareketini olumsuz yönde etkileyen bütün bu etkenler önümüzdeki dönemde daha da derinleşebilir ve ideolojik, politik ve ekonomik konumları bu güçleri kendi aralarında sürtüşmelere de itebilir. Ancak diğer taraftan, emperyalizmin bölgeye yönelik planları; kendi gerici işbirlikçileri vasıtasıyla bu devletlere yönelttiği saldırılar onları kaçınılmaz olarak kendi aralarındaki birlikleri güçlendirmeye de zorlamaktadır. Lübnan'da yaşanılan gerçeklik bu olasılığı güçlendirmektedir. Etnik, dini ve sınıfsal parçalanma içindeki bir Lübnan'ın emperyalist ve siyonist tehdit karşısında güçlerini bütünleştirerek önemli devrimci gelişmeler sağlamış olması, diğer güçlerin de emperyalist tehlikelere karşı, aralarındaki çelişkilere rağmen, işbirliğine yönelmelerini güçlendirici bir etken olabilir. Böyle bir durum açık ki, bölgedeki devrimci gelişmelere güçlü bir ivme kazandıracaktır.

Bölgeye Karşı-Devrimci Müdahale Hazırlıkları ve Özal'ın Ortadoğu Gezileri

Yukarıda vurguladığımız gelişmelerden de anlaşılacağı gibi; Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarları çok büyük sarsıntılar geçirmekte ve bu durumu emperyalizmi etkin ve çılgınca önlemler almaya zorlamaktadır. Dünyanın birçok alanında ölümcül yaralar almış olan emperyalizmin çürümüş varlığını yaşatmasının tek yolunun Ortadoğu'daki çıkarlarını korumaktan geçtiği, bu alanda uğrayacağı kayıpların onu bir sistem olarak tarihten silinmeye götüreceği bilinmektedir. Kendisi açısından böylesine hayati bir önemi olan bölgedeki devrimci gelişmeleri durdurmak ve statükoyu yeniden kendi lehine çevirmek için emperyalizmin yapamayacağı şey yoktur. Bu nedenle, son dönemlerde meydana gelen gelişmeler bölgeyi topyekün bir savaşın içine sürükleyecek hazırlıklarının yoğunlaşmasına yolaçmıştır.

Bütün çabalara rağmen durdurulamayan İran-Irak savaşı son dönemlerde, adeta emperyalizmin can damarı olan petrol kaynağı Basra Körfezi'nde yoğunlaşarak emperyalizmi ve bölgedeki diğer gerici güçleri tehdit eden boyutlara ulaşmıştır. Diğer taraftan Irak rejimi, askeri, siyasi ve ekonomik her türlü desteğe rağmen yıkılma noktasına gelerek imdat bayrağını çekmiş, efendilerini acil yardıma çağırmıştır.

Bu durumda emperyalizm, uzun süredir oluşturmaya çalıştığı karşı-devrimci bloku yaratma çabalarına hız vermiş ve bölgeye bir askeri müdahale için hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır. Ancak geçmişte Lübnan'a yaptığı müdahalede hezimete uğrayan emperyalizm güçlerini yıpratmamak için, doğrudan devreye girmeden önce –bu yoldaki hazırlıklarını yoğunlaştırmasına ve güçlerini hazır tutmasına ramen– işbirlikçileri eliyle bir müdahaleye hazırlanmaktadır. Bu amaçla başta Türkiye olmak üzere, Pakistan, Suudi Arabistan, Ürdün ve bölgedeki diğer gerici güçleri rollerine hazırlamakta ve yoğun askeri ve ekonomik destek sunmaktadır. Çeşitli yetersizliklerden dolayı işbirlikçilerinin tek tek müdahale gücünde olmaması onlar arasında uygun bir işbölümünü zorunlu kılmakta ve bu doğrultuda diğer güçlerin de katkılarına karşılık en temel görev askeri güç ve önderlik olarak Türkiye ile ekonomik ve teknik yönden Suudi Arabistan'a düşmektedir. Ancak, diğer güçlerin kendi içlerinde parçalanmaya yüztutması, askeri ve siyasi güçsüzlükleri bu müdahalede Türkiye'nin rolünü belirleyici kılmakta ve tarihsel işgalci, barbar karakterinin uygunluğu da dikkate alındığında bu rol daha da belirginleşmektedir.

Bölge üzerinde, geçmişten bu yana başta Musul ve Kerkük'ün ilhakı olmak üzere, çeşitli gerici emelleri olan Türkiye, bu emellerinin verdiği iştah ve efendilerine derin (!) sadakati ile bu yöndeki hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürmekte ve bu amaçla Ortadoğu devletlerine seri ziyaretler düzenlemektedir. Bu ziyaretlerin en son halkasını ise Turgut Özal'ın İran, Pakistan, Libya ve Irak gezileri oluşturmaktadır. Bu ülkelere yapılan ekonomik maskeli seri ziyaretlerle, bir yandan İran tehdit edilerek sindirilmeye ve Libya aynı şekilde "uysallaştırılmaya" ve etkisizleştirilmeye çalışılırken; esas olarak da Pakistan ve Irak ile müdahalenin hazırlıklarının geliştirilmesi doğrultusunda çabalar yoğunlaştırılmıştır. Her ne kadar bu geziler süresince ekonomik çıkarlar doğrultusunda bazı adımlar atılmışsa da, sömürgeci basın ve sömürgeci-faşist yöneticilerin lanse etmeye çalıştıkları gibi, geziler ekonomik amaçlı olmaktan öteye siyasal amaçlıdır ve önümüzdeki dönemde bu süreçte atılan adımlar Körfez'e yapılacak bir askeri müdahale ile sonuçlandırılacaktır. Uşaklarının böyle bir müdahalede yetersiz kalmaları durumunda ise, emperyalistlerin doğrudan müdahalesi gündeme gelecektir. Nitekim emperyalist basın da bu konuyu sürekli işlemekte ve ABD, İngiltere ve Fransa'nın Körfez'e müdahaleye ilişkin bir plan üzerinde anlaştıklarını belirtmektedir. Emperyalistlerin ve uşaklarının ağzından da bu doğrultudaki demeçler son günlerde sık sık tekrarlanır olmuştur.

Sonuç olarak; Ortadoğu bölgesi önümüzdeki dönemde emperyalistlerin ve uşaklarının askeri müdahaleleriyle boyutlanacak bölgesel bir savaşın eşiğine doğru hızla yaklaşmakta ve bunda sömürgeci faşist Türk cuntasının rolü ön plana çıkmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Ortadoğu'yu Emperyalizme Mezar Etme Onuruna Erişecektir

Ortadoğu zemininde devrim ile karşı-devrim arasındaki ayırım çizgilerinin iyice belirginleşerek bloklaşmaların gündeme girişiyle birlikte Kürdistan'ın önemi de her geçen gün artmaya başlamıştır. Son yıllara kadar Kürdistan üzerinde özel politikalar oluşturma gereği duymayan ve sömürgeci uşakları vasıtasıyla Kürdistan'ı denetim altında bulunduran emperyalist güçler; Ortadoğu'da yükselen mücadeleler sonucu en küçük etnik gruplara varıncaya kadar tüm güçlerin saflaşmaya gittiği ve Kürdistan'da da tecrit olunmuşluğa karşı savaşımın hızlanıp çağdaş gelişmeler yoluna girildiği bu dönemde; son derece önemli coğrafik bir konuma sahip olan, SSCB'nin yanıbaşında ve Ortadoğu'daki emperyalist zincirin odak noktasında bulunan bu halkayı elinde tutabilmek için çok çeşitli politikalar gündeme koymaya başladı. Bir yandan sömürgeciler eliyle insanlık dışı baskı ve katliamlar uygulayarak halkı sindirmeye ve teslim almaya çalışır ve gelecekteki bir fiili müdahale için "Çevik Kuvvet"lerini bu alanda üslendirme çalışmalarını yürütürken, diğer yandan da; burjuva ve küçük-burjuva Kürt reformist hareketlerinin tarihsel uşaklık karakterlerinden yararlanarak otonomi temelindeki uzlaşıcı ve devrimci mücadeleyi tasfiyeye yönelik planlarını hayata geçirmeye uğraşmaktadır.

Geçmişte, İran Devrimi ardından yükselen ulusal kurtuluşçu mücadeleyi durdurmak için Doğu Kürdistan'daki küçük-burjuva önderliğe hakim kılınmış olan bu politika, şimdi de Güney Kürdistan'da Yekiti eliyle hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Filistin Devrimini tasfiye amacıyla Arafat eliyle yürürlüğe konmaya çalışılan ancak başarıya ulaşamayan bu emperyalist planın Kürdistan'da çok daha büyük tahribatlara yol açma şansı vardır. Bu, hem uşak ruhlu Kürt küçük-burjuvazisinin karakteri ve hem de KUKM'nin henüz yeni ve sosyalist güçlerce etkin desteklenir şartlara ulaşamamış olması nedeniyle böyledir. Emperyalizm, engin tecrübelerinden dolayı daha doğmadan ulusal kurtuluş mücadelemizi boğmaya yönelik planlarını hayata geçirirken; sosyalizm güçleri bu konuda henüz hiçbir plan oluşturmamıştır. Ancak; önümüzdeki dönemde Ortadoğu zemininde mücadele boyutlanıp emperyalist komplolar hızlandıkça sosyalizm güçleri de daha etkin müdahale içerisine girebilecek ve kendileri açısından hayati bir değere sahip mücadelemize aktif destek verebilecektir.

Güney ve Doğu Kürdistan'da UKM'ni tasfiyeye yönelik planların bazı tahribatlarına rağmen bu mücadele bütünüyle sona erdirilmiş değildir. Özellikle İran-Irak savaşının bu alanlarda yoğunlaşması ve TC ile emperyalist güçlerin askeri müdahalelerinin gündemde olması, önümüzdeki dönemde bu alanlardaki mücadelenin daha da boyutlanması ihtimalini doğurmaktadır.

Diğer taraftan Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir evreye girmiş; mücadelenin yeniden ülke zemininde kök salarak tüm halkı sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı ayağa kaldırması yolunda ilk adımlar atılmıştır. Geri çekilme ve hazırlık döneminde yetersizlik ve zaaflarından önemli oranda sıyrılarak yeni dönemin gereklerine ulaşmış olan kadrolarıyla PKK Hareketi, etkileri yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmayarak, tüm Ortadoğu'yu da saracak bir alevin ilk kıvılcımlarını tutuşturmuş bulunmaktadır.

Özellikle 1982 İsrail saldırısı ile büyük darbeler yiyerek Ortadoğu halk hareketlerinin önderliği konumunu yitiren Filistin Hareketinin yerini dolduracak, Marksizm-Leninizmin bölgedeki temsilcisi olarak proletarya hareketlerinin çıkışına ve gelişimine ışık tutacak tek hareket olan PKK Hareketi, karşısında savaştığı düşmanın tüm Ortadoğu halklarını tehditi altında bulunduran karşı-devrimci karakteri ve Kürdistan'ın Ortadoğu'daki yeri gözönüne getirildiğinde son derece tarihsel bir rol ile karşı karşıyadır. Bilinmektedir ki, tüm dünyanın kalbinin attığı yer olan Ortadoğu'nun kalbi de Kürdistan'da atmaktadır. Ve Kürdistan'da sömürgeciliğe vurulacak bir darbe, bu noktayla sınırlı kalmayarak tüm Ortadoğu halklarının mücadelelerinin gelişiminde ve emperyalizmden kopuşlarında tarihi bir rol oynayacaktır. Ortadoğu devrimci güçlerinin içinde bulunduğu ideolojik ve pratik yetmezlik ile Kürdistan'da varolan Kürt küçük-burjuva hareketlerinin reformist ve uzlaşmacı karakterleri ile özellikle otonomi istemi temelinde emperyalizmle uzlaşmaları –ki Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan bu durum Kuzey-Batı Kürdistan'da da özellikle geleceğe bir yatırım olarak geliştirilmektedir– gözönüne getirildiğinde Ortadoğu'da devrimi geliştirme görevinin PKK'ye düştüğü açıkça görülür. Bu nedenle de PKK, yalnızca Kürdistan halkına karşı değil, tüm Ortadoğu halkları ile dünya sosyalizm güçlerine karşı da ağır bir sorumlulukla yüzyüzedir.

PKK Hareketinin bugüne kadarki mücadelesi ve günümüzdeki gelişiminden aldığımız inançla şunu rahatlıkla belirtebiliriz ki, PKK Hareketi önderliğindeki Kürdistan halkının mücadelesi mutlaka zafere ulaşarak Ortadoğu'da emperyalizm zincirini parçalayacak ve onu bir daha dirilmemek üzere ölüme mahkum edecektir. Bu temelde gelişen Ortadoğu halk hareketleri bölgemizi sosyalizmin yıkılmaz bir kalesi haline getireceklerdir.

★ ★ ★

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanlara ve halkımıza yol gösteren bu yazı, tüm direniş şehitlerimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

- 2 -

> *«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim sözkonusu olduğu kadarıyla, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değiştirerek, 'bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!' diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimizin bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vaızlarıyla 'devrimci adını lekeleyen', ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine* **yükseltmek** *olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara* (komünistlere– yn.) *karşı öfkem artıyor.»* Lenin.

3 - Yeniden Örgütlenmemizi Tüm Zorlukları Aşmak İçin Yetkinleştirelim

PKK, Kürdistan somutuna özgü öncünün ölçülerine göre bilinçli, örgütlü, eylemli yapıya kavuşma ve buna kavuştuğu oranda tarihimizin bu evresini şanlı kılmanın adıdır. PKK, bunu başardığı oranda, tarihi açıdan her türlü devrimci değişikliğin başarılması için de gereken temel aracı yaratmıs olacaktır. İşte, PKK, çağımızın tüm iç ve dış sözcülerinin tarihimiz hakkındaki yanlış değerlendirmelerini çürüterek, devrimci ideolojinin cevabını dayatıp, ama bununla da yetinmeyerek öncünün büyük değiştirici gücünü ortaya koyarak izole edilmişlik ve yabancılaşmayla çatışıyor. Özgünlüğe doğru adım atıyor ve tabii ki, kendi tarihini özgürce çizmede ilk adımları attığı oranda, karanlık tarihle de hesaplaşmasını yapma şansına ulaşıyor. PKK, yalnız düşüncede değil, eylemde de buna yeterli olduğu oranda tarihsel rolünü oynayabilecek, ve öncü sıfatını hak etmiş olacaktır.

Öyleyse; objektif temelle bağlantılı olarak yeterli devrimci değişikliği sağlayacak örgüt, hangi yollardan örülecektir? Bunun için gerekli azim ve çabaya nasıl ulaşılacak, hangi zorluklar bize bunu dayatacaktır?

Hemen belirtilmesi gerekirse; öncünün şekillenmesi, bir anlamda halkın yetmeyen düşüncesi, birleşmeyen iradesinin küçük bir öncü grup tarafından yeterli bir hale getirilmesi, halkın iradesinin öncünün şahsında birleştirilmesi demektir. Halkın iradesinin korkunç bir biçimde tahrip edildiği, birleştirilmemesi için düşmanın herşeyi uyguladığı, bu konuda ortaya çıkan en basit kazanımların bile yüzyıllardan beri acımasızca ezildiği, siyasal düşünce adına en basit gelişmelerin dahi ezilmesi için her türlü baskı ve ideolojik aygıtların devreye sokulduğu, halkın koyu bir yabancılaşma ve uydu bir politika içinde tutulması için mümkün olan herşeyin yapıldığı Kürdistan somutu dikkate alındığında; PKK'nin oynaması gereken rol çok daha açık olarak anlaşılmaktadır. İşte PKK'nin, halkı bağımsız, özgür düşünce ve siyasete sahip olmama konumundan çıkarıp, onun öz çıkarlarını yansıtan bağımsız düşünce ve buna yol gösteren siyasetini yaratma, bunları maddi bir güce dönüştüren örgütlenmesini sağlama, bu temelde halkın dinmeyen acıları ve kabaran öfkesini halk direnişine dönüştürme şartı buradan doğmaktadır.

Halkın içinde bulunduğu dağınıklık ve eylemsizliğin nedenleri bilinmektedir. Sürekli direnmek isteyen bir halk gerçekliğimiz olmasına rağmen, bu nedenler halkı kendi başına direnme olanaklarından sürekli yoksun bırakmıştır. Yani, aynı zamanda günlük işkence ve baskıyla direnmeden uzaklaştırılmaya çalışılan bir gerçekliği yaşamaktadır. En küçük bir ayaklanması bile korkunç katliamlarla bastırılmış olan bu halk, buna rağmen dinmeyen bir öfke ile fırsat bulduğunda kendini ileriye atacak bir konumdadır. Elbette ki, halk, içinde bulunduğu örgütsüzlük, çağdan uzaklaşmışlık durumundan ötürü suçlanamaz. Ama, bundan çıkarılacak sonuçlar vardır.

Öncünün, rolünü tamı tamına oynaması, önümüzdeki dönemi devrimci gelişmeyle dolu kılmak için, maddi zeminin tüm niteliklerini ortaya koymak, tarih ve çağla yapılacak hesaplaşmaya bu zeminin zayıflıklarını bilerek girmek gerekmektedir. Kendinden canlanmayan, kendi yarasını iyi teşhis edemediği gibi, doktora gitme gereğini de duymayan bir ülkede, yola çıkan devrimcilerin, adeta kanayan bir yara biçiminde olan objektif durumu devrimle değiştirmede herhangi bir ülkedekinden çok farklı özelliklere sahip olmak, bu yapıya daha güçlü bir irade, bilinç ve daha ileride olan örgütlülükle büyük bir kuvveti ortaya çıkararak cevap verme zorunlulukları vardır. Burada, maddi yaşamın koşullarının bilinç ve örgütlülük düzeyine yansıtılması, Parti kurucularının bu konuda gerekli çalışmayı bütün yeterliliğiyle göstermeleri sözkonusudur. Parti, önümüzdeki dönemin üzerine büyük bir azimle yürür ve tüm bir halkı bu eyleme katmaya çalışırken, geleceğin üzerinde yükseleceği geçmişi çok iyi biçimde bilince çıkarmak gereklidir. Partinin yakın geçmişinin bilince çıkarılması, aynı zamanda uzun halk tarihimizin bilince çıkarılması demektir. Çünkü, Parti geçmişi, aynı zamanda halk tarihimizin Parti gerçeği içine yansıtılmış biçimidir. Yine, çağımızın Parti bilincine çakılması, çağımızın hakkındaki değerlendirmesinin bu geçmiş içine birikim halinde doldurulması demektir. O halde yakın Parti geçmişimizi ele alırken, bunu, tarihle ve çağla hesaplaşırken yürüttüğümüz mücadelede dökülen kanlar ve çekilen acıların, en cesur adımlar ve bilinçli çabaların birikimi, halkın muhtaç olduğu irade ve düşünce gücünün biriktiği bir depo olarak görmek gerekiyor.

Eğer bugün, tarihimizin en güçlü ataklarından birisine kalkacaksak; açık ki bu, cılız iskelet kollarıyla olmayacaktır. Bunun için tavında dövülmüş, çelikleşmiş ve sıkılmış yumruklar gerekmektedir. Öyleyse, bunun dayanaklarına gereken ağırlığı vermek gerekir. Bu anlamda, Parti geçmişimiz geleceğimizin belirlenmesinin temel koşuludur. Aynı zamanda Parti geçmişimiz, çağımızın ve tarihimizin doğru yorumlanmasının bilince çıkarılması, eyleme kavuşturulması demektir. Demek ki, tarih ve çağ konusundaki ve güncel ülke ve halk gerçekliğimiz konusundaki bilincimizin geliştirilmesinden kastedilen, Parti geçmişimizin kavranmasıdır. Bu, bir tohum olarak toprağa düşmesinden günümüze kadarki gelişmesinin tüm özellikleri, dayanakları ve ileriye yönelik perspektifleriyle kavranmasıdır. Parti geçmişini bu temelde kavrayamama, gelecekteki başarısızlığın da en önemli bir nedeni olacaktır. Geleceği güçlü devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak için, Parti biçiminde billurlaşan geçmişin düşüncede, siyasette, örgütlenmede gelişmesi, en sıradan bir sempatizanın gelişmesinden en zorlu bir eylemin gelişmesine kadar, yürek ve beyin gücüyle sağlanan herşey, yer ve zaman itibarıyla didik didik edilerek, nerede, nasıl, ne zaman, kimler tarafından, hangi zorluklar pahasına sağlandığı en saf, en berrak biçimde Parti sorumluları ve kadroların bilincine çıkarılmaksızın, onların kişiliklerinin ayrılmaz bir özelliği haline getirilmeksizin, geleceğin başarılı kılınması mümkün değildir. Açık ki, Parti gerçekliği tam bilince çıkarılmaz, slogan düzeyinde ezberlenilirse, Parti içinde ve dışından direkt düşmandan kaynaklanan ve hertürlü sınıf dışı etkilerin, başka sınıfların düşünce ve politikalarının ortam bulması ve hatta bu ortamdan yararlanarak güç durumuna gelmesi olasıdır. Halen Parti ile savaşmaktan vazgeçmeyen provakasyon çetesinin, bozgunculuğun, yıkıcılığın, sağ belirtilerin, yetmez devrimciliğin, birçok amatör özelliklerin yolaçtığı sorunlar göz önüne getirilirse, Parti geçmişimizin nasıl yaratıldığının kavranmasında ciddi bilinç yetersizliğinin olduğunu söylemek gerekiyor.

PKK Hareketi, en korkunç zorluklar altında, en büyük bilinçsizlik duvarıyla çarpışarak ortaya çıkmıştır. En barbar düşmanın her an üzerinde sallanan kılıcı altında ortaya çıkan PKK, birçok ülkedeki parti ve ulusal kurtuluş hareketiyle kıyaslanmayacak kadar, önüne çıkan engeller, karanlık kuvvetlerle boğuşa boğuşa yaratılan, bunları yenmek için insan iradesinin, cesaret ve fedakarlığın en son sınırına kadar ortaya konulduğu özgün bir parti hareketidir. Parti muarızlarının tüm iftira, ihanet ve teslimiyetleri, düşmanın katliamlarına gerekçe kılmak için yürüttüğü tüm iddiaları anlaşılabilir. Ama, Partiye sahip çıkması gereken, Partinin ruhu, gövdesi, başı, kolları ve bacakları olması gereken güçlerin, Parti gerçekliğini kavramadaki en küçük bir yetersizlikleri bile kabul edilemez. Böyle bir yetersizliğin, içte ve dışta Parti aleyhtarı akım ve davranışlara hizmet ettiği bilinmek zorundadır. Elbette ki, Parti gerçekliğimizin muhasebesinin çok yetersiz, eklektik, sistemsiz ve duyarsız bir biçimde yapılması hiçbir gerekçeyle kabul göremez. PKK'nin yaratılış olayı, sıradan herhangi bir örgütün yaratılış olayı değildir. Özellikle şehitlik mertebesine yükselmiş yoldaşlara ve hele belki de tarihte eşine rastlanmayacak bir biçimde hayatlarını ortaya koyan zindanlardaki şehitlerin çabalarına kulak kabartmak gerekiyor. Her birisinin yaşadığı o korkunç koşullar altında, neyi, nasıl, hangi yaşta yürek ve beyinle savunduğu mutlaka her partili unsurun bilincine ve yüreğine çakılmalıdır. Bunları duymadan, yaşamadan, düşünmeden partili olunamaz.

Göreceğiz ki; eğer güçlü çarpmayan yürek, müthiş çalışmayan beyin, sağlam basmayan bacak, sert vurmayan yumruk varsa, nedeni en soylu değerlere karşı bağlılığın lafta olması, bu konudaki bilinç noksanlığıdır. Bir yerde bir uyumsuzluk ve en küçük bir rahatsızlık bile varsa, bu değerlere karşı duyarsızlıktan bahsetmek gerekir. Elbette ki, böylesine zaferin temel koşulu olan değerlere sahip olunan bir yapıda, en basit çabaların bile gösterilmemesi, Partinin güçlü bir gelişmeyi yaşamaması düşünülemez. Tersi, büyük bir çelişki olur. Çünkü öyle bir durum, başka sınıfın otoritesi, örgütlülüğü ve eylemini Parti içinde sürdürmek demektir. Her şehidin yaşamını, Parti içinde attıkları her direniş adımını, bugün hayatta olanların ülke içi ve dışında yaşadıkları tüm yaşamın anlamını sistemleştirerek, bunu o kılcal damarların ana kolda birleşmesi gibi yüreklerinde birleştirerek duymayanlar, büyük Parti eylemini gerçekleştiremez ve özellikle de önümüzdeki dönemi büyük bir devrimci döneme çeviremezler. Yine bu durumda olanların, halka karşı vefa borcunu ödeyemeyecekleri, çağla hesaplaşamayacakları ve lanetli geçmişle boğuşamayacakları da bir o kadar açıktır.

O halde, Parti geçmişimizin özümsenmesi olayı, rastgele basit bir olay olarak ele alınamaz. Parti geçmişimizin, ideolojik-politik düzeyde bütün bir tarih ve çağla muhasebeyi içerdiği, ekonomiden düşünceye kadar fena çarpılmış zayıf Kürdistan insanıyla hesaplaşmanın bir ürünü olarak ortaya çıktığı ve bu nedenle de oluşumunun büyük bir kuvvet ve kudret kaynağı olarak algılanması gerektiği, ilerideki aktivitenin dayanacağı en güçlü potansiyel yedeğin bu olduğu iyi anlaşılmak zorundadır. Sınıflara bununla gidilecek, dış müttefiklerle bağ bununla kurulacak, kocaman bir halk tarihinin en güçlü eylemine bununla kaldırılacaktır. Bu noktada aslına sadık kalmanın, bir ailenin bireylerinin yürek atışları da dahil birbirlerinin tüm yaşam usullerini ezbere bilmesi gibi, bir parti üyesinin de kendi partisinin tüm özelliklerini yaşamının ayrılmaz bir parçası olarak özümsemesinin önemi kendiliğinden anlaşılmaktadır. Eğer Parti mensupları bilinci bu biçimde algılamışlarsa, o zaman, büyük otoriter güç olarak Parti; büyük uyum gücü olarak Parti; dolayısıyla, devrimci değişikliğin büyük bir aracı olarak parti çok güçlüdür ve örgüt içi ilişkileri sarsılmazdır. Önüne çıkacak her engeli aşmada güç oluşturabilir, bilinçle aydınlatır, iradesiyle parçalar. Ve böyle yapıldığında, zorba gücün diktiği şiddet ne olursa olsun, aygıtlarıyla yarattığı ideoloji ne kadar yansıtılırsa yansıtılsın, kendi şiddetini dayatıp kendi propagandasıyla herşeyi aydınlatacağı gibi, başarılı olmaması için bir neden de yoktur. Çünkü, tarihsel deneyimlerin doğruladığı şeyin, Kürdistan somutunda doğrulanmaması için hiçbir gerekçe ileri sürülemez.

Parti gerçekliğimizin tanımını, yaratılış sürecini dönemlere ayırarak, özellikle de Parti önderliği ve militanlığının oynadıkları rolü daha yakından görerek, kavrayışı güçlendirmek mümkündür. Herşeyden önce ilk bilinç tohumlarının serpildiği alaca karanlık bir ortamda, bu bilinçlenmenin nasıl gerçekleştiğini bilmek gerekiyor.

1975'lerde ülke, halk, birey kendini öz kimliğiyle tanımlamaktan, isim bile vermekten korkmaktaydı. Bunun için gerekli cesareti ve fedakarlığı kendisinde görememekteydi. Soruna çok sağdan bazı yaklaşımlar ve bu temelde bazı tanımlamalar vardı. Ama bunlar, devrimci değişikliği yaratmak bir yana, engel olarak dikilmekteydiler. Somut gerçeklik mutlaka özgün olmayı ve bunu devrimci bir biçimde ele almayı zorunlu kılmaktaydı. Ama, kendine yabancılaştırılmış olan sosyal zeminde ulusal sınıflar öncüye omuz verme bir yana, bunu kavrama durumunda bile değildi. Elbette ki, inkar edilen bir halkın kaderini bilince çıkarmak, tanımlamak, özgürleştirmek için yola çıktığında öz gücünden başka bir gücün yanında bulunamayacağı bu koşullarda böylesine devrimci değişikliklere yol açacak düşünce, ancak büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yükümlenebilinir. Çünkü, bu konuda sıradan adımlar daha ilk anda bireyin çakılmasına yol açar. Tabii eğer, bu ilk soylu adımları atanlar, her türlü iğdiş edilmiş düşünceyi sosyalizm ve ulusal kurtuluş maskesiyle temsil etmiyorlarsa veya Kürdistan'ın somutunda gerçekten kaçmak için ne lazımsa onu yapma biçiminde bir saplantıya sahip değillerse bu böyledir. Fakat eğer, tarihimizde sıkça yapıldığı gibi, düşmanın işbirlikçiliğinin dolaylı olarak bel verdiği ihanet ve teslimiyet kokan düşünceler bir takım cilalar çekilerek temsil ediliyorsa, bu, sadece yabancılaşmanın ve soysuzlaşmanın daha da derinleştiğini ifade eder. O halde, hiçbir sorumluluktan kaçınmamak, gerekeni süreç içerisinde daha da derinleştirerek yapmak, öne çıkacak tüm engelleri aşmak için her türlü özveri ve cesarete hazır olmak gerekiyordu. İlk devrimci düşünceler ancak bu temelde ülke sotumuna taşınlabilirdi.

Özgür ve bağımsız düşünce bugün çok güçlüdür. Yayın organları ve çeşitli tartışmalarla yüzlerce kadronun ve halkın bilincinde epey gelişmiştir. Bu gelişmişlik ortamında, ilk düşünce tohumlarının nasıl ortaya çıktığı pek idrak edilememektedir. Ama bilinmeli ki, bugün mevcut özgür ve bağımsız düşüncenin bu kadar güçlü olması hiç de kolay gerçekleşmemiştir. Başlangıçta, "Küdistan sömürgedir" terimi bile büyük bir sır olarak saklı tutulur, çok sınırlı sayıda insana ve hem de en gizli biçimde aktarılırdı. Bir belgenin, bir tanımlamanın, bu konuda doğru düşünceleri cesaretle ileri sürecek yayın organlarının olmadığı bir ortamda, sadece düşmandan gelecek tehlikelere karşı değil, aynı zamanda deneyim, bilgi ve siyasal yetersizlikten gelebilecek tüm olumsuzluklara karşı kendimize yüklenerek sömürgeler sorununda tarihin ve çağın tüm gerçeklerini yakından tanımaya, Kürdistan somutunda sömürgeciliğin nasıl geliştiğini incelemeye yönelmek durumundaydık. Sömürgeciliğin en basit bir kelimeye bile en ağır cezalar verdiği bir ortamda buna cesaret etmek, ve bunu büyük yoksulluklar içinde sürdürmek zorundaydık. Egemen sınıfların ve hakim ulusun aydınlarının büyük bir bölümünün inkarcı durumları ortadayken, böylesine bir devrimci düşünceye ulaşabilmek, ancak ülkesine çok güçlü bağlarla bağlı büyük oranda emekçi sınıflardan gelme ve dolayısıyla büyük yoksunluk içindeki kişiler tarafından geliştirilebilirdi. Koşullar göz önüne getirildiğinde bu zorunluluk daha da iyi görülmektedir. Aynı zamanda, devrimci düşüncenin devrimci bir pratiğe dayanarak daha hızlı geliştiği göz önüne getirilirse; bir yığın yanlış pratiğin kol gezdiği, hakim ulus çıkarlarını dile getiren her türlü incelmiş şoven ve sosyal-şoven görüşlerin sosyalizm adı altında her saat şırınga edildiği bir ortamda ülke ve halk somutunu tamı tamına yakalayabilecek bağımsız bir düşünceye ulaşmanın güçlüğü ortadadır. Ciddi devrimci pratiğin olmayışı düşünceyi zorlaştıran bir etken olurken, bir de bir yığın yanlış pratiğin bu zorluğu daha da artırması durumu vardır. Dış zorluklar da buna eklenince, düşüncede bir tohum halinde doğmanın zorluklarını daha yakından idrak etmek mümkündür. Ve bu, mutlaka idrak edilmelidir.

Düşüncede doğuş, eylemde doğuştan daha az zor değildir. Bir ordunun yaratılışı kadar zor bir olaydır. Ve hele, kendisini her türlü bağımlı düşünceye tabi kılıp, bunu yaşamın tek bir biçimi olarak kabul edişin yüzyıllardan beri çok güçlü temellerinin olduğu bir somut için, bu zorluk daha da artar. Tabii ki, buna bağlı olarak karşı koyma gücü ve gösterilmesi gereken fedakarlığın derecesi de artar. O dönem, doğru düşünceye nasıl ulaşılacağı, ışık gösterecek yolun nasıl açılabileceği, bunun okul sıralarında mümkün olup olmayacağı sıkça sorulurdu. TC kurumları bu konuda çok inkarcıdır, satır aralarında bile gerçekten bir ize rastlamak çok zordur. Sömürgeci baskılar ve maddi yoksunluklar da buna eklenince düşüncede bağımsız ve özgür doğuşun büyük önemi ortaya çıkmaktadır. Bağımsız ve özgür düşüncenin yaratılış olayının hangi zorluklar ve mücadelelerle gerçekleştiği tam kavranamadığında, geçmiş emeğin büyük önemi algılanamamakta ve dolayısıyla bu tür durumlarda bağımsız düşünce gücünde zayıflık ortaya çıkmaktadır. Açık ki, bağımsız düşüncenin hangi zorluklarla boğuşarak elde edildiğini iyi bilmeyenler, bu uğurda harcanması gereken büyük çabayı gösteremeyecekleri gibi, kıymetini de bilemez-

ler. O dönemde, iki cümlenin doğru telafuz edilmesi bile büyük bir sorun iken, bugün ciltler dolusu kitap ve yüzlerce propaganda çevresinin varlığı birçok kişiyi yanıltabilir. Öyleyse, geleceğin güçlü çizilmesinin temelini oluşturan bu ilk doğuş olayı, bütün zorlukları ve tükenmez çabalarıyla bilince iyi çıkarılmak, özümsenmek zorundadır.

Teoride doğuş olayı, bir ideolojik gruplaşmalar döneminin başlamasıydı. Bu dönemin hangi koşullar ve olanaklar içinde geliştiğini bir kez daha hatırlamakta yarar var. Kendi öz çıkarlarından önemli oranda uzaklaştırılmış bulunan topluma bu düşünceleri kabul ettirme sorununun varlığı; böyle bir sorun bile, dönemin zorluklarını anlamak açısından yeterlidir. Dilinden başka hiçbir mücadele aracı olmadığı gibi, bunu bile kullanmak çok sınırlı olabilmekteydi. Mücadele grupları bu koşullarda ve en yetersiz araçlarla yaratıldı. Her tarafı her an patlamaya hazır mayınlarla dolu bir tarladan geçiyoruz. Üstelik bu tarlada hiçbir gezi tecrüben olmadığı gibi, iyi kuşanmış da değilsin. En ilkel donanımla ülkeye taşınıyorsun. Halkın sana (bağımsız ve özgür düşünceye) karşı duyarsız, bilinçsiz ve atıl bırakılmış; sen ise, genç yurtseverliğinden başka bir silaha sahip değilsin. İşte, ilk gruplar bu koşullarda böyle yaratıldı. Dünya ülkelerinin bir çoğunda pek önemli olmayan ve çok rahatlıkla sağlanan bu tip gelişmelerin, Kürdistan'da neden yüzlerce kat zor olduğu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Kürdistan için yaşamın bir zor'dan ibaret olduğu sıkça söylenir. Bu, devrimci sürecin gelişiminde de geçerlidir. Devrimci süreç çok daha fazla zor, acı ve işkenceli bir biçimde gelişir. Maddi yaşamın subjektif yaşama yansıması olan bu durumu küçümsememek, ilk çevrelerin oluşumunda atılan adımları unutmamak gerekiyor.

İlk çevreler kolay oluşturulmadı. O muazzam tehlikeler ortamında ve en donanımsız bir biçimde büyük zorluklar pahasına yaratıldı. Bir toplantı odasının bulunması bile büyük bir olaydı. Bu konudaki anılar henüz çok tazedir. Kırk kişinin küçük bir toplantı odasında, dışarıya tek bir adım atmadan sabahlara kadar tartışma yaptığı, hatta bazen bu sayının yüze çıktığı hafızalarımızdaki sıcak anılar arasındadır. Burada hemen bir anıyı hatırlayacak olursak; 1977'nin Mayıs ayının ilk haftalarında Antep'te Haki KARER'in sorumlu olduğu bir dönemde 80 kişiye yakın bir grubun küçük bir odada, adeta soluklarını tutarak yaptıkları bir tartışma toplantısı vardır. Bu toplantı gerçekleştiği koşullar açısından olduğu gibi, sonuçları itibariyle de büyük öneme sahiptir. 80 kişinin bir arada sorunları tartıştığı bu toplantının yaratacağı gelişmeleri, düşman da görmekte gecikmedi. Toplantının üzerinden henüz bir hafta kadar bile bir zaman geçmeden, Haki Karer'in katledilmesi olayı yaşandı. Ardından, her tarafta peşpeşe komplolar geliştirildi. 1977 Mayısı'nda Hareket kesin olarak bitirilmek istendi. Oysa henüz, iki elin parmakları kadar bile bir sayıya sahip değildik. Ama, 1977 yılı içinde Kürdistan'da bir dizi şehirde gerçekleştirdiğimiz toplantılar, bu sayının giderek artacağını, düşüncelerin büyük bir coşkuyla kabul göreceğini ortaya koymuş ve Antep toplantısı bu gerçeğin kanıtlandığı doruk noktayı oluşturmuştu. Sömürgeciler, daha bu etekemiğe kavuşmadan gelişmeyi önlemek kararlılığıyla ve tarihte örneği görülmeyen bir biçimde düşünceye saldırdılar. Yaygın bir şekilde geliştirdikleri komplo ve suikastlerle en kötü bir tarzda imha etmek istediler. Elbette bu terörü yırtmak büyük bir cesaret ve inanç ürünü olabilirdi. Nitekim bazıları bu dehşet ortamından ürkerek çareyi her türlü devrimci düşünceden ve eylemden vazgeçmekte buldular. Düşmanın dayattığı şey çok açıktı: "Ya devrimci düşünce ve eylemden vazgeçeceksin, ya da açık bir terörle imha edileceksin." Henüz bir örgütten bahsedilemediği, barınakların olmadığı bu koşullarda, hiçbir taviz vermeksizin devrimci düşünce ve eylemde ısrar olayı yaşanmıştır. Ve bu çok iyi anlaşılmak zorundadır. Grup pratiği bu koşullarda geliştirilmiş, ideolojiden programa yükselinmiş ve bu temelde örgütlenme geliştirilmiştir. İşte, bu muazzam yetersizlikler ortamında ve bu acımasız imha tehlikesi altında yürünmesi bilinerek düşüncede ve eylemde yükselinmiştir.

1978 yılına merdiven dayandığında, imha tehlikesine karşı Parti Programıyla cevap verildi. Bu program etrafında daha ileri bir örgütlenmenin temelleri atılarak, Parti gibi büyük bir olayın tartışması yaşandı; Partinin kuruluş kararı alındı. 1977 katliamının birinci yılında Halil Çavgun katledilmişti. Bu katliama da en devrimci tarzda cevap vermek zorunluluğu vardı. Cevabı Parti silahını dayatmak oldu. Ama bunun gerektirdiği tüm sorumluluğu yaşamak düşünce ve eylem büyüklüğüne ulaşmak, hertürlü fedakarlığa hazır olmak gibi ağır bir görev de böylece yükümlenilmiş oldu. Kendinden ürkütülmüş, kendisini bir türlü yaşamak istemeyen bir halk içinde dolaşmak, en az donanım ve ilkel yöntemlerle çalışmaya mecbur olmak, henüz gelişmemiş kadrolarla bu işi yürütmek, ama buna rağmen yine de devrimci eylemden ve örgütlenmeden geri durmamak gerekiyordu. Bu yapıldı. Çünkü, eğer tarihe bir şimşek gibi çakılmak isteniyorsa, artık bu noktada devrimci eylem ve örgütlenmeden ne pahasına olursa olsun vazgeçmemek gerektiği çok açıktı. TC gibi bir düşmanın elli yıldan beri "yok ettim, bitirdim" dediği bir somutu tekrar canlandırmak, bunun öncülüğünü bir avuç insana büyük bir görev olarak dayatmak ve Parti ilanıyla bunun bayrağını açmak gerekiyordu. Ama bu nasıl başarılacak, düşmanın sıkı yönetimle açık imha saldırıları, mutlaka yaşaması gereken büyük davanın önüne dikilen büyük tehlikeler nasıl aşılacaktı. Bu soylu davanın ilk cesaretli adımlarını atanların yükselttiği bayrağın yere düşmemesi için, halkın ulusal-siyasal uyanışı ve bu temeldeki canlanışı sağlanmalıydı. Adeta bu, çorak topraklarda kök salma kavgası, toprağı canlandırıştı.

1979'lara gelindiğinde, Parti ilan edilmiş; Kuruluş Bildirgesi ve Manifesto'yla daha da derinleştirilmiş bir düşünce temelinde gelişen kitle uyanışına ve gençliğin güçlü katılımına tanık olunmaktaydı. Ama, TC de, tarihine yaraşır bir biçimde kendisini yeniden donatmakta gecikmedi. En basit bir düşünce ve siyasi gelişmeyi bile ordusuyla ezme planını gündeme sokarak, Maraş katliamı ardından peşpeşe ilan ettiği sıkıyönetimlerle yaygın tutuklama ve operasyonlara başladı. Partinin inşası doğrultusunda başlangıç adımların atıldığı bu dönemde, henüz oturmamış olan örgüt yapısını korumak ve geliştirmek sorunu kendisini en yakıcı biçimde dayattı. Buna kadroların usta bir devrimci çalışmayı hayata geçirmedeki yetersizlikleri de eklenince, zorluklar daha da artıyordu. Soru kesindi: Hareket yaşatılacak, Parti bayrağı yükseklerde tutulacak mı; yoksa yaşatılamayacak ve dolayısıyla bayrak yere mi düşürülecek? Elbette ki, cevabı da soru kadar açık ve kesin olmak durumundaydı. Bayrağın her ne pahasına olursa olsun yükseltilme kararı kesindi. Ama, bu nasıl sağlanacak, imkanlar nasıl geliştirilecek, engeller nasıl aşılacaktı? Düşman kuşatmayı sürekli geliştiriyor, ilmek sürekli daralıyordu. Boğulmanın işten bile olmadığı bu koşullarda, çıkışın mutlaka sağlanması, bunun yolunun bulunması gerekiyordu. Ayaklanmaları çembere alınarak boynuna geçirilen ilmekle bir kısmının imha edilip, bir kısmının teslim alınması Kürdistan'ın yüzyıllardır kaderi olmuştur. Bu, bu kez PKK somutunda tekrarlanmak isteniyordu. Ezilen sınıfların en özgür hareketi, düşmanın en güçlü olduğu koşul altında boğulmaya çalışılıyordu. Ama halkımızın filizlenen bu tek umudu soldurtulmamalıydı. Bunun için gereken büyük fedakarlık, cesaret, azim ve çaba mutlaka gösterilmeliydi. Bu konuda en büyük sorumluluk, örgüt kurucularına düşmekteydi. Dünya duyarsız, halk çok çekingen, işbirlikçi ideoloji ve politikalar alanı çoktan terketmiş durumdaydılar, ama direnme çizgisi bu korkunç koşullarda bile mutlaka kendisini ayakta tutmayı bilmeliydi. Bir et parçası, bir yürek çırpıntısı biçiminde de kalsa direnmekten başka bir yol yoktu. Doğru düşünceden hiçbir biçimde vazgeçmemek zorunda olunduğu bir dönem sözkonusuydu. Eğer bu dönem, başka türlü kapatılırsa, tarihteki o karanlık durumlara düşmek işten bile değildi. Tarihin tersinden gidişini durdurabilmek ancak direnmeyle mümkündü. O halde direnmek; direnmek için ise, öz gücü sonuna kadar konuşturmak, bir insanın yeteneklerinden ne doğuyorsa, onu doğurtmak gerekiyordu.

Örgütü, davayı ve umudu yaşatmak için, çoğu kişinin aklına bile getiremediği o adım atılarak, hiçbir ilişkinin olmadığı ve üstelik sosyal-şovenizmin ve küçük-burjuva reformizminin içte ve dışta alabildiğine karalama kampanyası yürüttükleri bir dönemde yurtdışına çıkış yapıldı. 1979'da atılan bu adımla, dışarda yaşam yolları açarak, acımasız zifiri karanlık yırtılmaya çalışıldı. Bu karanlığın kolay yırtılmadığını hemen belirtmek ve kesinlikle bu gerçeği unutmamak gerekiyor. Dış alan, devlet çıkarlarının, ulusal çıkarların, sınıfsal çıkarların en çok örgütlendiği, büyük bir kurallar bütünlüğüne kavuştuğu, karşılıksız hiçbir şeyin verilmediği ve ancak çıkarların gerekli kıldığı ölçüde yaklaşıldığı bir zemindir. Ve bu zemine tanınmayan bir ülkeyi temsilen girilmektedir. Adı duyulmuş olsa bile hep kullanılan, alınıp satılan bir Kürdistan'ı, bu kez satmak için değil, onun bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmak için yola çıkılma durumu vardır. Bu konuma düşürülmüş halkın dostlarının hemen hemen olmadığı gerçeği ile yüzyüze gelmek, onlara böyle bir Kürdistan'ı anlatmak, yardımlarını istemek açık ki çok daha büyük zorlukları içerir.

Dış alanda Kürdistan'a bakış açısı, saygınlıktan çok uzaktı. Kürdistan ancak ucuz işgücünün, hamalların, lumpenlerin, ucuz askerin kaynağı olarak görülmüş, kullanabileceğin kadar kullanılabilecek insanlar çıkar anlayışıyla yaklaşılmıştır. İşbirlikçiler Kürdistan'ı basit bir yaşam karşılığında şu veya bu devlete satmışlar ve oynadıkları bu olumsuz rolle, Kürdistan'ı uğruna savaşılan bir ülke değil, hemen herkesin üzerinde at oynattığı bir alan haline getirmişlerdir. Böylesine bir dış algılayışı değiştirmek, bu çerçeveyi kırmak kolay değildir. Bunu kırmak bir yana, bu platformda yaşamak bile büyük bir direnme gücü gerektirir. Ülkeye ilk girişte karşılaşılan zahmetler, dışarda binkat daha artmıştır. Bu, görmek, duymak, kabul etmek istemeyen topluluğun içinde direkt haklılığı savunmak, gerçekten vazgeçmemek; herşeyin maddi çıkara büründüğü ve bunun en ince hesabının yapıldığı bir ortamda küçük de olsa bir yer yaratmak; TC'nin hazırladığı en büyük katliamlardan birisini boşa çıkararak, yerle bir etmek istediği bağımsızlık ve özgürlük umudunu canlı tutmak, dava bayrağını yükseklerde dalgalandırmak büyük cesaret ve bilinç isteyen bir iştir. Bu temelde bir alan yaratılmadan yaşamak mümkün değildir.

Evet, bugün içte ve dışta büyük olanaklar yaratılmıştır. Ama, unutulmamalı ki, ilk dışarıya çıkıldığında günlerce küçük bir odada kalındığı olmuş, kısa bir yürüyüşle temiz hava almak bile büyük bir kazanım olarak değerlendirilmiştir. Büyük engeller ve zorluklarla dolu bir yolu açmak çok zordur, ama açılmış olan yoldan yürümek basittir. O halde, bugün bu yolda kolayca yürüyenler, bu yolun nasıl açıldığını tüm derinliğiyle bilince çıkarmak zorundadırlar. Bu yol, bağımsızlıktan ve özgürlükten taviz vermeden açılan bir yoldur. İşbirlikçiliğin, vatan alıp-satanların yolu değil; Kürdistan için halkın öz çıkarları bayrak yapılarak açılan bir yoldur. Bunun değerini iyi bilmek gerekir. Dışarıda hiçbir şey kendiliğinden kazanılmamıştır. En ufak bir olanak yaratmak, sınırdan bir kişiyi geçirmek, her an tutuklanmasının işten bile olmadığı bir zeminden insanları taşırmak, onları korumak, yaşatmak, eğitmek büyük bir emek, tükenmez bir çaba ve direniş ile mümkün olmuştur. Tedbirlerin alınmaması durumunda düşmanın mutlaka imha edeceği değerler, büyük bir özveri ve cesaretle korunmuş, en ücra köşedeki değerlere kadar uzanılmaya çalışılmıştır. Bu noktada denilebilir ki, nefes alıyorum, yiyiyorum, yaşıyorum diyen her partili, kendisini yaşatanın tümüyle Parti kuvveti olduğunu bilmek, bu anlamda canının kendisine ait olmadığını bilincine çakmak zorundadır. Bu yıllarda çekilen tüm acılar, katlanılan zorluklar, Partimizin en değerli varlıklarının zindanlarda ve dağlarda canları pahasına direnişi yükseltmeleri, özellikle yüzyıllardan beri bir gelenek haline getirilmiş, baskı karşısındaki teslimiyetin parçalanması ve bu temelde tarihsel gelişimin yönünü değiştirme olayı tüm inceliğiyle Parti gerçekliğimiz olarak özümsenmek durumundadır. Yine, birçok gücün soluğu Avrupa'da alarak, buralarda işbirlikçiliğe yöneldiği, herkesin kendini özgür sandığı bir zeminde her an ülkesinde savaşıyormuş gibi yaşamak ve düşünmek; ülkenin en ulaşılmaz alanlarına tırmanarak bağımsızlık ve özgürlük umutlarının bayrağını bu doruk noktalarında dalgalandırmak, bir daha imha olmak tehlikesini boşa çıkarmak için en sağlam zeminlere yerleşmek, bunun gerektirdiği cesareti göstermek, muazzam zorluklara göğüs germek; nerede olursa olsun PKK gerçeğini yaşamak ve bu pratikleri tüm özellikleriyle sistemleştirerek Parti gerçeğinin ayrılmaz ögeleri olarak görmek, bugünkü Parti gerçekliğimizin doğru kavranmasının köşe taşlarıdır. Bu adımların rolü, gelecek eylemimizin yaratılmasında belirleyicidir.

Provakasyon çizgisinin, her türlü yıkıcılığı, bozgunculuğu bu değerlere karşı saldırı temelinde geliştirdiği bilinmektedir. Provakasyon çizgisi, en soylu direnişe saldırarak, en çok sahip çıkılması gerekeni gözden düşürerek, en çok birlik olunması gereken yerde dağınıklığı körükleyerek sonuç almak istedi. Ama bunların sömürgeciliğe ve çağdışılığa dayanarak geliştirmek istedikleri ihanete karşı, Parti varlığı daha da güçlü kılındı. Açık ki PKK, bir yanıyla da, provakasyon çizgisinin yıkıcı ve bozguncu özelliklerini Parti içinde ve dışında sergileyerek, sürekli aldatılmış Kürdistan insanını bu alanda da aydınlatıp, Parti gerçekliğinin bu yönünü de çok iyi özümseterek, dolayısıyla mücadelede tek taraflı değil, iki taraflılığın bir yöntem olarak kendisinde gelişmesini sağlayarak ve tüm bunlarla örülmüş bir Parti gerçekliği olarak gelişiyor. Bu, ardı-arkasına nefes-nefese bir gelişmedir. Bu gelişme kısaca şöyle tanımlanabilir: Dinmek bilmeyen bir yürek; sürekli düşünen bir beyin; engellerin aşılması için sürekli güç toparlama; daha bir engelin aşılması sağlanır sağlanmaz daha büyük bir engel için yeniden hazırlanma ve bunu sürekli kılma; fedakarlıktan örülen, yaşamı sürekli tehlikeler karşısında öğrenen, militanlaşan bir varlık haline gelme; olağanüstü yeteneklerin ayakta tutabileceği olağanüstü koşulların adamı olabilme; Partiyi bu ögelerle örme; geçmişle hesap kadar geleceğin devrimci yaratılışını da böyle bir mekanizmayla sağlama... Evet, geleceğin yaratılışının da temelini oluşturan, bugüne varan gelişmemiz böyle bir temelde sağlanmıştır.

4 - Görevleri Başarmak İçin Gerekli Militan Ölçülere Ulaşalım!

Önümüzdeki dönem, birçok bakımdan yeni sıfatına layıktır. Her şeyden önce yeni dönem PKK'yi imha etmek isteyen gücün sonuç alamadığı; tam tersine PKK'nin 75'lerdeki gibi henüz tohum halinde serpilen bir güç değil, milyonluk tabana dayanan binlerce militan ve sempatizana sahip, maddi pratik hazırlığını epey geliştirmiş, içte ve dışta dostlarını artırmış, eskisiyle kıyaslanmayacak bir biçimde tecrübe kazanmış, teoride ve siyasal örgüt konularında ileri bir gelişme seviyesine ulaşmış bir güç olarak girdiği dönemdir. Ama aynı zamanda dönem; düşmanın kendisini tümüyle şiddetle ördüğü, tüm toplumu terörden geçirdiği, özellikle Partimizin önderliğindeki mücadelenin üzerine tüm gücünü seferber ederek saldırdığı, çıplak zorunu ve ideolojik aygıtlarını ayaklandırdığı, dolayısıyla devrim ile karşıdevrimin içiçe boğuşacakları bir dönemdir. Dolayısıyla, zorlukları ve olanaklarıyla eskiden birçok bakımdan farklı bir dönemdir. Tabii ki, Partinin dönemin gereklerini karşılaması, geçmiş kadar geleceği de devrimci gelişmelerle dolu kılması için, buna uygun biçimlendirilmesi gerekmektedir. Bu ise, geçmişi basamak yaparak, geleceğin güçlü perspektiflerini edinmekle mümkündür. Herşeyden önce, bu dönemde, düşmanı çok daha iyi tanımış, tüm siyasi taktik davranışlarını çözümlemiş bir biçimde üzerine yürümek için, önce iç yapısını muazzam bir otorite ve uyum altına almak, tarihi yaratacak bir öncü konumuna ulaşmak durumundadır. Bu öncünün militanlarının da, dünyanın belki de en çok düşürülmüş bir halkına her yönüyle sahip çıkmaları, onu her düzeyde yönetebilmeleri için gerekli bilinç ve beceriye sahip olmaları, mücadelenin her biçimini tüm zenginliğiyle kavrayarak gerektiğinde doğru biçimleri dayatacak esneklikte olmaları, en zorlu engeller karşısında ayakta kalma cesaretini gösterebilecek duruma gelmeleri gerekmektedir. Onların tarihin bu döneminde artık sadece bir öncünün yaratılması için değil, ulusal direnişi tüm halkın ayağa kalkması temelinde ortaya çıkarmak yönünde çaba göstermek, ulusal kurtuluş mücadelemizin bu evresini tarihin en coşkulu, en güçlü evrelerinden birisi haline getirmek, 1975 sonrası uyanan aydın gençliğin ötesinde halktan milyonları bilinçlendirerek bizzat savaşım içinde tutmak, savaşa kaldırmak ve bu savaşı yönetmek, bunun gerekli kıldığı komuta kabiliyetine yükselebilmek ve görülmemiş örgütsüz ortamı örgütlü ortama dönüştürmek, devrimci örgütlenmeyi hayatın her alanına uygulayabilmek, böyle örgütçüler seviyesine yükselip, böyle örgütçüler ortaya çıkarmak ve tüm bunlara yol gösteren Parti çizgimizin derin kavranması, gelişen koşullara uyarlanması için büyük siyasi uyanıklıkla gelişmelerin yakınen yaşanması ve bunların hepsine kılavuzluk eden Marksizm-Leninizmin kavranmasına daha yakından aşina olmak görev ve sorumlulukları vardır. Önümüzdeki dönemin üzerine ancak böyle gidildiğinde başarılı olunabilecektir.

Eğer öncü sıfatına layık olmak istiyorsak, dönemi bu tarzda yaratmak için gereken, herşey ne pahasına olursa olsun yapılmalıdır. Kaldı ki, bu zor da değildir. Kendisini gerçekten de sıfırdan yaratmasını bilen bir hareket, geleceğin üzerinde yürürken ihtiyaç duyduğu kuvvetleri kendisinden nasıl üreteceğini de çok iyi bilir. Hiç kimse rejimin faşistliğini, düşmanın maddi gücünün büyüklüğünü ve dönemin zorluklarını ileri sürerek ilerleme sağlanamayacağını iddia etmesin. Tam tersine, dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin canlı pratiklerinden de bilinir ki, en az olanak ve güçle büyük direnişler yaratılmış, zafer, "büyük" emperyalist ve sömürgeci orduların değil, küçük ve zayıf halkların olmuştur. Halk kurtuluş savaşlarında belirleyici olan, silahların gücü, düşmanın uyguladığı vahşet ve bunun karşılığında halkın zayıf konumda olması değildir. Davanın haklılığı ve halkın topyekun savaşa kaldırılışı, en güçlü sanılan emperyalist orduları bile yerle bir etmek için yeterli olmuştur. Türkiye'de de çıplak bir zora dönüşen rejim, her zamankinden daha fazla mevzi kaybetmeye, özellikle de ideolojik-politik alanda yenilmeye mahkumdur. Çıplak zorun halkın muazzam kin ve öfkesini her gün biraz daha karşısında bularak, halkı kendisi karşısında bir ordu haline getireceğini ve halkın zorunun bu temelde görülmemiş boyutlara ulaşacağını, dolayısıyla yalnız Parti içi güç kaynağımızın değil, halkımızın güç kaynağının da bu dönemde çok ileri boyutlara varacağını ve ulaşılacak olan milyonların bu örgütlü gücünün önünde hiçbir emperyalist, sömürgeci ve çağdışı gücün duramayacağını belirtiyoruz.

O halde, tarihimizin bu dönemini devrimin emrettiği bir biçimde yaratmak için, Partili militanlar yeterli gelişme seviyesine gelmelidirler. Tarih, herhangi bir insanla-militanla değil, ancak dönemin gerekli kıldığı özellikleri kendisinde somutlaştıran militanla yaratılacaktır. Evet, şu veya bu ülke için geçerli olan militan ölçüleriyle değil, özgülün gerektirdiği ölçülere uygun olarak tarihin karanlıklarını daha da gerilere itmek için; Parti önderliği, Parti militanları ve halkımız her zamankinden daha bilinçli ve örgütlü ayağa kalkmak gibi bir görevle görkemli bir dönemin içine yürüyor. Kısaca, halkların bayramı diye tabir edilen devrim dönemine görülmemiş bir hızla giriyor.

Böylesine soylu bir eyleme giren bir partide, militanların hiçbir kişisel sorunundan, uyumsuzluktan, ve hele bozgunculuk ve yıkıcılık gibi çabaların geliştirilmesi karşısında duyarsızlık ve lakaytlıktan bahsedilemez. Büyük parti otoritesini geliştirmek, birlik halinde bir halkı yaratmak için korkunç kenetlenmiş bir parti çekirdeği olmak, gören aynı göz, atan tek yürek, düşünen tek beyin gibi hareket etmek, bunu ise sonderece akıcı ve berrak bir biçimde gerçekleştirmek böylesine büyük bir dava için anlaşılır ve zorunlu olan tek yoldur. Yaşadığımız utanç verici somut kendisini her gün dayatırken, ve geleceğin devrimci bir tarzda yaratılması görevi bir güneş gibi bizi kendisine çektikçe, ayaklanmayacak bir militan, bir birey, bir halk tasavvur edilemez. Tarihimizin bu dönemini hiçbir dönemiyle kıyaslan-

mayacak biçimde bağımsız-özgür gelişmeyle dopdolu kılmak istiyorsak, bunun gerekli kıldığı saygıyı, sevgiyi, bilinçli bağları, en büyük birlikleri kendi aramızda gerçekleştirmememiz olası değildir. Hangi kişisel zaaflar bizi böylesine soylu bir amaçtan uzaklaştırabilir?

Öyleyse; halkımızın ayağa kalkıp, kendisi için tarihini yazmaya başlayacağı, Partinin en soylu adımlardan birisini atacağı bu döneme girerken; zayıflıklarımızdan, güçsüzlüklerimizden, hatalarımızdan arınıp, bunun yerine gerçekten yeni insanımızı ve yaşamımızı şekillendirelim. Partili militan ve sempatizanlardan, bu yüce birliği tüm görkemiyle gerçekleştirmelerini beklerken, gerçekten fazla bir şey istenmemektedir. Yine, halkımızdan da, böyle bir Partinin önderliğinde kendi ulusal direniş cephesi altında toplanıp, kaybettiği her şeyi yeniden kazanmak için en büyük eyleme çağrı yapıldığında, istenen şey fazla değildir. Tersine yapılması gereken, altında toplanması ve yürünmesi gereken hedef ve görevler belirtilmektedir.

Çok iyi biliniyor ki düşman, çeşitli sınıf ve tabakalarımızın ve yine bireylerimizin hiçbir ölçü ve kural tanımadan bir kaos içinde yaşamalarını sağlamıştır. Başıboş bir yaşantıyı dayatmıştır. Bunu, düşmanın baskı ve sömürü politikasının bir sonucu olarak anlamak mümkündür. Ama, buna karşı dikilmek ve bunun yerine ulusal-toplumsal kurtuluşun demir kanunlarını uygulamakla sorumlu olan ilerici ve devrimciler, düşmanın yüzyıllardan beri sürüp getirdiği bu zeminlerden kaynaklanan tüm dağıtıcı, çözücü ve birbirine karşı kışkırtıcı etkileri nasıl göğüsleyecekler, büyük bir birlik ve direnme ruhunu nasıl hakim kılacaklardır. Önümüzdeki döneme girerken, sorumlu devrimciliğin ve halkımızın tüm ileri ögelerinin, ama en başta da Parti saflarımızda mevcut tüm militanların, kendilerine sorup yetkin bir tarzda cevaplandırmaları gereken sorular bunlardır. Birçok Parti yazımızda defalarca vurgulandığı gibi, halkımızın, düşmanın iç ve dış dayanaklarını alabildiğine güçlendirdiği bir dönemde, devrimle kaderini değiştirmek gibi soylu bir çıkışa yönelmesi söz konusudur. Böylesine bir çıkışın sorunlarıyla karşı karşıya bulunulmaktadır. Bu sorunlar, herhangi bir örgütlenme, birlik ve eylemle değil, koşulların dayattığı zorlukları kaldırabilecek, kendi iradesini karanlıklar dünyasından özgürlükler dünyasına hakim kılacak bir güçle ve tabii ki en başta da öz güce güvenerek aşılabilir.

Öncünün direniş ölçüsünün halkın direniş ölçüsünü, öncünün birlik-eylemlilik kapasitesinin halkın birlik-eylemlilik kapasitesini belirleyeceği tartışma götürmez bir gerçek iken, elbette ki Parti militanları, herhangi bir devrimcilikle yetinemezler. Bunun da ötesinde, tarihin çok eski dönemlerinden beri gelen, düşman tarafından sürekli kışkırtılan toplumsal yapının anarşik yapısından kaynaklanan hertürlü bozguncu, yıkıcı, dağıtıcı etkilemelerinden kendilerini kurtarmakla da kalmayarak, büyük bir birlik ve direniş ruhunu bu koşullara dayatacak yüreklilik ve bilinçte olmaları gerekmektedir. Geçmişte Parti tecrübesi ve eğitim düzeyi ne olursa olsun ve hatta toplumumuzun sürekli anarşi içinde tuttuğu bireyi nesnel etkenlerden ne kadar yakınırsa yakınsın; eğer devrimcilikte karar kılmışsak, önümüzdeki dönemde tüm olumsuzlukları silerek geleceği yaratmak zorunda olduğumuz ortadadır; ve bu, Kürdistan'da devrimci olmanın başta gelen koşuludur. O halde, Parti saflarında ister eğitim, isterse tecrübe noksanlığından kaynaklansın çeşitli zaaflara, sağ ve sol anlayışlara ve hatta provakasyon çizgisine alet olma gibi bir tehlikeye düşülmemesi için, en küçük olumsuzlukların bile giderilmek zorunda olduğu çok iyi kavranmak durumundadır. Böyle bir görevi militanlardan beklemek, kişiye aşırı bir yük yüklemek ve soyut bir kahramanlık beklemek değildir. Bu çağrı, çağımızın önümüze diktiği muazzam engelleri silip-süpürmek için gereklidir.

Tüm bu söylenenlerden sonra Parti saflarında halkımızın yaşam ölçüleriyle, Partimizi bu duruma getiren direniş şehitlerimiz ve emektar kadroların mücadeledeki örnek yaşantılarıyla bağdaşmayan davranış ve düşüncelerin izine bile rastlamak düşünülemeyecek bir olaydır. Elbette ki, en yüce değer olarak kullanılması gereken silahına tam sahip olamayan, gözbebeği gibi korunması gereken Parti birliğini düşünce ve davranışlarıyla zedeleyen, elimizdeki Parti materyalleriyle geniş çevreleri eğitip-örgütleyebilecek iken bunlar uğruna basit bir çabaya bile yönelmeyen, ajitasyon ve propaganda görevlerini yorulmaksızın yerine getirmek yerine dilini bile oynatmayan, dev gibi örgütsel görevlerimizin önümüze diktiği sorunları çözmek yerine kendisinden kaynaklanan ek sorunlarla işleri daha da içinden çıkılmaz hale getiren, elindeki tüm olanakları yüzlerce kat artırması gerekirken bunları tüketmekle uğraşan birisi militan sıfatına layık olamaz. En az propaganda, en az ajitasyon, en az örgütlenme ve en az eylemle yetinme Parti saflarında saygı duyulacak bir tutum değildir. Bunlar sorumlu devrimciliğin karşısında dehşetle irkileceği tutum ve anlayışlardır. Halkımızın kendisine dayatılan bu kabul edilmez utanılası yaşamını göz önüne getirip de, bu tip davranışları lanetlememek, büyük bir öfke ve acı duymamak mümkün müdür?

Geçmişi devrimci bir tarzda yaratmak için gösterdiğimiz o korkunç gücü, inancı, cesareti ve fedakarlığı unutmayacağız. Bugün ülkemizin en elverişli alanlarında, mücadele alanlarından mücadele olanaklarının yaratılması, tümüyle bu çabaların, muazzam zorluklara göğüs germenin ürünüdür. Ve şimdi, pek tabii ki, hiçbir partili ve semptizan, buna dayanarak ve herşeyden önce de direniş şehitlerimizin emredici anılarına bağlılığın bir gereği olarak, halkımızın her türlü insanlık, ulusal ve toplumsal haklarından mahrum edilmiş durumunun verdiği büyük acıyla, bu tip anlayış ve davranışlara bir anlık bile yaşam olanağı tanımamak zorundadır. Bu durum, şu veya bu oranda halkın çıkarlarını savunduklarını iddia eden güçler için de geçerlidir.

Roller çok iyi kavranmalı ve çok iyi oynanmalı, herkes halka karşı sorumluluklarının ne olduğunu çok iyi bilmelidir. Parti dışındaki çeşitli grup sözcülerinin kendi yaşantı çizgilerini en iyi biçimde bilince çıkarmaları gerekmektedir. Dönemin zorluklarını bahane edip, tamamen direnişle dolu olması gereken bir dönemi bir tasfiye dönemi haline getirmek bağışlanacak bir durum değildir. Belki bunun hesabı bugün fazla sorulmayabilir; ama halkımız gelecekte mutlaka hesabını soracaktır. Birlik adına birliksizliği, direnme adına teslimiyeti (açıkça olmadığında da yaşam ve tutumlarıyla objektif olarak) savunmak halka karşı işlenen en büyük suçtur. Bunun ne akıllı politikayla ve ne de kadroları koruma politikasıyla alakası vardır. Dönem, her örgüte, kendisini devrimci-ilerici gören her kişiye emredici görevler yüklemektedir. Belki örgütler kendi içlerinde hakim kıldıkları kuralları biribirlerine karşı hakim kılamazlar ama, halkımızın temel çıkarlarında birleşilmesi gereken noktalar olduğu da ortadadır. İster en büyük zorluklar karşısında ve isterse en rahat dönemlere ilişkin olsun, ulusal kurtuluş mücadelemizin kendisini yurtsever sayan herkese dayattığı ve mutlaka çözümünü gerekli kıldığı görevler vardır. Bu görevlerde birleşmek ve dayanışmak için elden gelenin yapılması gerektiğini, güçlerin devrimci yurtsever saflarda yerlerini alarak bunun kurallarına mutlaka bağlı olmalarını; eğer bağlı olamazlarsa devrimci gelişmelerin kendilerini mahkum edeceğini söylüyoruz. Önümüzdeki döneme doğru yönelirken, bir kez daha belirtmek gerekir ki, ulusal direniş cephesinin örülmesinde her gücün katkısının önemli rolü vardır. Biz bu konuda sorumluluğumuzun gereğini yerine getirmeye çalışıyoruz; ama bunun da ötesinde, herşeyden önce kendi öz gücümüzle bu döneme yöneleceğimizi belirtirken, kendi saflarımızın hesabını kendimize vermek gerekir diyoruz. Parti saflarındaki tüm ögelerin büyük bir irade ve bilinç gücüyle görevleri başarıp başaramama konusunda kendilerini gözden geçirerek, yetkinleştirme gereğinden bahsediyoruz.

Devrimci gelişmelerle dolu olması gereken bir döneme yüklendiğimize göre, bunun için gerekli olan büyük otorite ve uyum gücüne ulaşmak durumundayız. Bu konuda düşmanın tutumundan dahi gerekli dersler çıkarılabilir. TC, Partimiz ve halkın üzerine gelirken, bütün partilerini bir kenara itip burjuva saflarında bir "birliği" sağladı. Ve hele ordusunu halkımızın ve Partimizin üzerine sürerken, bunu muazzam bir disiplin ve birlik altında gerçekleştirdi. Halen de günlük uygulamalarında büyük bir askeri disiplinle, polis ve komando birlikleriyle halkın ve Parti güçlerinin üzerine yükleniyor. Kendi birlik derecemizin düşmanınkinden daha geri olacağını söyleyemeyiz. Düşman saflarındaki birlikten daha zayıf bir birliğe, daha zayıf bir disipline kendi saflarımızda izin veremeyiz. Proletarya örgütünün safları, gerçekten demir disiplinli saflardır. Gönüllü bir disiplindir ama, düşmanın zoraki disiplin anlayışından yüzlerce kat daha güçlü bir disiplini ifade eder. Proletarya saflarındaki birlik çok daha güçlü, çelikten bir birliktir. Elbette ki bu noktada, kişi hakları adına yükselen sesler, bu soylu birliğe saldırıdır. Kişi hakları bahane edilerek, kişinin kendi yaşamını güvenceye alma, başkalarının emek ve fedakarlıkları üzerinde yaşama çabaları, kendisini en az direnme ve çalışma çizgisinde tutarak tehlikelerden korunma kaygıları, proletarya saflarında varlığı kabul edilemez korkunç bir düşkünlüktür. Bir gerçektir ki, halkımız günlük yaşamını sürdürmek, karnını doyurmak için bile korkunç bir çaba içindedir. Günde on saat çalışır, ama hala büyük bir bölümü aç ve sefildir. Gün boyu en zor koşullarda çalıştıkları halde yiyecek ekmek bile bulamazlar. Pek tabii ki, halkın bu acılarına ve sefalete son vermek için mücadelede öncülüğe soyunanlar, çok daha büyük yoksunluklara katlanmak, en büyük fedakarlıkları göstermek, irade gücü ve yeteneklerini en son sınırına kadar zorlamak ve bütün bu zorluklar içinde geleceği yaratmak zorundadırlar. Unutulmamalıdır ki, bugünkü Parti olanakları korkunç koşullarda boğuşanların kanlarıyla, onların muazzam sinir, beyin ve ruh direnmesiyle elde edilmiştir. bizler bunların anılarının temsilcileri ve taşıyıcıları olarak, en az onların direniş çizgisi kadar bir direnişi saflarımızda egemen kılmak durumundayız. Hiçbir kişisel yetersizliğimiz ve kişisel hak talepleriyle bunun önüne engel olunamayacağı bir gerçektir. Hiçbir ideolojik, politik, örgütsel sorun olmadığı halde, basit kişisel, aşiretsel problemleri, karın ağrılarını örgütsel görevin önüne engel koyacak kadar alçalabilen bir kişi, halkımızın yaşadığı bu kabul edilmez gerçeklik içinde sıradan bir insan olarak bile görülemez. Bu çok acı ve utanılası bir durumdur. Halkımızın, gençliğimizin ve aydınlarımızın zorla içine düşürüldüğü durum, nedenleriyle izah edilebilir; ama Partimizin kendisini baştan başa yenilediği geniş bir tecrübe mirasına sahip olduğu, buna dayanarak kendini büyük ölçüde hazırladığı devrimci gelişmelerde dev hamleler yapmaya hazırlandığı bir dönemde, bu tip düşüncelerin kırıntılarının uzaktan duyuluşu bile, her inançlı militanda ancak korkunç bir kin ve öfke yaratır.

Davamızın özelliklerinin ne olduğunu bilerek, kendi ruhumuzu, ayaklarımızı ve kollarımızı buna uygun çalıştırmak bir parti emri olmanın da ötesinde, halkımızın çıkarlarının vicadanımızı hergün kontrol altına alarak hakim kılacağı emredici tarihi bir kuraldır. Kim bunu görmemezlikten gelebilir, bunun gereğini yerine getirememezlik edebilir ve bu duruma düştüğünde saygı görebilir? Açık ki, hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyecek, haklı gerekçeleri bulunamayacak atılması gereken, insanı küçülten yanlardır bunlar. O halde herkes, bu tür düşkünlüklere karşı gerekli büyük çabayı ve öfkeyi kendisinde yaratmalıdır. Büyük bir baskı ve sömürü altında tutulan halkımızın derin çıkarlarına bağlı olanlar için, aşılamayacak hiçbir engel yoktur. Kişinin büyüklüğünü sorumluluk ölçüsünü, bilinç ve direniş düzeyini belirleyen, halkın hayati temel çıkarlarıdır. Eğer ortada böyle çıkarlar ve tarihin mutlaka yerine getirilmesini emrettiği görevler varsa, buna talip olacak bireyler de vardır. Tarihte bireyin belirleyici rol oynaması bu nedenden ötürüdür. Tarihimiz, bu dönemde bir öncü gruptan böylesine belirleyici bir rolün mutlaka oynanmasını emrediyor. Buna talip olduğunu iddia eden birçok güç var ama, görevlerin yerine getirilmesinden de anlaşılıyor ki, çoğu bu iddialarını gerçeklik haline getirmekten çok uzaktırlar. Fakat Partimiz, geçmiş tecrübeleri, teorik ve pratik hazırlıklarıyla bu işe en iddialı güçlerden birisi olduğunu ortaya koymuş, tarihin bu emredici kurallarının gereğini yerine getirebilme konusunda en iddialı güçlerin başında yeraldığını kanıtlamıştır, ama bu tek başına yeterli değildir. Kanıtlama sadece örnek bir olay değerini taşır, yerine getirilecek dev görevlerin basit bir ölçüsü olabilir. Henüz tüm görevlerini yerine getirdiği anlamına gelmez. O halde, mademki bir kanıtlama olayı vardır: buna da dayanarak roller tam oynanmalıdır.

Biz, Parti saflarımızda olumsuzlukların adını bile ağzımıza almak istemeyiz. Çünkü bizi kuşatan Parti çizgimiz, Parti mirasımız ve tecrübemiz olumsuzluklara asla müsamaha göstermemektedir. O halde, tamamen bir cesaret, fedakarlık, bilinç ve direniş abidesi olması gereken PKK binasında molozların varlığı düşünülemez bile. Hiçbir PKK'li, hiçbir olumsuzluğun kendi kişiliği üzerinde sürüp gitmesine müsade edemez. Çıkarsa, böyleleri ancak sınıf dışı, Parti dışı, özellikle de yarı-feodal, yarı-küçük-burjuva güçlerin Parti içinde körce veya bilinçli taşıyıcıları olabilirler. Belki, tecrübe ve eğitim noksanlığından ötürü bazı dürüst yoldaşlar da bu tür olumsuzlukları yaşayabilirler. Ama bunların, eğitim ve belli bir tecrübenin yaşanmasıyla rahatlıkla giderilebileceğini söyleyebiliyoruz. Elbette ki, bunları bir hak, bir anlayış, bir eylemlilik ve örgütlülük düzeyine getirenler için, o durumda, söylenecek çok şey olacaktır.

Kürdistan somutunda kabilecilik, aşiretçilik, mahalli özellikler, en ham küçük-burjuva, burjuva ve feodal özellikler boldur. Toplum bu konuda tanınmaz hale getirilmiştir. Ulusal çıkarlar adına ulusal inkarcılık, toplumsal çıkarlar adına hakim ulus burjuvazisinin uydusu olma tutumu görülmemiş boyutlardadır. Fakat toplum böyle diye, tüm bunlar PKK'ye de yansıyamaz. Görülmemiş mücadeleler sonucu kazanılmış, halkın bizzat yardım ve desteğiyle geliştirilen böyle bir birliğin sırtına bu tip etkiler yapıştırılamaz.

PKK'yi buna uygun hale getirmek iddialarını ileri sürenler oldu. Özellikle, yakınen yaşadığımız provakasyon çizgisi, açıkça düşmanla işbirliği yaparak, düpedüz düşmanın dayattığı işbirlikçi anlayışları "ılımlı PKK", "demokratik PKK" biçiminde bir çizgi haline dönüştürmeye çalışarak, herkesin bir grup özgürlüğünün olması gerektiği, herkesin bildiği gibi bir PKK'li olabileceği iddialarını ileri sürdü. Açık ki, bunlar emek yiyiciler, bir kaşıkçorbaya kırk arkadaşını satan düşmanın piyonlarıdırlar. Bunun içindir ki bu sevdalarını şu veya bu güce, ya da özel ilişkiye dayanarak bir eğilim olarak örgütleme çabalarına girişme gibi bir gaflet ve ihaneti gösterebildiler. Bunu ise, "PKK dönemi direnişle geçiremez, dönemin zorlukları altında ezilecektir" gibi karanlık bir rüyaya sığınarak yaptılar.

Tarihin, bir çok toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde tanık olduğu gibi; nasıl ki burjuvazi proletaryanın ve halkın savaşı üzerinde iktidara yükselmişse, bunun basit ve bir o kadar da alçaltıcı bir örneği PKK üzerinde de yaşatılmak istendi. Daha önce de benzeri umutlar beslenmiş, altı aylık gibi sürelerle ömür biçilerek beklentiler içine girildiği görülmüştü. Provakasyon çizgisi de, "göreceksiniz Hakkari'de bir tanesi bile kalmayacak" gibi alçakça hesaplarla Avrupa'da bu mirasın üzerinde nasıl yükseleceğinin planlarıyla uğraştı. Dünya çapında burjuvazi bu konuda çok usta, çok uyanıktır ve bir çok işte becerebilir. Emekçileri savaştırarak iktidarını güçlendirebilir. Bizzat Kemalizm bu konuda hem proletarya hareketine ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine provakasyon yöntemlerini dayatarak, onları ezip yok ederek kendi görülmemiş despotizmini uygulayabilir. Bunda şu veya bu düzeyde başarılı olup, bu başarısını pekiştirebilir. Halkımızın kurtuluş mücadelesini de her türlü tahrik yöntemleriyle içinden çıkılmaz bir hale getirmek isteyebilir. Ve azgın sömürgeciliğini tüm boyutlarıyla egemen kılmış olabilir. Ama o işbirlikçi ruhu esas alarak PKK'ye diz çöktürtülebileceğini, PKK'nin köşe taşlarının oynatılabileceğini düşünmek bir gaflet olmanın da ötesinde, eşine ender rastlanan bir ihanet örneğidir. Provakasyon çizgisinin temsilcileri düşmana ve toplumun bu olumsuz zeminine dayanarak böyle bir şeye girişebildiler. Fakat, halkla bağlarını koparmamış olanların da bir bakış açısı, dayanışması ve direnişi vardır. Onlar, en azından halkların tarih boyunca derin boyutlu direnişlerini özümseyerek, bir ucu düşmana diğer ucu tümüyle örgütsüzlük, bilinçsizlik gibi toplumsal zayıflıklara dayanan olumsuzluklara karşı dikilebilirler. Bilinci her an yenileyerek, cesaret, fedakarlık ve eylem ruhunu her saat ayaklandırarak gereken gücü ortaya çıkarabilir, bunlarla boğuşabilir ve bunu başarıyla sonuçlandırabilirler. Düşman o haksız çıkarlar için görülmemiş baskı ve işkenceyi dayatırken, tepeden tırnağa haklı olan halkın çıkarları için hiçbir yürek ve mantık zayıflığına düşmeksizin, büyük bir birlik ve otoriteye ulaşabilirler. Bunları, sadece bir PKK militanının değil, yurtsever olan her insanın bir hak ve şerefli bir görev olarak kabul etmesi gerekir.

Düşmanın baştan çıkardığı, niyetlerimizi, vicdanımızı, mantığımızı paramparça eden, işlemez hale getiren en kaypak, en soysuz dürtülerle yüklediği yanlarımızı kesip atmaktan korkmayalım. Bunlar bizi ne yüceltir, ne de şeref kazandırabilir. Tersine bunlar, yüzyıllardan beri yüreğimiz ve beynimizde örülen örümcek ağlarıdır. Bizi tutsak etmiş, ilerici insanlığa açılmamızı, bağımsız ulusal gelişmeye ulaşmamızı sürekli engellemişlerdir. Koparılacak şeyler yüzyıllardan beri takılmış olan zincirlerdir. O halde, hiçbir kişisel endişe duymadan, birçok PKK militanında somut ifadesini bulan bu büyük tarihe hitap eden hatip olma, o görülmemiş baskılara göğüs germe, o sürekli haykırma, sürekli propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütme, her olanaktan yararlanma, en sıradan olandan en geniş olanına kadar herşeyi örgütleme, birleştirme ve tüm bunları büyük bir direnişe dönüştürme özelliğimizi daha da çelikleştirip, halkımızın vazgeçemeyeceği ana bir özelliği haline getirelim. Bu talep, tarihimizin bu döneminde çok olağanüstü çalışma da istese, insan yeteneklerinin sonuna kadar zorlanmasını gerekli de kılsa mutlaka yerine getirilmesi gereken bir taleptir.

Tarih her dönem için bu tip güç gösterilerini, sınıfların öncüleri ve toplumun bireylerinden beklemez. Belli bazı dönemlerde böyle olağanüstü yeteneklerin ayaklanmasını ister. Biz de böyle bir dönemin içindeyiz ve bu dönemi tırnaklarımızla söke söke, yüreklerimizi alabildiğine açarak, muazzam bilinç abidesi kesilerek yaratacağız diyoruz. Üzerimizde uygulanan sömürgeci vahşetin, bizi ulusal değerlerimize yabancılaştırarak hakim ulusun en aşağılık çıkarlarının altında inim inim inletmenin, ortaçağdan kalma gericilikler altında süründürmenin ve varlığımızın imha edilme çabalarının karşısında, elbette ki bizim dayatacağımız devrimciliğin özellikleri de bunlar olabilir. Defalarca da tekrarlansa, bunları hergün her saat yeniden vurgulayacak ve mutlaka gerekenin yerine getirilmesini isteyeceğiz. Elbette ki tüm bunları gerçekten bu dönemde mutlaka sahipsiz bırakılmaması gereken halkımıza, Partimizin tüm militan kitlesine karşı görevlerimizin olduğunu, onlarla güçlü dayanışmayı gerçekleştirmeden yaşamanın mümkün olmadığını bilerek belirtiyor ve ısrar ediyoruz. Açık ki bu görevleri layıkıyla yerine getiremeyenler değil militan, bir insan sıfatına bile layık görülemezler.

Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephemizin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde tüm bu ögelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncülüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağdan kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dağın, ovanın nasıl kullanılacağının, şehir-köy çalışmasının, her birime nasıl girileceğinin, her kalenin nasıl fethedilebileceğinin, tüm aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğinin, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunun derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinilecek her özellik, bunun sıradan başarısı bile halkımızın acılarını dindirebilir ve özellikle de bugün bizden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerimizin umutlarını tazeleyebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerekiyor. Öyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitatör ve propagandacılar haline gelmeliyiz. Halkımızın dili kesildi-konuşturulmadı, onun adına konuşmalı; birliği atomlarına

kadar parçalandı, çelikten birliğini kurmalı; sindirildi, yeniden cesaret bulması için direniş öncüsü olmasını bilmeliyiz. Bu konuda, tarihin ileriye doğru çark edilmesinde insanın belirleyici rolü oynama özelliğine dayanacak, öncü bir partinin oynaması gereken tarihsel rolü oynayacağız. Büyük bir parti birliği temelinde, düşman hangi iç ve dış gericiliği esas alarak üzerimize gelirse gelsin, onun tüm gizli ve açık saldırılarını boşa çıkarmasını bileceğiz. Bu görevi yerine getirmede, gerekli güç kaynaklarına sahibiz. Özgür halk irademizi ayaklandıracak olanaklarımızın olduğunu, eksik olanı ise tamamlayabileceğimizi bilerek, bunun bilincini her saat yenileyip örgütlülüğe ve eyleme dönüştürmek için, eğitici ve örgütleyici rolümüzü oynayarak, köy, kasaba, aile çevrelerimize dalga dalga girebilmeli, tarihimizin o çok arzuladığımız ve gerçekten hemen her şeyin zorunlu olarak yaratılmasını gerekli kıldığı bu döneme alnımız ak olarak girip çıkmasını bilmeliyiz.

5– Çalışma Tarzımızı Düşmanın Saldırılarını Boşa Çıkarmada, Her Türlü Yetersizliği Gidermede ve Halkımızı Örgütlemede Yeterli Hale Getirelim

Kürdistan'da genelde devrimci hareketin, özelde PKK'nin önündeki en önemli sorun, sürecin önüne koyduğu tüm devrimci görevlere cevap verebilecek, çözümleyebilecek militan gelişmenin sağlanmasıdır.

Birey, tarihte belirleyici rolünü dilediği biçimde oynayamaz. Bu rol kendisini, objektif sürecin derinliğine çözümlenmesinin bilince yansıtılmasında, bu sürece örgütlenme ve eylemlilik düzeyiyle gereken karşılığı vermede ve süreci devrimcileştirme görevini başarmada belli eder. Objektif sürece devrimle değiştirme biçiminde yaklaşıldığı oranda, bunun bir anlamı olabilir ve kişinin irade gücünün yeterliliği ve sistemli olmasından ancak o zaman bahsedilebilir. Bu açıdan, tarihi olarak belirleyici rol oynayan birey, en çok da bu dönemde devrimci sürecin iki yanlı etkisi altında olur. Bir yandan bunalım içinde devrimle değiştirilmesi gereken objektif sürecin şiddetli etkisi altındayken; diğer yandan subjektif planda kendisini, olağanüstü bir duyarlılığa yücelme, fedakarlık, cesaret, bilinç gibi bir çok özelliğini alabildiğine ayaklandırma, bunları kendinde üretme ve maddi ortamı değişikliğe uğratacak denli geliştirme ve bunun sürekli etkisini yaşamayla yüz yüze bulur. Ve zaten, bunları sağlıklı bir biçimde kendi kişiliğinde birleştirdiği oranda, tarihsel rolünden bahsetmek mümkün olur. Birçok özelliği yeterli bir konuma geldiği oranda büyük hatalar yapması, devrimci mücadelenin sağ ve sol sapmalara uğratılması önlenmiş olur ve bu anlamda tarihsel materyalizmin gereklerinin toplumsal alanda da işleyebileceğinden bahsedilir.

Elbette bunun bir sınıf temeli vardır. Bu rol, ancak dönemi devrimci bir tarzda değiştirmeyi mümkün kılacak, geleceği temsil eden sınıfın temsilcilerince oynanabilir. Yani, bu rolün sahibi, gelişmeyi en devrimci biçimde kendisinde somutlaştıran öncü bir ekiptir. Sürece, bundan başka bir yaklaşımda bulunanlar da ortaya çıkar... Gerek dayandığı toplumsal zemin itibariyle ve gerekse kişisel planda süreci layıkıyla yansıtmaktan çok uzak, bilinç, örgütlenme, gerekli cesaret ve fedakarlık öğelerini kendisinde geliştirememiş ve bu nedenle birçok yetersizlik ve yanlışlıkları şahsında somutlaştırmış tip, sürecin devrimci gelişmesine değil, tarihin o anında gerici güçlerin başarılarına yol açma, bunun gerekli zeminini oluşturma, canı pahasına da çalışsa bu nedenden ötürü bir çok zarara ve gericiliğin güçlenmesine yol açma gibi olumsuz bir rol oynar. Tarihte bu durumlara sıkça düşüldüğünden bahsetmek mümkündür. Bunun sınıfsal zeminini daha çok ara tabakalar oluşturur. Ama bu tabakaların, eğer yanı başlarında daha devrimci bir sınıfı temsil etme durumu varsa, bunun yönlendirmesi altında olumlu bir rol oynadıklarından bahsetmek mümkündür.

Bu genel belirlemelerin ışığında günümüz Kürdistanı'na bakıldığında, gerçeklerin daha karmaşık ve yerine getirilmesi gereken görevlerin son derece dayatıcı olduğu görülür. Kürdistan somutunun daha çok emperyalist sömürgeci güçlerin ulusal ve sosyal gelişimi tarafından belirlenen, bu anlamda önemli oranda kendisi olmaktan çıkarılan, dünyada eşine ender rastlanan kendine özgü bir süreci olduğu bir genel belirleme olarak sıralansa da, bunun özelliklerinin ayrıntılarına kadar yansıtılması bir yana, yöntem olarak doğru anlaşılmaya başlanmasından bile kolaylıkla bahsedilememektedir. Objektif sürecin doğru tanınmaması, tüm tarihsel, toplumsal, ulusal ve kültürel özellikleriyle sürecin yeterli izaha kavuşturulamaması gerçek olan bir durumdur. Bugün eğer, devrimci faaliyetlerimizin önündeki bir çok zorluklardan ve bu konuda ortaya çıkan bir çok yetersizlik ve hatalardan bahsediyorsak, bu, sürecin yeterince kavranmamasına çok yakından bağlıdır. Hatta, gerçek, bunun da ötesinde daha derinliğine bir kavrayışı zorunlu kılıyor.

Bir gerçektir ki, objektif süreci layıkıyla yansıtmak durumunda olan sınıfların ve bu sınıfların temsilcilerinin kendileri yabancılaşmaya uğratılmışlardır. Onlar, sürekli ikili bir gerçeği yaşıyorlar. Süreci devrimle değiştirmek iddiasında olanların kendileri, objektif ve subjektif planda bir ikilemle boğuşuyorlar. Bu açıdan, her şeyden önce kendilerinin devrimle değiştirilmesi gereken bir konumları vardır. Bugün Kürdistan somutunda devrimci veya şu veya bu sınıfın temsilcisi olduğu iddiasıyla ortaya çıkan bir çok kişi, grup ve örgütün kendilerini, ilaveten devrimci sürece tabi tutmak gerekiyor. Bunların devrimciliğinin içeriği ve biçiminde objektif süreci yansıtma ve bunu devrimle değiştirecek subjektif güce dönüştürme durumu bir yana, kendilerinin objektif bir süreç olarak ele alınma, devrimci bir subjektif süreci objektif sürece yansıtarak bunları yeniden devrimcileştirme gibi az rastlanır ilginç bir durum söz konusudur. Ve bu, yetersiz, yüzeysel bir biçimde ele alınamaz. Tüm sınıfsal, kültürel ve ulusal bileşkeleriyle birlikte çok sıkı olarak ele alınmayı, içinde yaşadıkları katmerli yabancılaşmanın tüm özellikleriyle kavranmasını, bilinç ve ruh dağarcığının nelerle yüklü olduğunun çözümlenmesini ve ayrıntılarına dek işlenmesini gerektirir. Tüm bunlar başarıyla yapıldığı ve bu anlamda gerçekler yerli yerine konduğu oranda, sağlıklı bir devrimci gelişmeden veya rollerin bu tarzda oynanmasından bahsedilebilecektir.

Kürdistan'daki pratiğin karmaşıklığı, işte yabancılaşmanın bu ikili karakterinden ileri gelmektedir. Objektif süreç denilen tarihsel, toplumsal, ekonomik, kültürel ve ulusal gelişmenin kendisi önemli oranda çarpıtılmıştır. Bir çok yabancı öğe, asimilasyon, katliam, iknayla vb. birçok yöntemle, kendisi için olması gereken yapıyı önemli oranda başkalaşıma uğratmayı başarmıştır. Bu oluşumun ürünleri olarak ortaya çıkan sınıflar, kendilerini bir sınıf olarak tam formüle etmek, bilince çıkarmak ve bu başkalaşımla aralarına sınır koymak bir yana, kendilerini kendi özgünlükleri içinde oluşmaktan alıkoyan süreci kesememektedirler bile. Bu sürece direnişle cevap verememekte, tabii bu da kendisini, bu sınıfların sözcüsü olması gereken kesimlerde o bilinen çarpıklık, ikili olma, devrimle karşı-devrim arasında, hakim ulusla ezilen ulus arasında bocalamakta ve bunu örgüte, bilince ve devrimci tavıra bulaştırmalarında somutlaştırmaktadır.

Kürdistan'da küçük-burjuva sınıfsal oluşumun bu tarzda olması, bu sınıfın bir çok örgütte olduğu gibi, kendi örgüt gerçeğimizde de etkisini duyurmasını bir yerde kaçınılmaz kılmaktadır. Çünkü bunun derin tarihsel-toplumsal temelleri ve ayrıca bu temelin ikili-çarpık yabancılaşmayı önemli oranda ihtiva eden bir biçimde yansıtılması vardır. O halde, Kürdistan'ın devrimle değiştirilmesi gereken objektif sürecine dayatılması gereken devrimcilik, göründüğünden daha fazla özgün olmak, devrimci yöntemleri ortaya çıkarmak zorundadır. Bugün kişide bile, ne düşmanın dayatmalarından vazgeçme, ne de kendinden vazgeçme, ikisini birden oynama durumu vardır. Kürdistan somutu üzerinde söz söyleme iddiasında olanların, hakim ulustan ne kadar sayılıp sayılmamaları gerektiği belli değildir. Böyle bir ikilemin varlığı ve bunun çeşitli örgüt propagandalarıyla ülke insanına da yansıtılması, dayatılması gereken devrimciliğin –ortak yanları olmakla birlikte– dünya ulusal kurtuluş hareketlerinden önemli farklılıklarının olacağını da ortaya çıkarmaktadır.

Bu açıdan, devrimci bilinçlenmemiz ve eğitimimizin yetersizliğinden ve yetkinleşme gereğinden sık sık bahsetmemiz anlaşılır ve zorunlu bir durumdur. Devrimcileşme iddiasında olanın, devrimci fikir ve örgüt temsilcisiyim diyenin tüm bu iddilarıyla yeniden bir operasyona tabi tutularak devrimcileştirilmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir. Bu anlamda Parti hareketimiz, sert imha niteliğindeki baskılardan ötürü kendilerini dile getirememiş çeşitli sınıf ve tabakaların Parti içinde yansıtılma durumlarını en titiz biçimde ortaya koymayı zorunlu görmektedir.

Hemen belirtmek gerekir ki, Parti, içi aydınlanmış bir organizmadır. Bilinçle, cesaretle, fedakarlıkla arınmış bir sahadır. Ama, Kürdistan'ın ezilmiş toplumsal zemininde sınıf ve tabakaların kendilerini değil, daha çok yabancıyı yaşayıp, onu dile getirdikleri gözönüne getirilirse, bir çok sınıf temsilcisinin büyük bir emekle hazırlanmış Parti ortamı içinde kendilerini konuşturmak isteyecekleri açıktır. Bugün, yetersizlikler ve zayıflıkların üzerine yürürken, bu gerçeğimizin altının çizilmesi gerekir. Gerçekten de susturulmuş, beyinleri kireçlenmiş, yürekleri dondurulmuş toplum bireylerinin, ancak böylesine bir organizma içinde kendilerine gelebilecekleri anlaşılır bir şeydir. En basit gerçeğin dile getirilmesinin bile en ağır cezalarla ödettirildiği bir zeminde insanların kendi gerçekliklerine yönelme cesaretini göstermeleri bir yana, kendi kafa ve yüreklerinde kendilerine karşı diktikleri bin türlü engelden bahsetmek lazımdır. Toplumsal zeminde kat be kat bir yabancılaşmanın yaşanması, fikirsel ve ruhsal gelişimde birçok çarpık merdivenin dikili olması, Parti ortamının özgün ve güçlü bir çabayla hazırlanmasının, sınırların en belirgin şekilde çizilmesinin önem ve zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Böyle bir ortam yaratılamaz, sınırlar çizilemez, tedbirler alınamaz, zemin ve zaman koşulları yeterince tahlil edilemezse, Parti dışı ortamda baştan çıkarılmış sınıf ve tabkaların ve bunların temsilciliği iddiasında bulunanların, bu durumlarını tümüyle sergileyen ve ülkenin bir çok alanında da kendisini gösteren tablonun böyle bir izahı yapılmalıdır. Dolayısıyla, ilk ele alınması gereken sorun olarak Partinin sınırlarının çizilmesi, ulusal kurtuluş sürecinde yer alıp alamayanların sınırlarının çizilmesi, Parti öncüsüyle sempatizan kitle arasındaki sınırların çizilmesi, ihanet ve teslimiyetin bütün yönleriyle ortaya konulması büyük önem taşımaktadır. Bu, herşeyden önce, sınıfların sözcülerinin yabancılaşmadan kısmen de olsa arınmış olarak kendilerini dile getirmelerine uygun ortamın yaratılması için önemlidir.

Parti ortamının cesaret kazandıran, güç veren bir özelliği vardır. Nitekim toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarından gelen insanlar, bu ortamda cesaret kazanmakta, konuşma gücüne ulaşmaktadırlar. Ve hatta, yüzyıllardan beri bastırılmış tutkularını ve umutlarını Parti'de bulmaktadırlar. Bu nedenle de son derece yetersiz ve tehlikeli yönelimlere girebilmektedirler. Birey için, bu ortamda adeta yeniden dünyaya geliş gibi bir durum söz konusudur. Sert baskı ve köleleştirici-alıklaştırıcı asimilasyondan biraz yakasını kurtaran birey, Parti içinde her şeyini birden bulmak isteyen, neye ne kadar kadir olması gerektiğini düşünmeden ve kendisini gerekli biçimde eğitmeden her şeyi birden başarmaya çalışan ve tabi başarılı olamadığında da hatalar ve yetersizliklerden kurtulamayan durumlara sıkça düşebiliyor. Buradan, devrimci gerçekliğin yansıtılmış, bilinç ve örgütlenmede önemli gelişmeler sağlanmış olmasına rağmen, yerine getirilmesi gereken görevlerin çok olduğu, azim, bilinç ve örgütlenmenin daha da geliştirilmesi gerektiği sonucu çıkar. Yetersiz anlaşıldığında vahim hataları beraberinde davet etme gibi özellikleri olan bu durum, mutlaka kavranmak ve gerekleri yapılmak zorundadır. O halde, sürece yeterli devrimciliğin dayatılması gereğinden bahsederken, zoraki bir dayatma yapılmamaktadır. Bu, anın devrimci gereklerini karşılamak açısından anlaşılır bir durumdur.

Objektif zemindeki karmaşıklığın doğal bir sonucu olarak subjektif planda da karmaşıklığın hüküm sürdüğü; hakikat önemli oranda şekillenmişte olsa, halen bir çok dürüst insanın şu veya bu yanlış perspektifin içinde kaldığı; istemediği sonuçlar için boğuştuğu dikkate alındığında, anın devrimci görevlerinin ne olması gerektiği sorusuna yeniden açıklık getirmek görevi, önemini daha da artırmış olarak karşımıza çıkmaktadır. Eğer süreç objektif etkenin ağır işlediği, subjektif etkenlerin ise önemli oranda müdahale etmemiş olduğu, kısaca nesnel etkenlerin belirleyici bir konumda olduğu bir süreç olsaydı, devrimci görevlerimiz konusunda bu kadar ısrarlı olmayabilirdik. Fakat, tam da tersine harekete kalkış, bilinç ve uyanma var; ve bu konuda bir çok sözcü ortaya çıkmış durumdadır. Bu durumda, bunların ne dediğine, halka neler vaadettiğine bakmak, bu vaadlerinin teorik özünün ne olduğunu, sınıf zeminini, çizdikleri programı, bu programı hayata geçirmek için hangi strateji ve taktikleri önerdiklerini, bunları hangi azim, pratik hazırlık ve bizzat eylemle yerine getirdiklerini görmek, göstermek büyük öneme haizdir. Böyle bir tablo karşısında gösterilmesi gerekeni tüm gücüyle göstermeyen, açık ki bir çok yanlışlığa taviz vermiş, onların hükmünü icra etmesine isteği dışında da olsa yardım etmiş olur. Bu konuda Lenin'in 1900'lerin başlarında Rusya pratiği için veciz bir değerlendirmesi vardır. Lenin, birçok sınıf ve tabakanın derinden bir bilinçlenme ve örgütlenme ortamına doğru girdikleri bu yıllarda sosyal-demokratlara, uyarı anlamında şu belirlemeleri yapar: «*Tarihimizin çok önemli bir döneminden geçmekteyiz. Rusya'daki hayatın genel gidişine bağlı olarak işçi sınıfının uyanışı, toplumun çeşitli kesimlerini harekete geçirmiş bulunuyor. Az çok bilinçli olarak, bu köhne düzene karşı mücadeleye şu ya da bu yoldan katılmak amacıyla örgütlenmeye çalışıyorlar. Onlara başarılar dileriz! Sosyal-Demokratlar, böyle bir mücadeleye katılan herkesi ancak sevinçle karşılarlar. Ama sosyal-demokratlar bu gibi müttefiklerin sosyal-demokrasiyi ellerinde bir oyuncak haline getirmemeleri için, onu esas faaliyet alanından uzaklaştırmamaları için, onu istibdada karşı mücadeledeki önder rolünden yoksun bırakmamaları için ve en önemlisi, devrimci mücadeleyi doğru yoldan saptırarak onun gelişmesini kösteklememeleri için, uyanıklıklarını titizlikle korumak zorundadırlar. Devrimci mücadelenin son yıllardaki gelişmesini dikatle izlemiş olan herkes, bu tehlikenin hayal ürünü olmadığını açıkça görebilir.*» (Lenin-Örgütlenme, syf: 107/108) Lenin, bu dönemde devrimci olanla reformist olanın, düzenden yana olanla karşı olanın, dönemi devrimci bir tarzda değiştirmek isteyenle reformcu bir tarzda değiştirmek isteyen taktik hattın özelliklerinin net olarak çizilmesine büyük önem verir. Örgütlenme ve taktik üzerine o bilinen bir çok derin tahlil böyle ortaya çıkmıştır.

Günümüz Kürdistan'ında da benzer bir durumun yaşandığını herkes kabul eder. Biz de, diğer sınıfların çeşitli sözcülerinin ortaya çıkmasını son derece olağan ve anlaşılır bir şey olarak görüyoruz. Kendilerine hangi sıfatı takıp, hangi iddialarla ortaya çıkarlarsa çıksınlar buna saygımız vardır; ama, Kürdistan gibi tek bir doğru söz söylemenin bile idama mahkum olmayı gerektirdiği bir ülkede acımasız işkencelere, büyük zorluklara karşı insan soyundan beklenebilecek en büyük özveri ve azimle, fedekarlığın, cesaretin, bilincin özgün bir bileşimi olarak ortaya çıkan PKK Hareketinin, tüm bu akımlarla olan sınırını çizmek, teorik tespitlerinden güncel taktik adımlara kadar farkın ne olduğunu belirtmek, sınıfsal zeminini, teorik özelliklerini program ve stratejik farklılıklarını ortaya çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Ve şimdiye kadar ister siyasal ve isterse askeri alanda yapılan budur. Yine bu konudaki farkın bizzat pratikle çizilmesi ve hayata geçirilmesi, sürdürülmesi gereken bir görevdir. Açık ki, biz bu görevlerin başarılmasından ancak sevinç duyarız. Teorinin program, stratejik ve taktik hattın belirlenmesi anlamında dışarıya karşı sınırların çizilmesinde başarıdan bahsederken, içinde yaşamakta olduğumuz dönem için can alıcı sorun nedir denildiğinde, Partinin kendi içindeki sınırların da iyi çizilmesi demek durumundayız. Bu, belki biraz anlaşılmaz gibi gelebilir, ama Kürdistan somutu göz önüne getirildiğinde daha iyi anlaşılacaktır ki, özellikle dönemin devrimci görevlerini başarıyla karşılayacak profesyonelleşme-militanlaşma olgusunun sağlanması başarılması gereken ciddi bir sorundur. Bir çok Partili dışa ilişkin görevlerin başarılmasıyla, pratik Parti içi sorunların da kendiliğinden çözüldüğünü sanabilir. Zaten yetersiz anlayışların içine girilmesi de buradan başlamaktadır. Teoride çözümlenenin pratikte de çözümlendiğini, Parti dışında çözümlenenin Parti içinde de çözümlendiğini düşünmek yetersiz bir değerlendirmedir. Genel sınırların çerçevesinin çizilmesi, ancak başarının bir ön adımı olabilir. Partinin diğer sınıf ve tabakalarla, devrimci ulusal kurtuluşçuluk konusunda pratik ve teorik olarak sınırlarını iyi çizmesi, iyi bir başlangıcı teşkil eder. Ama, bu çerçeveyi gergef gibi işleyecek, onu gerçekten ete-kemiğe büründürecek militanlaşmaya, diğer bir deyişle devrimci görevleri başarılı kılacak profesyonel ölçülere ulaşmaya gelince, henüz yapılması gereken çok şeyin olduğunu söylemek gerekiyor. Elbetteki bu, tarihin ve günün bizden beklediği rolü layıkıyla oynamamız için mutlaka üzerinde durulması gereken bir gerçekliğimizdir. Bu konuda geçmişte yaşadığımız acılardan çıkarılacak dersler ve her şeyden önce de işkencelerde yaşamlarını vermiş Parti değerlerimizin söyledikleri sözler son derece öğreticidir. Yetersizliklerden dolayı verilen kayıplar ve çekilen acılar az değildir. Güçlü bir pratiğe yönelmek için, bu yetersizlikleri görmek, ama bununla da yetinmeyip aşmak zorunludur. Eğer biz, yetersizliklerimizi görüp, bunları aşamazsak, gelecek süreç içine tehlike tohumlarını şimdiden ekmiş oluruz. Yetersiz pratik tüm bir Parti varlığını tehdit eder. Tecrübe noksanlığı, eğitim yetersizliği, mücadelenin ağır sorunları, bireyin zayıflıklarında bir izah olabilir. Ama, ne kadar iyi izah edilirse edilsin, yetersizlilik yine de yetersizlik olarak kalacaktır. Eğer, mevcut objektif sürece dayatılması gereken devrimciliğe ve örgütlülüğe ulaşılamazsa, bunun sonuçları çok ağır olacaktır.

Açık ki, sıradan bir olayla değil, bir tarihi değiştirmekle uğraşılıyor. Tarihte ulusal ve toplumsal kurtuluşun en acımasız olanını başarıyla çözümlemekten sorumluyuz. Ve bu noktada önemli olan ne kadar çalışıldığı değil düşmanın tüm hamlelerini boşa çıkaracak, toplumun antik-çağdan kalma ağır ayak bağlarından kurtulmasını sağlayacak bilinci, gücü ve eylemi kendinde yaratmadır. Evet, burada önemli olan, devrimci eserin inşa edilmesinde, ulusal kurtuluş sürecinin güçlü geliştirilmesinde başarılı olunup olunamadığı; zayıflıkların ve yetersizliklerin görülüp görülemediği; en kıt olanaklardan bile en verimli bir şekilde yararlanma ilkesinin hayata tam geçirilip geçirilmediği, kişisel rollerin azami bir biçimde oynanıp oynanmadığıdır. Tarih, insanın önüne çözümlenmesi gereken bir görevi koyduğunda, en ufacık bir ikircikliğe kapılmadan ve tüm gerçekliğiyle o göreve hakim olmak gerekir. Böyle anların kaldıramadığı durum, proletaryaya özgü görev anlayışı ve çalışma tarzıyla bağdaşmayan yapılardır. Ve bunlar kendilerini en kısa zamanda ele vermekten kurtulamazlar. Her şeyden önce, aydınlanmış bir gerçeği yaratmaktan sorumlu olan bir yapı, onların yapısını kendi mercekleriyle değerlendirmekte ve açığa çıkarmakta fazla gecikmez.

Muazzam çalışmaların bir ürünü olarak ortaya çıkan Parti değerlerinin, basit özlemlerle çarpıtılamayacağı, aşındırılamayacağı bilinmek durumundadır. Hakim ulustan ve ezilen ulustan küçük-burjuvaların görülmemiş karalamalarla Partimize saldırılarının sonuçları ortadadır. Onlar, bu saldırılarında hayal kırıklığına uğradıkları gibi, bu konuda oluşturdukları ittifaklarla birlikte halktan tecrit olmaktan da kurtulamamışlardır. Bu durum, her kesin kendi gücünü ortaya koymak zorunda olduğu önümüzdeki dönem için çok daha geçerlidir.

Halkların tarihine en kalıcı soylu zaferleri vermekle kendilerini görevli hissedenler, yaşamlarını soylu başarılar uğruna adarlar. Eğer kişi, devrimci rüzgarın esmesi sonucu değil de, inanç ve kararlılıkla tarihi yaratma rolünü üstlenmişse, bunun gerekli kıldığı büyüklüğü gösterir. Provakasyon çizgisinin üzerinde oynamak istediği bir noktanın da bu olduğu bilinmektedir. Provakasyon çizgisi, soylu bir dava için yola çıkan ve aynı amacın birleştirici gücü

altında ilerleyen insanları, adeta bir rüzgarın etkisiyle bir araya gelmiş ve bu etkiyi atmak zorunda olan bireyler gibi göstermeyi eyleminin temeli olarak aldı; proleterya dışı sınıfların kalıntı özelliklerine seslenerek, bayat bir oyunu yeniden ve hem de PKK gibi çelikten bir örgütün bünyesinde sergilemek gafletine düştü. Burada da hesap aynıydı. "Durun" denildi, "nasıl olsa ölümleri pahasına çaba gösteriyorlar, düşmansa çok acımasız. Onlar her an imha edilebilir, geriye ise mücadelenin mirası kalır..." Bu görülmemiş bir açık gözlülük, ama aynı zamanda da görülmemiş bir utanmazlıktır. Bunlar, sömürgeciliğin yarattığı ortamda hayvanlaşmanın eşiğinde olan gözü dönmüş zavallı yaratıklardır.

Açık ki düşman, onlar vasıtasıyla zayıflıklara seslenerek derinleştirmek, Parti militanlarını tahrik etmek, ve katliamcı geleneğini değişik bir tarzda sürdürmek istiyor. Bu nedenle, bu tarzda konuşan ağız düşmanın ağzı, tümüyle onun halkımıza duyduğu katliamcı imha emellerinin yansımasıdır. Fakat unutulmamalı ki, TC. günde onlarca devrimciye idam vererek, faşist gücünü içte ve dışta PKK'nin üzerine sürerek çok acele davranmasına, ordularını dağlara salmasına, emperyalizme dayanarak tüm maşalarını harekete geçirmesine, görülmemiş işkencelere rağmen, sonuç alamıyor. Basını, devlet kurumları, cezaevindeki ihanet şebekesi ve dışarda Semir hainiyle düşmanın korosundan yükselen sesin aynı olmasının anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Onlar hep bir ağızdan, halkımıza zaferi, kendilerine ise hak ettikleri o korkunç sonu getirecek özeliklere saldırmak zorundadırlar. Halkımızın beynine, onu ileriye götürecek bacaklarına, kollarına saldırmaları, Parti önderliğini bir "diktatörlük", Parti militanlarını birer "robot" gösterme çabaları bu nedenledir. Ama, hayır! Tüm bunlar, açık olan, ve halkımızı öfkeyle dolduran, düşmanın salyalarını büyük bir histeriyle sağa-sola savurması, onun büyük telaşı iken, tabi ki biz düşmanın histerisiyle uğraşmayacağız. Tam da tersine, onun bu öfke kaynağını daha da büyütecek, telaşını artıracak, korkusunda boğacağız. Yani, sömürgeciliğin ağır baskılar altında yarattığı her türlü zayıflığı güçlü bir devrimcilikle ona karşı silah haline getirecek, örgüt ve mücadele gücümüzü yenilmez bir noktaya ulaştıracağız.

O halde, düşmanın bu alçakça umutları, her an göz önünde olmalıdır. Biz gelişmede, mücadele ve fedakarlıkta ölçü olarak kendimize şu veya bu örgütü alamayız. Bizim ölçümüz, tarihimizin bu döneminde oynamamız gereken roldür. Açık ki bu, belki de insanın kendisini kırk parçaya bölmesini, insan soyunun katlanabileceği en büyük zorlukları göğüslemeyi gerektirecektir. Bu nedenle biz, ne kadar çalıştığımızın ve fedekarlık yaptığımızın muhasebesini yapamayız. Rol oynandı mı, başaralı sonuçlar alındı mı, halk saflarında ne kadar birlik ve güçlenme sağlandı, düşmana ne kadar darbe vuruldu, bunları sormak ve mutlaka olumlu cevaplar almayı varlığımızın bir gereği olarak görmek durumundayız. İşte bu noktada, Parti ölçülerini derinden kavramama, profesyonel devrimciliğe ulaşamamayı kabul etmeyeceğiz. Buna sonsuz öfke duyarak, gerçek devrimci önderler haline yükselmeyi yaşamımızın anlamı olarak ele alacağız. Bunun önemine değinen Lenin, profesyonel devrimciler haline gelememe olayına karşı duyduğu öfkeyi şöyle ifade eder: «*Bu konuda her türlü geriliğin savunusuna karşı, darlığın hoş görülmesine karşı ödünsüz mücadeleye girişmenin zamanı, kendiliğinden öfke dalgasının bizim hareketin liderlerinin ve örgütçülerinin üzerinden aştığı şu sıradır. Pratik çalışmaya katılanların ya da böyle bir çalışmaya girmek için hazırlanmakta olanların hepsinde, aramızda yaygın bulunan* **amatörlüğe** *karşı hoşnutsuzluk ve bundan kurtulmamız için sarsılmaz bir kararlılık yaratmak özellikle gereklidir.*» (Lenin Ne Yapmalı, syf: 125) Bu bizim için defalarca daha doğru olan bir gerçekliktir. Kavranmak zorundadır ki, tarihimizin bir ölüm-kalım süreci olarak alınması gereken bu dönemini yetersiz bir biçimde karşılamak, tarihe, halka ve tabiki Partiye karşı en büyük sorumsuzluktur. Niyet ne olursa olsun varılacak sonuç bu olacaktır.

Parti, ilk filizlerinin atıldığı günden bu güne kadar düşmanın imha siyasetine karşı sürdürdüğü direniş, görülmemiş bir emek, fedakarlık temelinde bugün oldukça geniş mücadele olanaklarına ulaşmıştır. Her Partili bugün sahip olunan bu olanaklara da dayanarak, yaratılamaz denileni yaratır güce ulaşabilir. Görülen askeri, siyasi, fiziki eğitim sonucu ve Partinin koruyucu, geliştirici kanatları altında, başarılmayacak görev, aşılamayacak engel yoktur. Bir çocuğun ailesine karşı duyduğu sorumluluk kadar bir sorumluluğun, halka ve Partiye karşı duyulması halinde bile bunun dışında bir gelişme ortaya çıkamaz. Halkın öncüleri olarak ortaya çıkma iddiasında olanlar, kendi gerçeklikleri üzerine hangi ruh ve bilinçle yürüyeceklerini bilirler. Kendilerine emeği geçen bir çok değere karşı ve her şeyden önce de anılarına bağlı olunduğu iddia edilen direniş şehitlerine karşı mutlaka görevlerin başarısı için çalışırlar. Ve açık ki, bu görevlerde başarılı olamama hiç bir gerekçeyle izah edilemez ve kimsenin ikna olması beklenemez. Halkımızın muazzam acıları karşısında silahına iyi sahip olamayan, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme görevlerine en dar, en gevşek biçimde yapışan, basit bir eylemi bile örgütleyemeyen, salt rahatlığı, bir saatlik uyku için köye gidip yakalanmayı göze alan, kendisini ve silahını düşmana kaptıran birisi, niyeti ne olursa olsun bizlerde ancak büyük bir öfke ve nefret yaratır. Kaldı ki, bu duruma düşen bir kişi kaçınılmaz olarak en başta kendi kendisinden nefret duyacaktır. Bu,ülke dışında da böyledir. Kitleleri en çok bilinçlendirebileceğimiz, devrimciler örgütünü geliştireceğimiz bir ortamda işlerin üzerine en az bir çabayla yürüme, bu işi başarmak için görülmemiş bir azim ve coşkuyu kendimizde yaratamama affedilmez bir tutum olacaktır.

Partimizin özellikle ideolojik-politik belirlemeleri o kadar dayatıcı ve geliştiricidir ki, bunun sıradan bir özümsenmesi bile önümüzdeki engellerin bir tekmeyle yerle bir edilmesi için yeterlidir. Çizgimizin sıradan bir özümsenmesi, hangi kabileci anlayış, hangi düşman provakasyonu, hangi iç yetersizliklerimiz karşımıza dikilmiş olursa olsun, tüm bunları aşmamızı ve kendi eserimizi biraz daha yükseltmemizi mümkün kılar. Yeter ki devrimci üslup ve çalışma tarzı buna denk getirilsin. Devrimci görevlerin her şeyi ifade ettiği böylesine bir dönemde, basit bir olumsuzluk altında ezilebilineceğini, şu veya bu nedenden dolayı yakalanmayı, örgütlenmedeki başarısızlığı, eylem geliştirememeyi kimse savunamaz. Kürdistan'da devrimci eylemle aşılamayacak hiç bir engel yoktur. Tekmelerle savrulabilecek bu kof mantarlar üzerine sıradan bir yürüyüşümüz bile, halkın dalga dalga bize açılmasını, her şeyiyle Partimizin emrine girmesini sağlayacaktır.

Hemen soralım: Kürdistan'daki o barbar sömürgecilik, acaba ayakta kalmanın en ufacık bir hukuki, kültürel ve sosyal zeminine sahip midir? Kaba çıplak bir zor, Kürdistan dağlarında, halkımız saflarında her şeye muktedir midir? Açık ki, değil. Ortadadır ki, düşmanın azgın saldırıları ve gücü değil, bizi, ancak kendi yetersizliklerimiz engelleyebilir. Ama, halkımızın yaşam tablosu karşısında ve bu acılı yaşamın süzülmüş bir örneği olan, onun yapılandırdığı bir Partiden olmanın verdiği sıradan bir bilinçle bile, askeri, siyasi, örgütsel vb. her düzeyde görevlerin başarılmaması için bir neden bulunamaz. Tarih o kadar dayatıcı, halkın yaşamı o kadar emredici ve Parti o kadar eyleme sürücü bir güçtür ki, PKK militanlığının tam da bu nedenlerden ötürü, önüne çıkan görevlerin üzerine yürürken yüksek boyutlarda ölçü tutturması beklenir bir şeydir. Bizim için anlaşılmayacak olan, sıradan bir devrimcinin başarı grafiğinin bile gerisinde ölçü tutturmak olabilir. Tabii bu duruma düşen birinin de, en rezil bir konumda olduğunu hemen belirtmek gerekecektir. Biz, uzun mücadele pratiğimizde karşımızda neyin direnip-direnemeyeceğini; sömürgeciliğin karşımıza diktiği engellerin nasıl giderilip giderilemeyeceğini çok iyi biliriz. En az donanımla yola çıktığımızda neleri gerçekleştirdiğimizi, halka bağlı olmanın, partili olmanın bilincini en sıradan bir duyuşun bile bizi nerelere götürdüğünü bilerek, görevlerimizin üzerine görkemli bir yürüyüşün yeteceğini söylüyoruz. Bu, dağda, ovada, kentte, köyde, silahlı-silahsız, cezaevinde-ülke dışında, kısaca her koşul ve mekanda geçerlidir.

Bu konularda fazla bir şey söylemeye gerek yoktur. Direniş şehitlerimizin anıları gereken her şeyi söylemektedir. Gazetemizin Nisan sayısında Mazlum yoldaşla ilgili bir anı yer alıyor. Bu yazıda, Mazlum yoldaşın saçaklardan akan sulardan bir bardak toplayıp, kendi susuzluğunu bir yana bırakarak, hasta yoldaşlara küçük çay kaşıklarıyla nasıl dağıttığı anlatılıyor. Yine, TC'nin gazete başlıklarına büyük işkenceler pahasına nasıl bir iki dakika da olsa göz atıp, öğrendiği haber başlıklarını büyük bir coşkuyla yoldaşlara aktardığı ve mücadeleyi böyle sürdürdüğünü görüyoruz. Ve bunun hangi koşullarda gerçekleştiğini bugün hepimiz çok iyi biliyoruz. O halde, eğer anılara bağlılık kendini aldatmanın, yalanlara sığınmanın bir aracı olarak görülmüyorsa, hiç bir PKK militanının ve hele ülkemizin doruk noktalarındaki bir PKK militanının düşmana ölümcül darbeler vuramaması için bir neden kalıyor mu? Ülkemizin zapedilemeyen doruk noktalarında, en cesur insanlarımızın yanında görevlerinde başarısız kalan birisi, bulacağı gerekçelerle kendisini bile inandıramaz. Belki başka koşulların elverişli olmamasından bahsedilebilir. Ama, kendisine en fazla değer verilerek, büyük emekler harcanarak, özgürlüğün en güçlü araçlarıyla donatılarak bu zeminlere kaydırılan bir kişi, düşmana şahmerdan darbeleri vurmak zorundadır.

Partimizin çizgisi, taktiği, köylere nasıl girilip çıkılacağı, yürüyüş kolunun nasıl olması gerektiği, düşman pususunun nasıl boşa çıkarılacağı, nasıl gizlenileceği, nöbet vb. kurallarımız belirgindir. Şunu çok kesin olarak iddia ediyoruz ki; dünyada eşine ender rastlanacak sayıda kabarık bir grubun, çizgiye ve ölçülere uygun hareket etmesi durumunda, düşmana diz çöktürtmemesi için hiç bir neden yoktur. Eğer tarih bilinci yüksekse, eğer halkın çıkarları ve Partinin emirlerine bağlılıkta kusur edilmiyorsa, Partili her militanının destanlar yaratması işten bile değildir. Dağın zorlukları, düşmanın kuşatması bu destanların yaratılması önünde bir engel olabilir mi? Elbetteki, hayır, bin kere hayır! Tam da tersine bu zorluklar, ayaklanmış insan iradesi karşısında sadece insanın büyümesine yol açar. Tarihimizin en eski dönemlerinde, aşiretlerin direnmelerinde bile en büyük kahramanlıkların o dağlarda ortaya çıktığını biliyoruz. En cesur insan tipimiz de, en gaddar despotlara karşı yüzyıllarca süren direnmeler ortamında o dağlarda şekillenmiştir. Kimse sömürgeciliğin ruh, dil ve anlayışıyla hitap etmemeli, halkımızın tarihinin enginliklerinde gizli olan cesaret, mertlik fedakarlık ruhuyla seslenmeli ve bu ses dağlarımızda yankılanmalıdır.

Halen TC. okullarında aldığımız bilinçle ve sanki çağımızın halklarının kahramanca direniş ve başarılarından habersizmişcesine bir çalışma tarzıyla görevlerimizi yerine getiremeyeceğimizi kavramak zorundayız. Ve hele Kürdistan gibi bir somutta, çağı yakalayabilmek için gerekli yaratıcılıktan kimsenin vazgeçemeyeceği çok açıktır. Küçük-burjuvaların içinde bulundukları sahtekarlıklar bizi fazla ırgalamaz. Bizi, kendi tarihsel eylemimiz, halkımızın mutlaka yerine getirilmesi gereken özlemleri ilgilendirir. Biz ölçüyü bunlara bakarak tayin edebiliriz. O halde, yetersiz-durgun devrimciliğin kabul edilemeyeceği, olumsuzluklarda direnmenin onursuzca bir değerlendirmeye tabi tutulacağı, her türlü tahrikten hızla arınmak gerektiği ve artık ayak bağlarından kurtulmuş olmanın verdiği coşku ve hızla görevlerin üzerine yürüyeceğimizin teslim edilmesi gerekiyor. Eğer bilimsel sosyalizm ve ulusal kurtuluş ilmi bir yalan değilse, pratiğe bu tarzda katılışın bizde de mutlaka başarılı sonuçlara yol açması kesindir. Tabii ki, hiç bir kof iddia güneş kadar yakıcı olan bir gerçekliği çarpıtamaz. Düşmanın terörü bahane edilerek, bu görevlerin yerine getirilemeyeceği de iddia edilmemelidir. İnsan soyunun, doğanın ve toplumun yanıbaşına dikilen engellerine karşı en büyük cesaret ve yaratıcılığı gösterdiği, doğa koşullarını böyle eğemenliği altına aldığı, en azgın despotları böyle dize getirdiği bilinmektedir. Bugün bizim karşımızdaki düşmanın gaddarlığından, her türlü terörü uyguladığından, işkencenin en alasını ortaya koyduğundan, son derece örgütlü olduğundan, toplumumuzu atomlarına kadar parçaladığından bahseldilmesin; bunlar bir gerçektir ve biz tüm bunlardan habersiz değiliz. Ama bunlardan çıkarılacak sonuç, çalışma tarzımızdaki yetersizliklerin mazur gösterilmesi olabilir mi? Asla! Tam tersine; madem ki dayatma bu kadar şiddetlidir, o halde devrimin dayatması da o denli güçlü olmak durumundadır. Doruk noktalarına doğru tırmanan militan, cesareti, fedekarlığı, bilinci ve örgütlü yapısıyla el atacağı her kabile, aile, köy vb. her alanı direnmenin bir kalesi haline dönüştürmek zorundadır. Bıçak gırtlağa dayanmış iken, kurtulmak için büyük çırpınışların gösterilmesi; özgürlük önünde durulamaz bir akım haline geldiğinde bireyin kahramanlaşması; örgütün muazzam çabaların yoğunlaştığı bir organ haline gelmesi gerekmiyor mu? Eğer hiç bir gerekçeyle insanlıktan vazgeçmiyorsak, düşmanın dayatmaları karşısında bizim de devrimi başarılı kılacak dayatmaları kendimizde yaratacağımız bir gerçektir.

Ancak çok zayıf ve yeteneksiz olanlar, insanlığın genel yüceliş özelliklerinden yoksun bulunanlar, bunları ortaya çıkaramazlar. O halde güçlü askeri komutanlar, siyasal-örgütsel önderler olmamız önünde hiç bir engel yoktur. İster yöneten, ister yönetilen, isterse tüm bir sempatizan kitlemiz açısından ortaya çıkan gerçek budur. Engellerin bir tekmeyle savrulabilecek kağıttan şatolar olduğu gerçeğini unutmamalıyız. Tabii eğer engellerin aşılamayacağını, görevlerin başarılamayacağını iddia eden, yüreği kararmış, bilinci bulanmış, azimden yoksun, yemeye-içmeye alışmış, hep başkalarının kendisine hizmet etmesini bekleyen kişiler varsa, bunlar derhal sıvışıp gitsinler. Partimizde böyle bir yaşam hakkı bulma olanağı yoktur. Eğer böyle yaşayabileceklerini sananlar varsa, onlara korkunç biçimde aldandıklarını söyleyeceğiz. Biz devrimciler insanları kolay kolay suçlamaz, üzerine kolay kolay gitmeyiz. Zayıf insanımızın, olumsuz insanımızın, yetersiz insanımızın üzerine daima ikna edici ve eğitici olarak yürürüz. Ama, bunların aşılmamasında ısrar edildiğinde de, sonuçlarının ağır olacağını ve bundan bizi hiç bir gücün alıkoyamayacağını vurgulamalıyız. Tarihle oynanmaz. Önünde saygıyla eğilinmesi ve mutlaka başarılması gereken halkın soylu arzularıyla oynanmaz. Partimizin mutlaka yerine getirilmesi gereken emir ve talimatlarıyla oynanmaz.

Evet, biz çok acımasız olacağız. En az düşmana karşı olduğu kadar, devrimci görevleri başarmamız önüde bizden kaynaklanan yetersizlik ve olumsuzluklara karşı da acımasız olmayı vazgeçilmez bir kural olarak benimseyeceğiz. Ve en çok da, bilmeyerek yapanlara, kendini eğitmeyenlere karşı acımasız olacağız. Biz tarihimizle oynamayacağız ve başkalarının oynamasına da fırsat vermeyeceğiz. En büyük karanlıklar ortamını yırtarak yarattığımız Parti bilincimizi, Parti irademizi bulandırtmayacağız. Bunlar açık şeylerdir. Bütün bunların başarılamamasında, gerekirse kendimizi bile doğramaktan çekinmeyeceğimizi, bu acımasızlığın en iflah olmazdan en bağlı unsura kadar geçerli olduğu açıktır.

O halde, tarihimizin en özgür en bağımsız bir dönemini yaratmak için bir çok çaba ve başarıyı kendimize temel aldığımız bu dönemde, daha büyük, daha soylu gelişmelere doğru yol alırken olumsuzluk ve yetersizliklerimizle savaşımın neden gerekli olduğu ve bunun mutlaka kısa sürede başarılması gerektiği anlaşılır bir şeydir. Bağımsız ve özgür tarihe doğru yürüyoruz. Son derece büyüleyici rüyalarımız ve umutlarımız var ve bunlar, bilime ve halkımızın beklentilerine de son derece uygun. Lenin'in deyişiyle halkların bayramı olan böyle bir döneme girmekten, hiç bir zorbanın gücü, katliamcının kılıcı bizi alıkoyamaz. Varsın, küçük-burjuva ödlekleri zorbanın kılıcı önünde kırk büklüm olsunlar ve soluğu Avrupa'larda alsınlar. Tarihin en eski halklarından birisi olan halkımız üzerine tümden imhaya yönelik darbeler indirilirken, hangi insan dayanışma içinde olmaktan kaçınabilir. Bir halk, bir bitkiden, bir hayvandan daha aşağı olamaz. Onların üzerine bile bıcak indiğinde insanda acıma duygusu doğar. Oysa, söz konusu olan bir halkın yaşamıdır ve tabii ki, böyle bir halkın öncü örgütü, siyaseti, günlük pratiğiyle düşmanı yenilgiye uğratmak için kendini muazzam bir dirençliliğe, örgütlülüğe ve eylemliliğe ulaştırmak durumundadır. Bu örgüt, çağımız insanının ilerici tutkularına dayanarak, onun kazanımlarını esas alarak ve tüm yeteneklerini ayaklandırarak teknik silah gücü ve dayandığı ilişkiler ne olursa olsun düşmanın stratejik ve taktik yürüyüşünü boşa çıkartabilir. Dünyanın, yabancı istilacı güçlerle en çok boğuşmuş ve kendisini yaşatmasını bilmiş bir halkının öncü gücü olarak kendimizde geliştiremeyeceğimiz yetenek olamaz. En azından, eğer yüzyılların dayattığı o muazzam bilinçsizlik ortamı Parti saflarımızdan silinmişse, düşmanın dayattığı provakasyonlar ve olumsuzluklar Partimiz içinde yer edinememişse veya son derece etkisiz duruma getirilmişse Partimiz, bilinci, eylemi, örgütlülüğü ve somutlaştırdığı militanla her sorun üzerine yürüyebilir. Halkımızın buna gücü vardır. Yeter ki şimdiye kadar çeşitli nedenlerle de olsa izah edilebilecek yetersizlik ve olumsuzluklarımızdan arınalım, yeterli olumlu ölçülerimizi gösterelim, ve hiç bir gerekçeyle kendimizi bundan alıkoymayalım, bu konuda gerekliliğine inandığımız Parti birliğini her şeyin üzerinde tutalım, böyle bir birlik için hiç bir çabadan geri kalmayalım.

Halkımızın ve Partimizin yaşadığı bu dönemin, sıradan bir insanın bile duyarlılığını son derece artıran, onu kahramanlığa yakışır bir özveri ve cesarete götüren bir özelliği vardır. Eğer sömürgeciliğin ve işbirlikçilerinin çarpıtmaları bilincimizi ve irademizi bulandırıp felç etmemişse bu kesinlikle böyledir. Bu böyle olduğu içindir ki, kısa bir süre içinde PKK Hareketinin en inanılmaz bir biçimde ortaya çıkıp gelişmesinin neye kadir olabileceğini söylediğimizde, sadece kendi gerçekliğimizi, devrimle değiştirme hakikatını vurgulamış oluyoruz.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; PKK, dönemin üzerine en büyük cesaretle yürüyebilecek ve görülmemiş başarılarla dopdolu geçmesini sağlayabilecektir. Parti militanları, bunun gerekli kıldığı ölçüleri ne pahasına olursa olsun elde edebileceklerdir. Ve bunlar sağlandığında Partimizin birliği gerçekten çelikleşmiş olacak, bugün bir hayal gibi görünenler gerçekleşecek, hiç bir baskı, tehdit ve katliamla susturulamayan, bunun sıradan bir etkisinin bile olamayacağı kendine güvenen, emirlerini uygulayabilen bir Parti, bir ulusal direniş ve bu temelde ayağa kalkan bir halk gerçeğimiz olacaktır. Belki bazılarına erişilmez bir rüya gibi gözüken, ama devrimci görevlerin üzerine akıllıca ve yeterince yüründüğü oranda ve hem de kısa bir sürede gerçekleşebilecek rüya budur.

– Bolşevik PKK Çizgisinin Bolşevikleşen Kadroları Olmak İçin İleri!

– Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz!

Devrimci Yaşam ve Mücadele Üzerine

BAKÛR

Böyle bir konuyu ele almamın nedeni, ülkemiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girerken; bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan Avrupa çalışmalarında (Türkiye ve Kürdistan sol'undan örgütlerin tüm güçleriyle böyle bir alanı kendi yaşamlarını örgütlemede temel olarak seçmelerindendir) ortaya çıkan ve devrimden uzaklaşmayı, kopuşu ifade eden eğilimlerin teşhirine ve doğru devrimci yaşam ve çalışma tarzının kavranmasına yardımcı olmaktır.

Bu süreç içinde yer alan herkesin yakından gördüğü ve bildiği gibi, devrimci yaşam ve mücadele konusunda esas olarak –değişik varyasyonlar olsa da– iki eğilim çatışmaktadır. Bir eğilim; Kürdistan'da proletarya öncülüğünün temsil ettiği eğilimken; diğeriyse, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şoven hareketlerin içine girdikleri ve giderek her alanda örgütlemeye çalıştıkları eğilimdir. Bu alanda ortaya çıkan durumun teşhirine yönelirken, sorunu daha çok bu noktalardan ele almak ve izah etmek, kavranması için zorunludur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girerken bu sürecin kadrolardan beklediği özelliklerin kavranılması, buna uygun davranışların geliştirilmesi ve bilince çıkarılması ertelenemez bir görevdir. Esasında ortaya çıkan sorunların da kaynağının burası olduğu, döneme uygun ideoloji, politika ve örgüt çalışmasının oluşturulamaması olduğu açıktır. Geleceğe yönelirken, geçmişe ait, geriliği ve ilkelliği ifade eden çalışmalarla hareket edilemeyeceği gibi; bununla en ufak bir gelişmeye dahi yol açılamaz. O halde, devrimden yana olan, kafası, yüreği, beyni devrim için çalışan herkes bu yaklaşımı yakalamak ve geliştirmek zorundadır. Birşeyler yapılmak, halkın karşı karşıya olduğu açlık, sefalet, baskı ve işkence dolu yaşam değiştirilmek isteniyorsa, açık ki koşullar ne olursa olsun devrimci görevler yerine getirilmek zorundadır.

Devrimci görevlere sahip çıkma ve bunları uygulama konusunda yer ve alan ayrımının yapılamayacağı, bulunulan her alanda yüreklerin halkın kurtuluşu ve bağımsızlığı için çarpması gerektiği son derece açıktır. Bu nedenle geliştirilmek istenen "şu veya bu alan devrimciliği" adı altındaki yaşam, halktan, mücadeleden kopuşu ifade etmekten ve bu kopuşu meşrulaştırmaktan başka bir anlama gelmez. Bu tür teorileri ortaya atanların şimdi içinde bulundukları duruma baktığımızda; eğer bilincimizi yitirmemişsek, gerçeğin böyle olduğunu görmemek mümkün değildir. Onlar, yeni döneme uygun ileri sayılabilcek tek bir adım atmadıkları gibi, içine girdikleri durumla ileri adım atanları bile engellemeye çalışmaktadırlar. Tabii bunu da birçok devrim örneğinde görüldüğü gibi, "devrimcilik", "sosyalistlik" maskeleri altında yapmaktadırlar. Zaten tehlikeli olan ve teşhiri yapılması gereken de bu yöndür.

Devrimden uzaklaşma bugün Avrupa zemininde daha çok yaşansa da bu eğilimin kaynaklarının salt bu alanla sınırlı olmadığı açıktır. Devrimin geri çekilme ve yenilgi yıllarında kendisini gösteren birçok eğilim, bugün Türkiye ve Kürdistan devrimleri bünyesinde hem de en yıkıcı ve dağıtıcı özellikleriyle Avrupa zemininde ortaya çıkmaktadır. Adeta birçok güç Avrupa'yı, yaşamlarını örgütledikleri, en geri ve en soysuz güdülerini tatmin ettikleri bir alan olarak değerlendirmekte; tüm çabalarıyla bunu geliştirmektedirler. Üzerinde biraz düşünülünce içine girdikleri durumun vehameti ve korkunçluğu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. Ama, ortaya çıkan bu durumu, salt Avrupa koşullarının olumsuzluğuna bağlamamak gerekir. Eğer direnilir, devrim bu alanda da yaşatılmak istenirse, bu olumsuzlukların hiçbir etkisi olmayacaktır. Yok, direnilmez ve tüm olumsuzluklarla içiçe yaşam sürdürülmek istenirse, gelinen nokta, açıktan hertürlü devrimci değerden uzaklaşma olacaktır. Bu nedenle, Avrupa zemininde devrimci çalışmalar yürütülürken bu nokta iyice bilince kazınmalıdır. Bu gerçekleştirilmeden, bu alanda görevlerin yerine getirilemeyeceği iyi bilinmelidir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türk sosyal-şoven hareketlerinin içine girdikleri mevcut durum, devrimden tam bir kopuşu, uzaklaşmayı ifade etmektedir. "Avrupa'nın koşulları farklıdır" vb. gerekçelerle, kendi yaşamlarını kurtarmanın derdine düşmüşlerdir.

12 Eylül ile birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimleri yeni bir süreç ile karşı karşıya gelmişti. Güçleri yeniden örgütleme, düzenleme ve her yönüyle mücadeleye hazırlanma sürecinin içine girmek gerekiyordu. Proletarya öncülüğünü temsil eden PKK bu süreci en güçlü bir biçimde yaşarken, küçük-burjuva hareketlerde bu yönlü herhangi bir gelişmeye tanık olmaktayız. Ideolojik, politik ve örgütsel alanda yaşanan hazırlıkların, kişilik alanında da yaşanması zorunluydu. Yani devrimci militan, özellikleri bakımından da yeni dönemin devrimci görevlerini sıradan değil, hem de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kendisini hazır hale getirmeliydi. Böyle bir özelliği geliştirmede de alan ve yer farkının öne çıkarılamayacağı açıktır. Bugün hangi alanda yaşanılırsa yaşanılsın her militanın görevi; devrimci görevleri yerine getirecek özelliklere ulaşmak ve devrimin gerçekleştirilmesine hizmet etmektir.

Bugün içinde yaşanılan süreçte sorunun esas olarak gelip, dayandığı nokta da burasıdır. Kişilikte bu sürece uygun bir gelişimin ortaya çıkmasının gerekliliği ortadadır. Fakat, bu noktada çelişki ve çatışmalar da kendisini göstermektedir. Küçük-burjuva yaşam ve kişilikte ayak direyenler ısrarla bu konumlarını sürdürmek isterken; bunun karşısında proleter kişilik hertürlü zorluğa ve engele rağmen, hükmünü kurmakta ve gelişmektedir. Bugün Türkiye ve Kürdistan devriminin karşı karşıya olduğu sorunlar da özünde bu çelişkinin yansımasıdır veya temelinde bu çelişki yatmaktadır.

Bu çelişkinin en derin biçimiyle yaşandığı alan ise, bugünkü konumu ile Avrupa'dır. Bu alanda ortaya çıkmasının nedeni, birincisi; reformizm, teslimiyet ve devrim kaçkınlığına uygun bir zemin olması, ikincisi; Türkiyeli ve Kürdistanlı güçlerin yaşamlarını örgütlemek için kapağı Avrupa'ya atmaları, sosyal-demokrasiye teslim olmalarındandır. Diğer bir şey ise; hayallerinde yarattıkları "demokrasiye dönüş" masalına uygun uysal davranış içine girmeyi tercih etmelerindendir.

Fakat bunlar sadece devrimden kaçışla yetinmemektedirler. Bir yandan bunu geliştirirken; diğer yandan da "sosyalist, devrimci" görünmek istemektedirler. Tüm basitlikleri ve soysuzluğu geliştirirken; bunu "devrimcilik" adına yapıyorlar. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" veya "ileri demokrasi" denilen benzeri içi boş sözlerin altında yatan gerçek budur. Devrimle biraz ilişkisi olan veya devrim deneylerini biraz yakından tanıyan herkes; bu sözlerin altında yatan gerçekleri kavramada sanırız güçlük çekmeyecektir. Hiçbir devrimde görülmediği gibi, bugün de hiç kimse hiçbir biçimde Marksizm-Leninizmin eskidiğini, çağını doldurduğunu iddia edemez. Onlarca ülkenin deneyleriyle doğrulanmış ve milyonlarca şehidin kanıyla mühürlenmiş bir ideolojiyi çarpıtmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bugün ortaya çıkan "yeni sosyalizm" savunucularının, geçmişte Bernstein, Kautsky, Troçki vb.lerinin gerçekleştiremediği bir hayal peşinde olduklarını hemen belirtelim. Bugün arkalarına, emperyalizmin o en günahkar temsilcilerini, Avrupa sosyal-demokrasisini de alsalar, düşledikleri yaşamı örgütleyemeyeceklerdir. Halklarımızın ufkunu karartmaya güçleri yetmeyecektir. Fakat bunları söylemekle, mücadelemizin başına örülmek istenen tehlikeyi küçümsemek istemiyoruz. Bu sadece geleceğe olan sonsuz güvenimizin bir sonucudur. Tarihin çarkının bundan başka yöne işlemeyeceğini bildiğimizdendir.

Ama bu gelecek nasıl yaratılacak, nasıl örgütlendirilecektir? Açık ki tarihin tekerleği kendiliğinden dönmeyecektir. Mutlaka birilerinin tekerleği dönmesi gereken doğrultuda itelemesi gerekir. İşte Partimizin ve kadrolarının bugün karşı karşıya olduğu sorunun canalıcı noktası da burasıdır.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenler, Partimizi ve halkımızı girmesi gereken bu tarihi süreçten alıkoymaya çalışırken; her yurtseverin, ilericinin ve devrimcinin göreviyse, ne pahasına olursa olsun bu sürece girmektir. Mücadelenin beklemeye, zaman kaybetmeye tahammülün kalmadığı bilinmektedir. Her geçen gün daha büyük bir arzu ve istekle sürece yaklaşmak ve onu en canalıcı yerinden yakalamak gerektiği açıktır. Ancak bu şekilde, karşımıza dikilen ve hertürlü devrimci değerden uzaklaşmayı geliştiren, geri ve halkımızı karanlıklara mahkum eden yaşamı altedebilir; gerçek bağımsızlık ve özgürlük yoluna girebiliriz.

Böyle bir gelişmeyi Avrupa'da da yaratmak zorundayız. Gerçek bir devrimci kişiliğe ulaşmak sadece dağda savaşan bir partizan için gerekli değildir; bir bütün olarak devrimde yer alan, ister geri ve isterse ön cephede olsun herkesin geliştirmesi gereken bir özelliktir. Hele yozlaşmanın daha fazla geliştirilmek istenildiği bir zeminde, açık ki buna ulaşmanın önemi iki kat daha artmaktadır.

Birçoğumuz, devrime sırt çevirmenin, yabancılaşmanın bayraktarlığını yapanların ihanet batağına nasıl saplandıklarını gazetelerden nefretle izlemişizdir veya kişilerden duymuşuzdur. Bırakalım yurtseverliğin, devrimciliğin; sıradan insan olma onurunun bile kabul edemeyeceği, kendi deyimleriyle "ilişki mantığını, ahlak anlayışını" allayıp pullayıp ortaya atmaktadırlar. Hertürlü ahlaksızlığı meşru görmekte, doğal, kabul edilir bir yaşam olarak göstermektedirler. İçinde birazcık da olsa halk ve yurt sevgisi taşıyanların hiçbir biçimde kabul etmeyeceği, bu yaşam herşeyin üstündeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Birçok hareket devrime güç getiremeyebilir. Bu doğal bir şeydir. Garip ya da tehlikeli olan, düşmanın arzu edip de yaratamadığı sonuçları, bilerek veya bilmeyerek düşmanın oyununa alet olarak kendilerinin sunmaları, devrim düşmanlığını geliştirmeleridir. Devrim düşmanlığı salt devrime karşı silah kullanma anlamında anlaşılmamalıdır. Devrim için vazgeçilmez olan değerlere saldırmak da en tehlikeli düşmanlıktır.

Küçük-burjuvaziden sosyal-demokrasiye, TC'den ajan-provakatörlere kadar geniş bir blokta, hergün devrimci kişiliğin öğütülerek eritilmek istendiği bir ortamda, devrimci yaşam ve mücadele nasıl korunacaktır? Bu konuda militanlara düşen görevler nelerdir? Militanların bu çatışmada esas dayanak noktaları nelerdir? Tüm bunlara ve benzer sorulara yanıt aranmak zorundadır. Eğer devrim bu alanda da herşeye rağmen yaşatılmak ve korunmak isteniyorsa, bu noktaların aydınlığa çıkarılması ve adeta militanların bilinçlerine kazınması gerektiği açıktır.

"Düşmanlar selam ister gözden, gezden, arpacıktan..."

Avrupa birçok olanağın yanısıra, halklara karşı zengin bir karşı-devrim deneyine de sahip olan bir alandır. Bu nedenle halklara ve mücadelelerine karşı, en sinsi planların geliştirildiği ve uygulandığı alanların başında gelir. Halkları kendi potası içine çekerek, eritmeye çalışmakta; böylelikle de onları tarih sahnesinden silmek istemektedir. Bu sinsi planların uygulandığı halklardan ikisi hiç kuskusuz Türkiye ve Kürdistan halklarıdır.

Geçmişten beri halklarımız üzerinde uygulanan kılıç-papaz politikası, bugün de en korkunç biçimde geliştirilmekte ve uygulanmak istenmektedir. TC'nin içerde tamamladığı kılıç politikasını, Avrupa papaz politikasıyla dışarda tamamlamaya çalışmaktadır. Bu nedenle halkımıza şirin göstermeye çalıştığı yüzün altında vampir dişleriyle sırıtan bir canavar görünce şaşırmamak gerekir. İşte bu, Avrupa sosyal-demokrasisinin, Avrupa emperyalizminin gerçek yüzüdür.

Birçok kişi o şirin yüze kanarak, yanılgılar içine girmektedir. Veya emperyalizmden birkaç kırıntı koparmakla onu aldattığını, kandırdığını sanmaktadır. Bu emperyalizmdir. 5 almadan 1 vermeyeceği açıktır. Eğer bugün bazı güçlerin önüne, kırıntı misali birkaç parça koyuyorsa; bunun karşısında daha büyük şeyler satınaldığı içindir.

Hepimizin gördüğü ve inkarı da mümkün olmayan gerçeklerden de ortaya çıktığı gibi, verilenlerin karşılığında alınan bir halkın, bir ülkenin geleceğidir. Bundan vazgeçme pahasına bu olanaklar sunulmaktadır.

Militanlar, devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirirken bu noktayı gözönünde bulundurmak zorundadırlar. Avrupa'nın koşullarına kendilerini kaptırıp, ülke gerçeklerinden uzaklaşma gibi, tehlikeli bir durum içine girmemelidirler. Fakat, bu, şu gerçeği de ortadan kaldırmaz: mücadeleyi geliştirmek ve devrimciliğimizi güçlendirmek için, tabii olarak bu alanın olumlu özelliklerinden yararlanmak zorundayız. Herşeyden önce, karşı-devrimin deney ve tecrübe yönünden yüklü bir alanı olduğu kadar, aynı zamanda işçi sınıfı mücadelelerinin de en güçlü biçimde yaşandığı; deney ve tecrübelerle dolu olduğu bir alandır.

Bu alanda direkt düşmanla karşı karşıya olunmasa da, dolaylı veya dolaysız açık düşman baskısının yaşandığı bir alandır. Hele emperyalizmin gelişmiş olanaklarının çepeçevre saran kıskaçları bir kez yapıştı mı, bundan kurtulmanın ne kadar zor olduğu ortadadır. Baskı yok diye, militanlar bir rahatlama içine girmemelidirler. Emperyalizm öyle korkunç yöntemler geliştirmektedir ki, bir an devrim unutuldu mu, adeta bir vantuz gibi insanları yutmaktadır. O halde, başta gelen görev, ulusal kurtuluş mücadelesinden bir an için bile olsa düşüncede, ruhta uzak kalınmaması, arada varolan bağların daha da güçlendirilmesidir.

Hiçbir militan, bugün halkımızın yaşamadığı bir yaşamı tercih etmemelidir. Halkımıza tanınmayan bir yaşamı kendisine de tanımamalıdır. Halkımız bugün açlık, sefalet ve işkenceler altında inim inim inletilirken, hala kendimizi rahat hissedebilir miyiz? Bu acılar, baskılar karşısında birazcık olsun yüreğimiz sızlamaz, devrim için çarpmaz mı? Açık ki bu konuda düşüncelerin konulması, tutumun netleştirilmesi gerekir. Yol ayırımına gelindiğinde hangi yolun seçileceğine karar verilmek zorunludur. Halkımızdan uzaklaşma pahasına bir yaşam mı tercih edilecek; yoksa tüm acılara, zorluklara rağmen, halkın yanında mı yer alınacaktır? İçinde bulunduğumuz dönem, bu her iki yoldan birine tercihin yapılmasını zorunlu kılmaktadır. Yurtseverlerin, devrimcilerin tavrının birincisi değil, ikincisi olacağı veya olmak zorunda olduğu açıktır.

Bugün mücadelenin hangi alanında olursa olsun, güçlü bir devrimcilik yaratmanın ve sunmanın koşulları mevcuttur. Koşullar ve olanaklar iyi bir şekilde değerlendirildiğinde, böyle bir özelliğe ulaşmak işten bile değildir. O halde, militanlar böyle bir özelliği yaratmak için, olanak ve koşulları iyi değerlendirmeli, bu konuda güçlü bir istek ve arzu yaratmalıdırlar.

Böyle bir zeminde hareket ederken güç kaynaklarımız neler olmalıdır veya hangi dayanaklar üzerinde yürümeliyiz? Bir diğer önemli sorunun bu sorulara yeterli ve gerekli cevabı vermek olduğu açıktır. Bugün devrimden, ülkeden ve partiden kopuşun temelinde yatan gerçeklerin düşüncede, ruhta ve bilinçte bunları yaşatamamak olduğu bilinmektedir, ortaya çıkan durumdan, bunu açıkça görmek mümkündür.

Herşeyden önce, halka ve ülkeye bağlılığın korunup, geliştirilmesinin zorunluluğu ortadadır. Bu değerlerden uzaklaşmanın nasıl korkunç bir gelişmeyi yaratacağı, bir yozlaşma ve çürümeyi geliştireceği, yaşanan gelişmelerden görülebilmektedir. Bu açıdan, böylesi bir alanda devrimci yaşamı korumanın en başta gelen özelliklerinden biri bu değerlere bağlılığı koruyup, geliştirmektir.

Yine en önemli özelliklerden bir diğeri de Partiye ve ideolojisine bağlılığı korumaktır. Böylesi değerlere salt kuru bir bağlılığın yetmeyeceği açıktır. Aynı zamanda günlük yaşamdan tutalım da, en gelişmiş faaliyetlere varana kadar bu değerlerin özümsenip, bilince çıkarılması gerekmektedir. Bunlardan bir an bile uzaklaşılmaması gerektiğini, uzaklaşıldığında ise ne tür sonuçların ortaya çıktığını yaşadığımız birçok gerçeklikten görebilmekteyiz. O halde, devrimciliğin bitirilip, tüketilmek istendiği; bunun için de korkunç saldırıların geliştirildiği bir dönemde; devrimci yaşamı koruyup, geliştirmek bu değerlere sonuna kadar bağlılığı gerektirmektedir.

Saldırıların yoğunlaştığı veya devrimci yaşamın tüketilmek istendiği esas noktayı da, bu konular oluşturmaktadır. Bugün devrim düşmanı güçlerin geliştirdikleri, bir yığın devrim şehidinin canı, kanı pahasına yaratılan değerlere amansız bir saldırıdır. PKK, tüm bu değerlere sahip çıkmakta, onları koruyup geliştirmekte midir, devrimci yaşam PKK şahsında mı somutlaşmaktadır? Okun hedefi de bu noktaya yöneltilmekte ve devrimcilik buradan öldürülmek istenmektedir. Eğer bu hedefte başarıya ulaşırlarsa, sonuca gideceklerini çok iyi bildiklerinden dolayı bu noktada ısrar etmektedirler. Bu nedenle, bu değerler üzerinde, yapı olarak çoktan devrimcilikten uzaklaşmış olan birçok gücün oynaması bizi şaşırtmamaktadır. Mevcut konumları göz önüne getirildiğinde bundan daha farklı bir şey de beklenemez.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, proletarya öncülüğünün ve onun saflarında yer alan kadro ve sempatizanların son derece tarihsel ve soylu görevlerle yüklü bir dönemin içinde bulunduklarını görmekteyiz. Bu görevlere layık olmak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine yapacağımız en önemli bir katkıdır. Bu

Devamı 19. sayfada

Evren-Özal "Af"fı Sol'u Tasfiye Planının Parçasıdır

Baştarafı 1. sayfada

partileriyle ortak bir ses halinde yasa haline getirmek istediği "af" önergelerini bu nedenle ne için sorusuna cevap arayarak açıklamak gereği ortadadır. Ama bunun biraz daha iyi anlaşılması için kısa da olsa, TC'nin geçmiş deneyimine bir göz atmakta yarar var. Nasıl ki, TC, geçmişin bu deneyimlerinden sonuna kadar yararlanıyorsa, devrimci harekette dönemden güçlü çıkmak ve cuntanın oyunlarını tersine çevirmek için geçmişten ders almak zorundadır.

Kemalist burjuvazi ve TC, işçi sınıfına ve halklara düşmanlık temelinde doğmuştur. Yanıbaşında genç bir sosyalist cumhuriyetin doğması gibi son derece elverişli bir tarihi durumda, hakim olmak ve bu hakimiyetini sürdürmek için usta bir taktik güden kemalist burjuvazi, hiç bir gücü doğrudan ve açıkça karşısına almayı tercih etmeyen bir politikayla dünya güçleri arasındaki çelişki ve ilişkilerden de ustaca yararlanmayı bilmiştir. Kemalist burjuvazinin uyguladığı bu politika, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist hareketinin gelişimini incelerken de mutlaka dikkate alınması gereken önemli bir olaydır. Kemalist burjuvazi, daha doğuşundan itibaren karşısında hiç bir alternatif gücü görmek istememiş, kendi varlığını bu alternatif güçlerin tasfiyesinde bulmuştur. Bunu gerçekleştirmek için, zaman zaman onlarla geçici uzlaşmalara da gitse, bu da yine bir hesaplaşma amacında olmuştur. Yalçın küçük –TÜRKİYE ÜZERİNE TEZLER 2– de şöyle bir belirlemede bulunuyor; "*Burada söylenmesi gereken şu alternatifleri yok etme ile düzeni yerleştirme bir arada bulunuyor. Bir arada bulunmak durumunda. Alternatifleri yok etme, düzeni yerleştirme için sine qua non. Olmazsa olmaz. 1930 yılları içinde, hiç kuşku yok, cumhuriyet rejimi, kendi düzenini yerleştirdi. Bu güne kadar gelen düzen, 1930 yıllarında yerleştirilen düzen oldu. Eğer bu düzenin yerleşme tarihi olarak 1935 yılı alınacak olursa, bu düzen, hiç bir tehditle karşılaşmadan, 1965 yılına kadar devam etti. 1950 seçimi veya 1960 devrimi bu düzeni tehdit etmedi. Bir anlamda, çürüyen yanlarını tamir ederek, güçlendirdi. Ancak her ikisi de, güçlenirken bu düzeni tehdit edecek tohumları da doğurdu. Bunlar önce yavaş yavaş, sonra diyalektik bir hızla gelişti. 1965 Ekim seçiminden sonra, Türkiye İşçi Partisi'nin ve bunun yanında YÖK hareketinin iktidar perspektifi ile bu düzen, ilk kez bir tehditle karşılaştı. Bir yanda Ecevit'in ortanın solu; diğer yandan, Türkeşin MHP hareketi ve yine bir yanda, 12 Mart; diğer yanda 1974 yılında doğup ölen Ecevit'in 'umut hükümeti' veya bir yanda Milliyetçi Cephe Hükümeti; diğer yanda 'oyun içinde oyun' düzenleriyle ve kendilerini sosyalizmin yedd-i emini sayanların ihanetiyle Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun sosyalist özünü atıp CHP'nin bir yan örgütü haline getirilmesi, hep bu tehdite karşı alınan önlemler manzumesini oluşturdu. Burjuvazi hep ikili yaklaştı. Bu iki yaklaşımın burjuvaziden kaynaklandığını göremeyenler ise kör oldular. Bittiler.*" (606-607) Bu, cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar görülen bir durumdur. Kemalist burjuvazi bu politikayı her zaman büyük bir ustalıkla oynamış ve gelişimini bu temelde sürdürmüş bir güçtür.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, hiç bir gücü doğrudan karşısına almayı doğru bulmayan kemalistler, hasımlarıyla hesaplaşmayı da bu temelde yürütmüşlerdir. Özellikle Mustafa Kemal, genç cumhuriyetin kuruluşunda her maskeyi yüzüne takmaktan geri durmamış, en sahtekar görüntüler altında amaçlarına ulaşmaya çalışmıştır. Komünistlere ilk işbirliği önerisinde bulunan, ama onlara karşı ilk kanlı saldırıyı düzenleyenin de M. Kemal olduğu hatırlanırsa, nasıl bir taktiğin sahibi olduğu daha açık görülecektir.

Karşısında hiç bir alternatif güç görmek istemeyen kemalist burjuvazi, bu dönemde ihtiyaç duyduğu SSCB ile olan ilişkilerini de yine işçi sınıfı ve sosyalist hareketin gelişmesinin engellenmesine bağlamaktadır. Fakat, Türkiye'de sosyalist hareketi, bütün düşmanlık duygularına rağmen, açıkça karşısına almayı da tercih etmemektedir. Mustafa Kemal 16 Eylül tarihli bir mektubunda, bu yönlü politikasını çok iyi ortaya koymaktadır: "*Açıklamamdan anlaşılmıştır ki, kayıtsız şartsız Rus tabiyeti demek olan dahildeki komünizm teşkilatı amaç olarak tamamen bizim aleyhimizdedir. Gizli komünizm teşkilatını her surette durdurmak ve uzaklaştırmak zorundayız. Mecliste yeni olarak meydana çıkan halk zümresi bizim tanıdığımız arkadaşlardır. Bunlar memlekete bir sosyal devrim –kısmen olsun– gereğine inananlardır. Bu teşebbüsün nedenlerini sarmalayamamaktadırlar. Hükümetten ayrı bir zümre yapmaktan vazgeçirmek istedik, mümkün olamadı. Fakat şimdi halkçılık programı altında hükümetçe bir program kabul ettik. Halk zümresi kendiliğinden dağılmış gibidir... Kendi arzularını kolaylıkla desteklemek isteyen bir takım kimseler hileli bir tarzda, komünizm ve benzeri teşkilatına taraf olduğumu daima yayıyorlar, fakat yanlıştır. Durum arzettiğim gibi Doğu ve Batı ile belirli bir sonuca varmadan devrimden kaçınmak ve bu münasebetle Mustafa Suphi yoldaşa yazdığım gibi ne yapılacak ise hükümet vasıtasıyla yapmaktır. Tabiatıyla komünizm ve bolşevizme açık olarak aleyhtarlığı uygun görmem*" (661) Kemalizmin tümüyle kendisine bağlı kukla örgütler ve partiler yaratarak adeta "komünist" gelişmenin bile doğrudan yönlendiricisi olma durumu buradan çok iyi görülmektedir. 1920 yılı sonlarında bizzat Mustafa Kemal'in başkanlığını yaptığı sahte bir komünist partisinin kurulduğu biliniyor. Komünist düşüncelerin gelişmesine sonsuz bir tepki duyan M. Kemal'in bizzat başkanlık yaparak bir komünist partisini kurdurtması elbette sıradan bir olay değildir. Kemalist burjuvazi, gerçeğin karşısına her zaman görüntüyü çıkararak, aslolanı gizlemeyi ve böylece kendisi açısından ciddi tehlikelerin önünü tıkmayı hedeflemiştir. Bu komünist harekete, işçi sınıfı hareketine ve yine Kürt hareketlerine karşı izlenen politikada sürekli görülen bir durumdur. Her gelişmenin hükümetin insiyatifi altında olması gerektiğini belirten M. Kemal, bunun dışındaki hiç bir gelişmeye müsade etmemiştir. Bunun yolları şüphesiz ki çok çeşitlilik arzetmiştir; ama özü hep aynı kalmış, alternatifleri ne pahasına olursa olsun yok etme, kemalist burjuvazinin yol çizgisini oluşturmuştur. Elbette bu konuda, kemalist burjuvazinin taktiklerini boşa çıkarma, dayatılan sahte oluşumlar karşısına gerçek örgütlerle dikilme görevleri olan komünistlerin önemli tarihi yanılgı ve hatalarından da bahsetmek gerekecektir. Gerçekten de bu hatalar, Türkiye sosyalist hareketine çok pahalıya mal olmuştur.

M.Kemal, uzlaşma ve ardından sert darbelerle vurma, ya başkalaşıma uğratma, ya da imha etme taktiğini ustaca kullanarak, çelişki, ilişki ve zayıflıklardan sonuna kadar yararlanarak, bu dönem muhalif güçlerinin işini ustaca bitirmiştir. 13 Eylül 1920 ve 28 Ocak 1921 tarihleri bunun en bariz örneğini oluşturmaktadır. 13 Eylül 1920, M. Kemal'in, Mustafa Suphi'ye mektup yazdığı ve komünistlerle çalışmaktan memnunluk duyacağını belirttiği ve; 28 Ocak 1921 tarihi ise Mustafa Suphi ve ondört arkadaşının Karadeniz'in sularında boğulduğu tarihlerdir. Mustafa Kemal 13 Eylül tarihli mektubunda Mustafa Suphi'ye şöyle yazıyor: "*Aynı hedefe yürüyen Türkiye İştirakiyun Teşkilatıyla tamamen işbirliği edebilmek için Büyük Millet Meclisi'ne tam yetkiye sahip bir temsilci göndermenizi rica eder ve bu vesile ile samimi hizmet ve selamlarımı sunarım*" (658. T.Ü.T. Y. Küçük) M. Suphi, Türkiye komünist hareketinin daha sonraki gelişiminin yönünü de tayin eden, Kemalizmi tahlilde düşülen tarihi yanılgı ile çağrıya cevap veriyor. Ama bu gidiş, tümüyle bir imhaya gidiş oluyor. Bu işin bir yönünü oluştururken diğer yönünü ise, imha sonucu geride kalanlara Kemalizm karşısında boyun eğdirtilmesi oluşturuyor. Nitekim daha sonraki gelişmeler tümüyle bu yönlüdür. Kültür ve Turizm Bakanlığının çıkardığı İSTİKLAL MAHKEMELERİ adlı kitapta konuya ilişkin olarak şu satırları okuyoruz: "*Gerek Milli Mücadele sırasında, gerekse bu dönemde Türkiye'de komünizmin yayılması bir çok kimsenin sandığı gibi ne islamlık, ne Türklük geleneği, ne de Türkiye'nin sosyal yapısı sayesinde engellenmiş değildir. Bu, doğrudan doğruya Atatürk'ün kurduğu rejimin tutarlı davranışı ile oldu. Fakat mahkum olanlara karşı yumuşak davranılarak, göz dağı vererek caydırmak yöntemi uygulandı. Mahkum olanlar on sekiz ay sonra 1926 yılı Cumhuriyet Bayramın'da Hükümet kararıyla serbest bırakıldılar...*" (280) Söz konusu tutuklama Şeyh Sait isyanının patlak verdiği 1925 yılına rastlamaktadır. Şevket Süreyya, Şefik Hüsnü ve Vedat Nedim'lerim başında bulunduğu imha sonrası "komünist"lerin, Kürt ayaklanmalarına karşı devletin yürüttüğü politika karşısında her hangi bir karşı tavırları olmadığı ve hatta ayaklanmanın bastırılmasından yana tutum aldıkları halde, kemalist burjuvazinin bunların çıkardığı yayınlara ve örgütlenmelerine müsaade etmeyerek, özellikle bu dönemde kapatma ve tutuklama operasyonlarına giriştiği görülüyor. Vedat Nedim ve Şevket Süreyya'nın o yıllarda çıkarılan Aydınlık dergisi sayfalarında sınıf işbirliğini savundukları ve bu tutumlarının Komünist Enternasyonal tarafından en sert eleştirilere uğradığı da biliniyor.

1926 affından sonra ve 30'lu yıl larda komünist hareket içerisinde bir sessizlik ortaya çıkıyor. 1932 yılı ise, Kadro dergisinin çıkarıldığı ve bunun imha ile tasfiye edilen M. Suphi'lerin örgütü karşısına açıktan dikildiği yıl oluyor. Bu derginin başında ise, daha önce örgütün bütün arşivleri ile polise teslim olan Vedat Nedim Tör yer alıyor. Kadro dergisi, bu dönemde Kemalizmin propagandasını "sol"dan bir maskeyle sürdüren, Kemalizmin "sol" içindeki örgütünün sesi işlevini yerine getiriyor. Kısaca, Mustafa Suphi'lerin imha edilmesi ardından geride kalanlar gerek tutuklandıkları sürece ve gerekse dışarda Kemalizmin politikası karşısında boyun eğdirilerek onun "sol" içindeki bir uzantısı durumuna dönüştürülüyorlar. 1930'lu yıllarda TKP'nin tüm eylemlerine son verdiği de bir çok kaynakta yer alıyor. Yalçın Küçük bu dönemi şöyle anlatıyor: "*Tezler'in birinci kitabında yazıldığı gibi, tam Takrir-i sükün döneminde iki yıl grev hakkını içeren bir tasarının meclis komisyonlarında gezdirilmesi gibi, yeni iş yasası tasarıları hazırlanıyor. Belli bir oyalama döneminden sonra 1936 yılında grev ve sendika hakkını alıp götüren bir tasarı kanun oluyor. İşte bu sırada Türkiye Komünist Partisi eylemine son veriyor. Ne zaman ve nasıl, henüz bilinmiyor. Ancak 1935 yılında toplanan Komüntern'in yedinci kongresinde Türkiye Komünist Partisi temsil edilmiyor. Türkiye Komünist Partisi'nin sözü de edilmiyor. Türkiye Komünist Partisi kendi kendisini tasfiye eden Komünist Parti zincirinin bilinen ilk örneği oluyor.*" (614)

Kemalizmin komünist hareketi ve diğer her türlü muhalefeti tasfiyedeki taktikleri ve deneyimlerinin, diğer ülkelerde de burjuvazi tarafından bir ders olarak kabul edildiği görülmektedir. Kendisini burjuvaziye karşı bir savaş örgütü olarak görmeyip, tersine uzlaşma mantığıyla hareket eden ve bu çizgisi onu ağır bir sonuçla karşı karşıya getiren TKP ise, bu yapısıyla dünya komünist hareketi içerisinde örneğine ilk defa rastlanılan utanç verici bir durumun yaratıcısı oluyor. "*Kemalizmin sol kanadı ideolojisiyle güçlü bir komünist hareket oluşturulamayacağını TKP bir türlü anlayamadı. Ancak bunu, komünizme düşman olanlar bile gördü. Batı dünyasında, Ortadoğu'daki komünist partiler hakkındaki 'standart' bir çalışmada ve Mısır Komünist Partisiyle ilgili olarak şunlar yazıldı: Şu anda komünizmin en fazla korkması gereken, Kemalizmin bir Mısır versiyonudur. Böyle bir rejim, komünizmin gelişeceği koşulları ortadan kaldırır. Bu yüzden Mısır komünizminin geleceği Kahire hükümetinin iç reformları yapma istek ve yeteneğine bağlıdır. Kemalizm, muhtemelen, Mısır'daki Komünizmin, Türkiye'de olduğu gibi, güçsüzlüğe mahkum olması anlamına gelecektir.*" (Walter 2. Laqueur, Communism and Nationalismin the Middle East, Londen, 1957 – Y. Küçük. T.Ü.T-2. Syf: 601) Ve bu korku, ne yazık ki gerçekleşiyor. Mısır Komünist Partisinin kendi kendisini tasfiyesinden sonra, Sudan Komünist Partisi ve ardından 1944 yılında ABD Komünist Partisinin de kendi kendisini likide ettiği görülüyor. Dünya komünist hareketi içerisinde, proletaryanın örgütlenmesi adına sergilenen birer utanç tablosu olan, tüm bu likidasyon işlemlerinin gerçekleştiği koşulları, neden ve kendilerince hedeflerini işlemek, araştırmak bu yazının konusu durumunda değil. Ama açık ki buradan çıkarılması gereken dersler var. Dünya komünist hareketine karşı dünya burjuvazisinin tasfiye girişimleri de dahil tüm savaş yöntemlerini bilmenin ve bunlardan gerekli dersleri çıkarmanın önemi günümüzde kendisini daha da ağır olarak duyuran bir olgudur. Çünkü günümüzde de, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri, dünya çapında tasfiye çabalarıyla karşı karşıya bulunmaktadır. İspanya'da, İrlanda'da, İtalya'da, Latin Amerika'da, Filistin Kurtuluş Hareketi içinde, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve KUK Mücadelesine karşı aynı emperyalist odaklardan yönetilen bu yönlü girişimler açıkça görülen bir durumdur. Ve şunu çok iyi bilmek gerekiyor ki, Türk burjuvazisi, bu konuda en deneyimli bir sınıf olma özelliğiyle önem taşıyor. Birazdan, TC'nin günümüzdeki bu yönlü çabalarına yeniden değineceğiz.

Kemalist burjuvazi Türkiye sol hareketine karşı olduğu gibi, Kürt ayaklanmaları karşısında da en sert imha yöntemlerinden, uşaklaştırmanın çeşitli yöntemlerine kadar, her yola başvurmuştur. Bunda da yine hedeflenen, açık ki, kendi sınıf egemenliği ve temsil ettiği devletin varlığının kesinlikle korunmasıdır. Kemalist burjuvazinin Kürt ayaklanmalarına karşı izlediği politika en sıradan bir bakışla bile gözlendiğinde görülecektir ki, TC açısından sorun, yasalar karşısında "suç" olan eylemleri, bu çerçeve içerisinde "yargılayıp" gerekli müeyyideleri uygulamak değildir; bunu çok çok aşan bir durum vardır. Kemalist burjuvazi, daha önce de belirtildiği gibi hiç bir alternatif odaklaşmaya ve hatta düşünce oluşumuna bile kesinikle tahammül edememektedir. Her şey kemalist iktidarın insiyatifi altında gerçekleşmek, devrimcilik bile bu çerçevede yapılmak zorundadır. İlk işçi milletvekilinin, ilk kadın milletvekilinin bizzat M. Kemal tarafından parlamentoya alındığı biliniyor. Amele pazarından rastgele seçilen bir işçinin ve yine rastgele seçilen bir kadının parlamentoya alınması gibi, işçi sendikalarının da bizzat M. Kemal'in denetimi ve emirleri ile çalışmalarına başladığı tarihin sayfaları arasında bulunuyor. İşçi sınıfının haklarının gerçek savunucu gücünün ekonomik ve siyasal olarak odaklaşması ve güçlenmesinin önlenmesini, bunların çıkarları adına sahtelerini yaratarak gerçekleştirmeye çalışan kemalist burjuvazi, bu mantığını daima sergileyecektir. Gerçek örgütlerin karşısına, Kemalizmin örgütünün, kemalist idolojinin dayatılması olayı vardır. Görülüyor ki, Kürt hareketlerine karşı da amaçlanan, bu hareketleri yalnızca ezmek değildir. 1925 Şeyh Sait ayaklanmasına ilişkin davanın görüldüğü "İstiklal Mahkemesi" savcılığının, dönemin başbakanı olan İsmet İnönü'ye gönderdiği cevabî bir mektupta yazılanlar bu gerçeği açıkça sergilemektedir: "*Ayaklanma bağımsız bir Kürdistan kurmak amacıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalışılmış olduğu kesindir. Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi en kutsal milli bir görevdir. Bunun için Kürdistan'da baş olabilecek bütün zararlı kişilerin kesinlikle af edilmemeleri gereklidir*" (İSTİKLAL MAHKEMELERİ. Syf: 138) Bu amaca ulaşmak için kemalist burjuvazi hiç bir kural tanımamayı tek kural haline getirmiştir. İmha, katliam, işkence, idam sehpaları, liderleri ve savaşçıları satın alma, ajanlar vasıtasıyla içten çökertme, suikast ve komplolar, teslim alınan ihanetçilere mücadeleye küfrettirme ve kara çalma vb. daha da sayılabilecek her yol, bu amaç için kullanılmaktan çekinilmemiştir. Bunun için verilebilecek bir çok örnek içinden bir-iki tanesini aktaracak olursak bu durum hemen görülecektir. 1920'lerdeki ayaklanmaların görüldüğü davalar sırasında, 16 Ocak 1923'de İzmit'te yaptığı basın toplantısında M. Kemal "*İnkilabın kanunu mevcut kanunların üstündedir*" sözlerini sarfederken; "istiklal mahkemesi" yargıçlarından Lütfi Mufit Bey de aynı görüşü; "*bizim belli bir amacımız vardır. Ona varmak için arasıra kanunun üstüne de çıkarız.*" sözleriyle ifade etmektedir. (İ. M. Syf; 140-141) M. Kemal'in ve yargıcının bu sözleri o dönemin "İstiklal Mahkemeleri"nin karakterini ortaya koyduğu gibi, Kürdistan'daki hareketin ezilmesi için Türk burjuvazisinin emperyalizm ve sömürgecilik tarihinde rastlanmayan en sinsi ve alçakça bir biçimde saldırdığını ve bu ülkeyi sömürgeleştirmekle yetinmeyip, onu nasıl ruhundan boşaltarak Kürdistan'ı tümüyle imhayı amaçladığını ortaya koymaktadır. O dönemde de, Kürt isyancılarına, kendi varlıklarını inkar, Türklüğü savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-i milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Sait ayaklanmasına katılanlardan Kör Sadi'nin, idama giderken yaptığı açıklama bu açıdan ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Çoğu tek kelime Türkçe bile bilmeyen ve bu nedenle mahkemeleri tercüman aracılığıyla yapılan bu şahıslar, Türklük adına konuşurken sergilenen tablonun nasıl bir acı-komediyi oluşturduğunu belirtmeye gerek kalmamaktadır. Kör Sadi'nin bu trajedinin oyuncularından birisi olarak şöyle konuştuğu belirtiliyor: "*Son sözüm memleketin selameti namına muhterem hakimler heyetinin hakkımızda verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmektir. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana hiyanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur.*" (154) Bu durumun bir kez de günümüzde sergilenmek istendiği görmekteyiz. Ama, bir çok defa belirtildiği gibi, bu kez bir komedi olarak, artık hiç bir biçimde sahteliği ve amaçları gizlenemeyecek bir oyun olarak...

Bu dönem mahkemelerinde, hareketin lideri ve genelde ayaklanmalar hakkında bir çok sahte belgenin hazırlandığı, uydurma iddialarla dolu olan bu belgelerin tarih diye arşive ve kitaplara işlendiği biliniyor. Bu gerçeğe, Türk burjuvazisinin tarihi çarpıtmada kullandığı bir araç olarak parmak basmak gerekiyor. 20 milyonluk bir halk gerçekliğini bile inkar edecek ve bu inkarını bir gerçekmişcesine inkar edilen halka bile kabul ettirmeye çalışacak kadar azgın bir halk ve sınıf düşmanlığının düşünce sistemi olan Kemalizm, adeta her şeyi kendisi olmaktan çıkarmaya çalışmıştır. Komünist Partisinin tasfiyesi ve kendi zıddına dönüşümü –yani M. Kemal'in örgütünün dayatılması– işçi sendikalarının işçi sınıfının çıkarlarına karşıt temelde oluşturuluşu, Kürt halkının ve ülkesinin inkarı ve Türkleştirmeye tabii tutulmaları hep bunun ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kemalizmin yaratmaya çalıştığı bu yapıyla çelişen ve kendisini yaşamak isteyen sınıf, güç ve halkın hangi akibetle karşılaşacağı ise artık açıktır. Burjuvazinin, bu konuda en küçük bir taviz dahi vermediği, isyana katılanlardan ihanet edenlerin, özellikle isyan içinde önemli bir yerleri varsa mutlaka idamla cezalandırıldıkları gerçeğinden anlaşılmaktadır. Örneğin "İstiklal Mahkemeleri" adlı kitapta, devlete sığınmak isteyen Şeyh Şemseddin ve bazı kişiler, "*sığınmanın af anlamını yaratmaması şartı ile, silahını bırakarak teslim olmak isteyen birine, teslim olma denilemeyeceği... af edilmelerinin ayaklanma olaylarına yeniden yol açacağını, 'istiklal mahkemesi'nde yargılanmalarının gerekli olduğunu, eğer kayıtsız şartsız teslim olurlarsa, bu hareketlerinin mahkemece hafifletici bir sebep olarak değerlendirebileceğini, yöre halkını yatıştırıcı önlemlere gerek olduğu... yargılanması şartıyla teslim olmasının kabul edilebileceği*" cevabıyla karşılaşıyorlar. Ve daha öncede belirtildiği gibi, amaçlanan şey Kürdistanlı olma ruhunun ezilmesi olduğundan, kayıtsız-şartsız sığınma dahi TC tarafından fazla itibara layik görülmüyor. Öyleki, ayaklanmalarda "suçlu" bulunup asılanların aileleri ve yakınları da büyük bir baskı altına alınmakla da yetinilmeyip, intikam alabilecekleri korkusuyla Kürdistan'dan sürgün ediliyorlar. Sayıları on binleri aşan insan, yurdundan köyünden koparılarak, aileleri parçalanarak Türkiye'nin batı kentlerine yerleştiriliyorlar. Köyünden-ülkesinden kopmak istemeyerek direniş gösterenler, uçaklarla bombalanıyorlar.

Bu süreç incelendiğinde dikkate değer konulardan birisi de, Kürt hareketine karşı girişilen imha ve bastırma hareketiyle, Türkiye'de aydınlar ve en sıradan bir devrimci gelişmeye karşı bastırma ve tutuklama operasyonlarının bir biriyle bağlantılı olarak geliştirilmesidir.

Askeri Faşist Cunta ve Sol'da Tasfiyecilik!

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, her türlü muhalefet odağını imha da dahil birçok yöntemle tasfiye ederek, varlığını kurumlaştıran Türk burjuvazisi, daha sonraki yıllarda da aynı politikayı devam ettirmiştir. Türk burjuvazisinin üzerinde en büyük hassasiyetle durduğu iki nokta; Kürdistan'da öldürülmeye çalışılan ruhun ayaklanması ve Türkiye'de proletarya hareketinin örgütlü bir güçle karşısına dikilmesi tehlikesidir. Tek parti döneminde olduğu gibi, çok partili dönemde de bu iki nokta üzerindeki hassasiyet hiç bir zaman azalmamıştır. Ve hatta, çok partili dönemde, bu iki olguya yönelik kemalist politika, iktidar ve muhalefeti, sağı ve "sol"u ile daha da geliştirilmiş ve bilinçlerin aydınlanmasını önleyen bir biçimde sürdürülmüştür. En reformist oluşum ve çıkış dahi bu politika gereği tehlikeli bir muhalefet olarak lanse edilip, çoğu kez bu çizginin temsilcileri ağır ceza mahkemelerinin karşısına çıkarılmış, kitlelerin ve işçi sınıfın en sıradan demokratik haklarını dahi savunma bu mantığın karşısında devlete isyanla eş değer tutulabilmiştir. Burjuva demokrasisi çerçevesi içinde elde edilebilir hakları savunuş, demokrasinin kırıntılarına bile izin verilmeyen Türk burjuva hakimiyeti altında "devrimcilik" ve "sosyalist"lik olarak değerlendirilmiştir. Bu ise, birçok şeyin iç içe geçmesine, subjektif planda bir karmaşaya yol açmış, komünistlerin içinde bulunduğu durum nedeniyle de örgütler kendi sınıf kimlikleriyle ortaya çıkmamışlardır. 1970'li yıllara kadar daha çok bir sessizlik hüküm sürmüş, işleyen şey Kemalizmin sınıfların reddi politikası olmuştur. İşçi sınıfının savaş örgütü ortaya çıkmadığı gibi, ezilen ulus cephesinde de devrimci bir çıkış olmamıştır.

1970'ler bu uzlaşma, teslimiyet ve reformizm çemberinin kırılmasında önemli atılımların gerçekleştiği yıllar olarak, gerek Türk hakim sınıflarının ve gerekse sosyalist hareketin tarihinde bir dönüm noktasını oluşturur. Türk burjuvazisinin dayattığı çember içinde hareket etmeyi reddeden militan bir devrimciliğin doğduğu bu yıllarda, burjuvazinin de aynı biçimde saldırıya geçtiği görülecektir. Yetersizlikler ve hataları ne olursa olsun, 1970'li yılların başlarında reformizm ve teslimiyet çemberini kırmak için cesaretle öne atılan insanların pratikte ortaya koydukları tutumun anlamı bu açıdan iyi kavranmalıdır.

Bu yeni gelişmede militan bir devrimciliğin filizlendiğini gören Türk burjuvazisi, anında saldırıya geçmekte bir an bile tereddüt etmemiştir. Bir avuç genç insanın üzerine ordularını göndermiş, idam sehpaları hazırlayarak, daha temellerine oturmasına fırsat bırakmadan boğmak istemiştir. Gerçekte o dönemde, Türk burjuvazisinin henüz bir gençlik karakteri taşıyan bu çıkışların üzerine azgınca saldırtan şey, bu bir avuç insanın iktidarı tehdit eden bir güçte olması değildir. Ama, bu gelişmenin içerisinde Türk burjuvazisini korkunç ölçüde korkutan bir tehlike vardır. Bu tehlike, Kemalizmin ideolojik ve politik zırhıyla, reformist-teslimiyetçi bir kabuk içine alınan sosyalist hareketin kendi insiyatifi dışında bir rotaya girmeye çalışmasıdır. Açık ki, söz konusu olan büyük örgüt gücüyle iktidara yürüyen bir hareketin ezilmesi değil, ama bunu yaratacak düşünce oluşumlarının ne pahasına olursa olsun ezilmesi ve maddi bir güce dönüşmesinin bu temelde önlenmesidir.

1970'lerde Türkiye sosyalist hareketi, Türk burjuvazisinin askeri-politik ve ideolojik saldırısıyla karşılaştığında, durum bir açıdan böyledir. Yani, kuruluşundan itibaren her şeyi çizdiği rotada yürümeye mahkum olarak gören, "devrimcilik" de dahil her gelişmeyi ancak kendisi ile düşünen Türk burjuvazisi, 1925 Şeyh Sait isyanında itirafını yaptığı gerçeği sosyalist hareket içerisinde de mutlaka dayatmak ve sonuçlandırmak kararlılığını bir kez daha göstermek istemiştir. Kısaca, TC sınırları içerisinde yaşatılması gereken tek ruh, düşünce ve eylem vardır; ve o da Kemalizmin ruhu, ideolojisi ve eylemidir. 1970'lere kadar sosyalist hareketin TKP'nin uğratıldığı tasfiye ardından bu çerçeve içinde tutulması önemli oranda başarılmıştır. Kürdistan'da isyanların ezilmesi ve bir kısım isyancıların da teslim alınarak uşaklaştırılması ardından, ruhun öldürülme çabalarında adım adım ilerlenmiştir. Bu açıdan, bu sürece kadar Türk burjuvazisi "rahat"tır. Fakat, 1970'ler artık farklı bir gelişmenin, tarihin çarklarının dönüşünde önemli değişikliklerin belirdiği yıllar olarak, bu rahatlığı bozmakta gecikmeyecektir.

Gençlik hareketi boyutlarını aşmadığı halde 1970'de devrimci-demokratik harekete yöneltilen saldırının anlamı bu gerçekler ışığında daha iyi görülebilmektedir. Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin ve arkadaşlarının o dönemdeki çıkışları ve direnişleri, bu açıdan bugün ulaşılan gelişmelerde önemli bir yer tutar. Subjektif planda ve tabii ki pratik açıdan da henüz çok geri bir gelişim seviyesinde olunmasına ve hatalara düşülmesine karşın, Kemalizmin yaratmaya çalıştığı tek ruh, düşünce ve eyleme, sosyalist hareketin içinde bulunduğu duruma bir başkaldırı, devrimci bir çıkıştır. Bugün bu dönem değerlendirilirken, kesinlikle sahip çıkılması gereken yön budur.

O dönemde, gerek dışarda ve gerekse cezaevlerinde devrimcilere dayatılanlar hatırlardadır. Henüz bütün ayrıntıları ve izahlariyla açığa çıkarılmış olmasa da, mevcut veriler gerçeği görmek açısından yeterlidir. Burjuvazi, bu dönemde de yine ikili bir imha politikasını uygulamıştır. Bir yandan hareketin lider ve savaşçı kadrosu, açık vahşet düzeyine varan saldırılarla ve idam sehpalarında katledilmiştir. İkinci yön ise, cezaevlerinde işkence ve baskılarla ihanet ettirme, pişmanlık gösterme ve ajanlaştırma olmuştur. Cezaevlerine alınan zayıf unsurlara işkence ile boyun eğdirtilmiş, düne kadar uğruna savaştıkları davaya küfür ettirilmiş, adeta dine yeniden dönüş gibi Kemalizme dönüş, ona sığınış tek alternatif olarak dayatılmıştır. 1970'lerde "eski dinine"-Kemalizme yeniden ve hem de daha sıkıca dönüş yapanların hiç de az olmadığı biliniyor. Cezaevleri, günlük uygulamalarıyla beyinleri Kemalizmle döven bir labaratuar gibi ele alınmıştır. Ama kararlı devrimcilerin tutumu da biliniyor. İdam sehpasında, yargı organları karşısında, işkence tezgahında ve dağlarda devrimciler, güçlerinin zayıflıklarını bile bile direnişi sürdürürken, kurtarmaya çalıştıkları şey, açık ki filizlenen yeni militan devrimci ruhtur. Onlar, Kemalizmin labaratuarında bu filizlenmenin kırılmasına ve dayatılan platformun kabul edilmesine kesinlikle izin vermemişlerdir. Örneğin bu dönemde, Türk burjuvazisinin ordularına karşı savaş gücünün zayıflığı neden gösterilerek yurt dışına çıkış önerildiğinde İbrahim'in cevabı çok kesin olarak, bunu kabul etmemek olmuştur. Daha ilk adımda böyle bir geri çekilmeyi zararlı bularak, ölüm pahasına bu çemberin yırtılmasını savunmuştur. Mahir ve Deniz'lerin tutumu da bu yönlüdür. Nitekim onların bu kararlı tutum ve direnişleri, daha sonraki yılların devrimci atılımının temelini oluşturmuş, direnişleri etrafında onbinler ve giderek yüzbinleri kapsamına alan bir sempati ağı oluşmuştur. Ve bu, burjuvazinin belki de ilk defa başarısızlığını ilan etmiştir. Doğmasına hiç bir zaman izin verilmek istenmeyen ruh, idam sehpasında, işkence tezgahında ve çatışmalarda delik-deşik edilen bedende doğmuş, dalga dalga topluma yayılmaya başlamıştır. Daha sonraki yıllarda, onların direnişi etrafında bir çok kümelenmenin ortaya çıktığı, anılarının devrimci direnişçiliği işçi sınıfı ve öğrenci gençlik içerisinde canlandırdığı bilinmektedir. Ama onların direnişine sahip çıkma adı altında en reformist tezlerin ve uzlaşma mantıklarının savunulduğu da bir gerçektir.

1970'lerde artık bir çöküş sürecine giren Türk burjuvazisi, nasıl ki doğuş yıllarında sol'dan ve ezilen ulustan gelen direnişleri ezerek hakimiyetini sağlamışsa, bu dönemden de aynı politikanın daha da geliştirilmiş taktikleriyle çıkmak istemiştir. CHP etkeni bir kez daha gündeme sürülmüş, kitlelerde oluşan devrimci sempati bu kanala akıtılmak istenmiştir. MHP ise, oyunun ikinci bir yüzünü oluşturmuş, sağ ve sol partileriyle burjuvazi toplumsal çatışmaların özünü boşaltmaya, asıl hedefi karartmaya çalışmıştır. Cezaevlerinde geçirildikleri işkence sürecinden sonra 1974 affı ile serbest bırakılanların devrimci saflarda ve hem de birer kahraman edasıyla boy göstermeleri ise, bu sürecin gelişim yönünün tayin edilmesinde, diğer etkenlerle birlikte belirli bir yer işgal etmiştir. Program, hedef ve ilkelerinde net ayrılıklarını koyamamış bir çok gruplaşma doğmuş ve hatta bu süreç içerisinde bizzat devlet eliyle yaratılan örgütler de "sol" platformda rollerine uygun olarak yerlerini almışlardır. Açıkça belirtmek gerekir ki, Türkiye cephesinde yaratılan ideolojik karmaşa ortamında, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin direniş mirası çarçur edilmiş, onlar adına geliştirilen düşünce ve pratiklerde anılarına en büyük saygısızlık yapılmıştır.

1970'ler, Kürdistan'da da proletarya önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketinin ilk filizlerinin atıldığı yıllardır. Bu döneme kadar, Türkiye sol güçleri tarafından da tümüyle inkar edilen Kürdistan gerçekliği, bu yıllarda devrimci bir çıkışla duyurulmaya, inkar çemberi kırılmaya başlanmıştır. Kürdistan'da sömürgeciliğin çizdiği sınırlar içerisinde geliştirilmek istenen her türlü reformist-teslimiyetçi akım ve odaklaşmalar, sosyal-şoven yaklaşım ve örgütlenmeler ve en genel deyimiyle Kemalizmin zırhı bu yıllarda ilk ve en temel darbesini yemiştir. Bu, TC tarihindeki en öldürücü darbelerden birisi olmuştur. Çünkü, TC, 50 yıllık varlığı süresince imhadan, günlük asimilasyon politikasına kadar her yolla yok ettiğini sandığı kendi azrailinin karşısına dikildiğini görmüştür. 50 yıldır uyuyan bir halkın, uyanışının kendisi açısından yaratacağı sonucun ne olduğunu çok iyi bilen Türk burjuvazisi, bu nedenle saldırıya geçmekte de gecikmemiştir. Henüz maddi bir güce dönüşülmediği, düşüncenin yaratılması sürecinde, tarihte örneğine rastlanmayan bir biçimde saldırıya geçmiş, bu sürecin önünü imha ile kesmek istemiştir. 1977'de Haki KARER'in katledilmesi bunun başlangıcı olmuş ve ardından yeni komplo ve suikast planları gündeme girmiştir. Komplo sadece önderlerin imha planıyla da sınırlı kalmayıp, Kürdistan adına oluşturulan ajan örgütler vasıtasıyla bilinç çarpıtılmak ve oluşum halindeki hareket içten çökertilmek istenmiştir. Bu, özellikle Tekoşin örneğinde çok barizdir.

Bağımsızlıkçı hareket, düşmanın açık imha saldırıları, içten çökertme çabalarının yanısıra, ulusal sorunda kemalizmin mantığını aşmamış sosyal-şoven güçlerin ve Kürdistan'da bunların ve diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin birer uzantısı durumundaki reformist-küçük burjuva milliyetçiliğinin dört yandan saldırıları ve yarattıkları tahribata karşı gelişip büyüdü. Türkiye ve Kürdistan'da sol adına yapılan şey de, bu dönemde, gerçekte Kemalizmin çizdiği çerçevede kalıyordu. Kürdistan gerçekliği bilince bile getirilmek istenmediği gibi, Türkiye'de sol adına yaratılan karmaşa da hedefleri tümüyle çarpıtıyor, devrimci hareket temellerine oturamıyordu. Bu açıdan Kemalizmin zırhı her iki alanda da her şeyin üzerini örtecek kadar sağlamdı. Ama, işte PKK'nin ilk filizler halinde belirmesi bile, sosyalistlik ve ulusallık adına yaratılan tüm sahte görüntüleri bir bir açığa çıkardı. Bu nedenle saldırı çok yönlü ve yoğun olarak gelişti. Bu açıdan "sol" platformda yer alan sosyal-şoven ve reformist-küçük burjuva hareketlerden yönelen saldırılar da gerçekte bu güçlerin Kemalizmin platformunda hareket edişlerinin ve o mantığı aşamamış olmalarının bir ürünüdür. Bağımsızlıkçı Hareketi "bölücü", "provakasyon" vb. sıfatlarla nitelemeleri ve daha baştan böyle bir çıkışa saldırıları bu gerçeği bütünüyle ortaya koymaktadır.

Evet, yolunun son durağındaki Türk burjuvazisi, PKK'nin gelişmesinde, çizdiği ve bilinçli veya bilinçsiz hemen her gücü de içine aldığı çerçevenin, yarattığı tüm sahte görüntülerle parçalandığını gördüğünde, tam da tarihine yakışır bir biçimde ve bütün kollarıyla saldırılarını hızlandırdı. Kitle katliamları ve yoğun tutuklamalara, feodal eşkiya çetelerini yeniden donatıp saldırıya geçirtmeye ve içten çökertme faaliyetlerine kadar her yöntemi gündemine alarak, ne pahasına olursa olsun PKK gerçeğini yok etmeye çalıştı. PKK'nin varlığı ve gelişimi, Türkiye'de 1970'lerde beliren devrimci çıkışın kesintiye uğratılmasını da önleyecek, her alanda militan devrimciliği ve dayanışmayı dayatan bir özellikteydi. Bunun etkisini Türkiye cephesinde göstermemesi mümkün değildi. Yani, TC, sömürge ulustan gelen devrimci çıkışın, Türkiye proletaryasında da sosyal-şovenizm ve reformizm çemberinin kırılmasında temel bir rol oynayacağının çok açık farkındaydı. PKK, sömürgeci Türk burjuvazisinin elindeki ideolojik-politik plandaki silahlarını işlemez duruma getiriyordu. Türk burjuvazisini çılgınca ordusuna sarılmaya iten en temel nedenin bu olduğu, bugün artık çok daha iyi anlaşılmaktadır.

Ve artık, 12 Eylül 1980'de orduyu işbaşına getiren sömürgeci Türk burjuvazisi, devlet varlığını tehdit eden PKK olgusunu tümden ezmeyi önüne en temel görev olarak koydu. Devletin milleti ve ülkesiyle bütünlüğü şiarı, cuntanın hareket planının parolası oldu. Fakat, çok kısa pratiğine rağmen halkla bütünleşmiş olan PKK'ye saldırı, topyekün halka karşı bir saldırı olmak zorundaydı. Nitekim, 12 Eylül, Kürdistan'a açılan bir savaş oldu. PKK'ye selam vermiş insanlar, ve hatta bir PKK'liyle aynı köylü olanlar ve tabii ki tüm suçları Kürdistanlı olmak olanlar bu savaşın hedefleri oldular. Cezaevleri onbinleri aşan insanla dolduruldu, yüzbinler işkence tezgahlarından geçirildi, köyler ve mahallelerde halkı sindirme ve pasifize etmek için yoğun bir terör estirildi. Bir yandan halk, kendi bağrından böyle bir gelişmeyi yarattığı, düşmanın tüm çabalarına rağmen kısırlaşmamış olduğu için ikinci kez ölüme mahkum edildi ve bu kararın bir gereği olarak günlük baskı ve işkenceler, soygun ve talanlarla yaşadığına pişman ettirilmek istendi. Köy meydanlarına toplanan köylüler, hoporlörün eşliğinde Türklük andı içmeye, istiklal marşı söylemeye zorlandı. Halkın mahalli giysileri bile suçlu damgası yedi. Bizzat cuntanın başı Kenan Evren, Kürdistan'ın çeşitli kentlerindeki konuşmalarında Kürt olduklarını hatırlattığı için bu giysilere saldırıyordu. Ve elbetteki bunu, Türk'lük adına ve tıpkı M. Kemal'in ünlü "devrimlerine" bağlılık temelinde sürdürüyordu.

Cezaevlerinde ise, yok etme harekatının en önemli bölümü sürdürüldü. Daha ilk günden, tutukluların önüne iki yol dayatıldı. Ya teslim olacak, Partiye ve halka ihanet ederek, Kemalizme sığınacaklar; ya da öleceklerdi. Sömürgeciler, özellikle birinci yolu tercih ettiler. Çünkü, idam ve diğer biçimlerdeki ölümler, ardından daha güçlü gelişmeleri doğuruyor, yok edilmek istenen asıl şey, yani direniş ruhu ezilemiyordu. Oysa, içerde Kemalizme sığınma temelinde teslim olmayı gerçekleştirmeleri, bağımsızlıkçı ruha vurulan darbe olacak, teslim alınmış bir yapıdan yeniden bir doğuşun şekillenmesi mümkün olmayacaktı. İşte bu amaçla, daha 1979 Elazığ tutuklanmasında teslim alınan Şahin Dönmez haini başta olmak üzere ihanetçi takımını işe koştular. Adeta cezaevinde, doğrudan Genel Kurmay ve MİT tarafından yönetilen bir tasfiye karargahı oluşturarak, bu işin örgülenmesini Şahin haini ve diğer dönek takımına görev olarak dayattılar. Sömürgeci cunta, cezaevleri pratiğinden bilinmektedir ki, PKK'li tutukluları yasalar karşısında "suç" işlemiş siyasi bir mahkum olarak kabul etmek istememiştir. Veya, onun sorunu, PKK karşısında yasaları dayatmak değildir. Bu nedenle de uygulamaları hiç bir burjuva hukuk kuralıyla kıyaslanmaya imkan vermeyecek bir biçimde karşımıza çıktığında şaşırmıyoruz. Biliniyor ki, PKK'li tutuklulara kendi davalarını savunma hakkını bile tanımak istememiş, *«vereceğiniz ceza siyasi olduğundan benim için şeref olacaktır»* diye yükselen sesi, kamuoyundan gizlemeye çalışmıştır. Mahkemeleri de uzun süre bekletmiş, ihanet çetesinin belli sonuçlara ulaşmasını hedeflemiştir. Şahin-Yıldırım-Ali vd'leri günlerce ve hatta aylarca koğuş koğuş dolaşarak ihaneti örgütlemeye çalışmış, PKK'ye karşı Kemalizmin kara bayrağını çıkarmışlardır. Günlük işkenceler ve diğer baskı biçimleriyle PKK'nin yarısını çökertme stratejisi, karşısında güçlü bir direniş bulmuş, ya teslimiyet ya ölüm şiarına karşı; **Direnmek Yaşamaktır-Teslimiyet İhanete-Direnmek Zafere götürür** sloganı bayraklaştırılmıştır. Başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere PKK'nin tutuklu önder, militan ve sempatizanları, bu şiar altında inanılmaz bir direnişi sergilemiş ve cezaevlerindeki tasfiye hareketini kanlarıyla boşa çıkarmışlardır. PKK'nin ideolojisine, politikasına ve geçmiş pratiğine sahip çıkmış ve hatta cezaevinin o ağır koşullarında ileriye yönelik mücadele hedefleri göstermişlerdir. İhanet çetesinin karargahında çizilen planların, Mazlum'un direnişinde nasıl boşa çıkarıldığı, Hayri ve Kemal yoldaşların geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını nasıl ortaya koydukları ve bugün tüm dünyada yankılanan Diyarbakır Cezaevinin direnişinin nasıl yükseldiği artık her kes tarafından bilinmektedir.

Cezaevinde PKK'yi teslim alma planının direniş temelinde boşa çıkarılması, mahkemeler ve cezaevinin bağımsızlık sloganlarının haykırıldığı birer kürsü haline getirilmeleri karşısında sömürgeciler doğrudan imha planlarını uygulamaya geçirmiş, Yıldırım haininin "Mazlum ölmelidir" fetvasıyla katliam zinciri toplu ve tek tek yeni katliamlarla günümüze kadar getirilmiştir. Sömürgeciler ihaneti örgütlemeyi yalnız cezaevleriyle de sınırlı tutmayarak, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin dış uzantılarını yaratmaya çalışmışlardır. Cezaevlerinden saldıkları teslim alınmış unsurları, kitleler içerisinde Kemalizmin örgütlendirilmesiyle görevlendirirken, PKK'nin diğer yarısını, Semir haini vasıtasıyla çökertme ve dağıtmayı hedeflemişlerdir. Semir haininin açığa çıkarılan alçakça faaliyetleri, sömürgecilerin hangi sinsi hedefler peşinde koştuğunu ve bunun için hangi yöntemlere başvurduğunu göstermektedir.

Açık askeri saldırılarla başta PKK olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik hareketi ezmeyi hedefleyen cunta, PKK'nin geri çekilerek güçlü bir hazırlık sürecini yaşadığı cunta sonrası süreci, devrimci direnişin yükseltilmesinde atılım yılları haline getirmesi nedeniyle, en son şansını da elinden yitirmek tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir. Bir dağılmanın , devrimci saflarda çözülmenin beklendiği bu yıllarda, PKK toparlanma, safları sıklaştırma ve çelikleştirmeyi yaşadığı gibi, bunu diğer devrimci-demokratik güçlere de dayatarak, cuntanın oyunlarını bozgunla sonuçlandırmıştır. Cuntanın sol'a dayattığı tasfiyeciliğin boşa çıkarılması, tümüyle PKK olgusuna dayanmaktadır. PKK'nin cezaevleri ve dışarıdaki direnişi iledir ki, Türk burjuvazisi tarihinde ilk kez son kozunu da kaybetmiştir.

12 Eylül'de iktidara oturan askeri faşist cunta, kendisi karşısında hiçbir alternatif güç bırakmamacasına, tüm muhalefeti ezmeyi amaçlamaktaydı. Ve tabii ki, bunun en başında da KUKH ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi gelmekteydi. 12 Eylül'ün saldırıları, başta bu hedefler olmak üzere, burjuva çevreleri de içine alan tüm bir muhalefete yöneldi. Demokratik kuruluşların, yasal sendikaların, dernek ve mesleki kurumların yönetici ve üyeleri de dahil, yüzbinlerce demokrat, ilerici ve yurtsever cezaevlerine dolduruldu. Açık bir saldırıya maruz kalan ve buna hazırlıksız yakalanan devrimci güçler, üyelerinden çoğunu ya şehit vererek, ya da tutuklanmalarla ağır kayıplara uğradılar ve hemen her örgütün geride kalan güçleri cunta sonrasında yurt dışına çekildiler. Ama, bir hareketin yükseliş ya da çöküşünde çok önemli bir safha olan yurt dışına çekilişte, gözler daha çok Avrupa merkezlerine yöneldi. Kendi direktifleriyle başa geçen cuntanın ağır baskılarından ötürü yurt dışına çıkmak zorunda kalan güçlere, Avrupa kapılarını sonuna kadar açtı ve bu yıllarda Avrupa'ya korkunç boyutlarda bir iltica akını başladı.

Cuntanın sert darbeleri altında bitirilemeyenler, bu kez Avrupa ortamında bitirilmek istenmekteydi ve zaten Avrupa'nın kapılarını cömertçe açmasının en başta gelen nedeni de buydu. Oyun çok yönlü sahneye konuldu. Cunta, bir yandan Anayasa referandumu, seçim yasası ve ardından partiler ve seçimlerle oyunun bir yönünü sahnelerken, sol güçler ise cezaevlerinde teslim alınmaya çalışıldıkları gibi, yurt dışı ortamında da aynı kaynaklardan yönelen teslim alma çabalarıyla karşılaştılar. Yurt dışındaki bu baskılar elbette ki fiziki değildi. Ama bir hareketi güçten düşürmenin, onu kof bir yapı haline getirmenin, ideolojik-politik olarak savaş örgütü olmaktan çıkarmanın her yolu denendi. Bu konuda özellikle Avrupa sosyal-demokrasisi bütün gücünü ortaya koydu ve genelde ulusal kurtuluş ve proletarya hareketlerine karşı girişilen tasfiye çabaları Türkiye ve Kürdistan sol güçlerine de uyarlandı. Devrimci-İşçi'nin bu süreçte içine girdiği yönelim ve diğer sol güçlerin durumu bu gerçeği açıkça gösterir niteliktedir. Seçim sahtekarlığıyla demokrasiye geçme oyununu utanmazcasına oynayan cunta, iktidar ve muhalefet partileriyle senaryosunu tamamlamıştı. Cunta demokrasisinin bir uzvu olan Halkçı Parti ve ardından SODEP'in kuruluşuyla Kenan Evren sol'u yaratıldı. Bu sahte muhalefetle cunta, gelişecek gerçek muhalefetin önünü tıkamak istiyordu. Yurt dışında Devrimci-İşçi'nin yönelimi ise buna denk düşen bir biçimde gelişti. Cezaevlerindeki Dev-Yol tutuklularının savunmaları okunduğunda, tek bir cunta kelimesine rastlanmaması, devlete

yönelik en küçük bir çıkışın bulunmaması bu gelişmelerle birlikte bakıldığında elbette ki daha ilgiye değer olmaktadır. Cezaevlerinde ve dışarda birbirine bağlı bir gelişmenin olduğu gerçeği görülüyor. İçerdeki teslimiyet, dış alanlarda da devrimci örgütlenme ve mücadeleye karşı teslimiyet ve uzlaşma çizgisinin geliştirilmesiyle karşılık buluyor. Tüm bu süreçteki gelişmelerden de biliniyor ki, cunta sol'a yönelik tasfiye hareketini iç ve dış tüm dayanaklarıyla birlikte ve çok yönlü olarak geliştirdi. İmha ve tasfiye içiçe geliştirildi. Devrimci-İşçi çizgisi sol'u tasfiye hareketinin önemli bir halkası olarak ele alındı ve inceden işlenen görüşlerle örgütsüzlük, kaos, yılgınlık, reformizm, teslimiyet ve Marksizm düşmanlığı alabildiğine körüklendi. Ancak, PKK'nin yurtdışı faaliyetlerinde sıcak bir savaş alanını seçmesi ve bu alandan devrimi geliştirmeye yönelik mücadeleyi yükseltmesi bu hesapları da işlemez kıldı.

1980'ler, tıpkı 1920-30'lar gibi, sol'un boyun eğdirtildiği bir süreç haline getirilmek istenmekteydi. Bu yıllarda TKP'nin başına getirilenlerin daha geniş boyutlarda ve kesin bir hesaplaşma olacak şekilde Türkiye ve Kürdistanlı tüm sol güçlerin de akibeti haline getirilmesi hedefleniyordu. 1920-30'larda sosyalist hareketin karşısına nasıl ki resmi komünist partisiyle birlikte çıkardığı M. Kemal sol'u yaratıldıysa, 1980'lerde de Kenan Evren'in sahte sol'u çıkarılmak istendi. Mustafa Kemal'in 1932'lerdeki "kadro" dergisi etrafındaki kadrosu, 1980'lerde demokrat yaftalı çevreler eliyle yaratılmak istendi. Bugün önemli oranda açığa çıkarılmış ve işlemez kılınmış olan bu oyunun, ilerde daha da açıklık kazanması şüphesizdir.

Askeri faşist cunta, yürüttüğü ikili politikasıyla insanlara ihanetten başka bir yol olmadığını dayattı. Önce ordu gücüyle vurarak güçten düşürme, imha ile yok etmeye çalışma, ardından ise geride kalanlara doğrudan bir teslimiyeti dayatma politikasında kendisini gösteren bu ikili oyunda, yüzde yüz bir ölümden başka yol bırakılmamaktadır. Eğer fiziki varlığını korumak istiyorsan, Kemalizmin Kenan Evren cuntasında biçimlenen yeni şekline boyun eğmek, faşizm ruhunu kabul etmek, onun propagandasını yapıp, onun için savaşmaktan başka alternatif yoktur denilmektedir. Askeri faşist cuntanın, sol'a bu yönlü dayatmaları en açık biçimiyle cezaevinde görülmektedir. Tüm sol güçler, ideolojik, politik ve örgütsel olarak provakatif ve tasfiyeci saldırılarla yüzyüze gelmişlerdir. Bunun hesaplaşması cezaevlerinde her örgüt içinde açıkça yaşandığı gibi, dış alanlarda da yaşanmaktadır.

Semir haini, genelde tüm sol'a ve özelde PKK Hareketine karşı geliştirilmek istenen provakasyon ve tasfiyeciliğin açığa çıkarılan en belirgin örneğidir. Onun yazdığı ve söylediği sözler göz önüne getirildiğinde bütün açıklığıyla görülecektir. Devrimci düşünceyi bilincin karartılması, cuntaya karşı direnişi ihanet, proletaryanın çelikten örgütlenmesini kölelik, devrimci otorite ve disiplini diktatörlük, halk için yaşamayı ve savaşmayı kişisel özgürlüklerin kısıtlanması olarak gören ve devrimci kadrolarla halk kitlelerini PKK'ye isyana davet eden bu kaşarlanmış piyon, tüm sözleri ve eylemiyle Kenan Evren'in halklarımıza karşı kin kusan kanlı ağzıyla konuşurken, emperyalistler ve sömürgecilerle yapılan hesapları da ele vermiştir. Yine, bu piyonun, Parti içindeki iğrenç hesaplarının açığa çıkarılıp teşhir edilmesi, tüm sol güçler açısından da önemli bir uyarı ve ciddi bir kazanım olmuştur. PKK içerisinde oynanmak istenen alçakça oyunların boşa çıkarılması, cezaevlerinde olduğu gibi ülke içinde ve dış alanlarda da devrimci direnişçiliğin yükseltilmesi, devrimin gelişmesi açısından temel bir güvenceyi yaratmıştır. Kısaca cunta, direnişçiliği ayakta tutan PKK'ye vurmak istediği bu sinsi darbelerinde, tüm tarihi suçlarını da açığa çıkaran güçlü bir cevapla karşılaşmış, ihanet ve teslimiyet mahkum edilerek, direniş ruhu büyütülmüştür. Cuntanın platformunda hareket etme sevdasındaki "sol" çevreler de yüzlerinin açığa çıkması ile yaşayamaz duruma gelmişlerdir.

Evren-Özal Af Anlayışı ve Devrimci Karşılığı

Geçtiğimiz ay cuntanın basın ve yayın kuruluşları MDP tarafından hazırlanan bir yasa teklifinin parlamentoya verilişinden bahsetti. Haber aynen şöyle: *"Silahlı örgüt ve çetelerin ele geçmesini sağlayacak örgüt elemanlarının cezalarının indirilmesini öngören bir yasa teklifi hazırlandı.*

MDP Bitlis Milletvekili Faik Tarımcıoğlu tarafından TBMM Başkanlığı'na verilen yasa teklifine göre, yaptığı açıklamalarla örgüt veya çetenin dağılmasını ve ele geçmesini sağlayanlar ölüm cezası yerine 10 yıl, müebbet hapis cezası yerine beş yıl ağır hapse mahkum olacaklar.

Teklifin gerekçesinde örgüt davalarının uzun bir süredir devam ettiği, kesin bir sonuç alınamadığı ve itirafta bulunmak isteyenlerin cezaevlerinde yoğun bir baskı altında tutuldukları görüşüne yer verildi. Gerekçede bu teklifin büyük pişmanlık içinde bocalayan örgüt mensuplarını suçluluk uçurumundan kurtaracağı örgütlerin çıkmazını anlayarak devlet yanında yer alan itilmiş suçluları toparlayacağı belirtildi." Bu yasa teklifinin neyi amaçladığı hiçbir izaha gerek olmayacak kadar açık.

Buradan da hemen anlaşılıyor ki, cunta, affı, sol'u tasfiyede bir araç olarak kullanmak istiyor. MDP'nin getirdiği af önergesi, devrimcilerin kendi örgütlerine savaş açmalarına yapılan çağrının en son halkasıdır. Cezaevinde ve dışarda, örgütüne savaş açanın, örgüt üyelerini ele verip çökmesini sağlayanın, nedamet duyarak faşizme sığınanların en azından idam ve müebbet cezasından kurtulacakları ilan edilmiştir. Bu görülmemiş bir durumdur. Cunta anayasasını bile çiğneyen ve tümüyle bir kural dışılık olan bu durum, buna rağmen şaşırtıcı olmamaktadır. Çünkü, her zaman olduğu gibi, bugün de Türk burjuvazisi için önemli olan, kendisinin çizdiği yasa ve kurallar değil, devlet varlığının nasıl korunacağıdır. Türk burjuvazisi, eğer gerekirse, kendi kural ve yasalarını çiğneyecek kadar hukuk dışı ve kuralsız; burjuva muhalefet güçlerine bile azgınca saldıracak kadar tahammülsüz; en büyük vahşeti uygulayacak kadar insanlık düşmanı bir güçtür. Böyle bir gücün elinde yasalar ve kurumların ne duruma geleceğinin anlaşılması pek zor olmasa gerek.

Bu af önergesi, cezaevindeki Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin devletin ihanete sahip çıkması isteğine de bir cevap niteliğini taşıyor. Şahin-Yıldırım ve diğer hain takımı, gazete sütunlarına yansıyan çağrılarında, kadroları ve kitleleri PKK'ye karşı savaşa davet ediyor, devletten de bu ihanetlerinin karşılığında canlarının bağışlanmasını istiyordu. "Bizlere devlet sahip çıkmalıdır" diye bağıran tüm ihanetçilerin şimdi bu yasa önergesiyle hayatlarının bağışlanmakla da kalınmayıp, serbest bırakılmalarının planlandığı görülmektedir. Sömürgeci faşist cunta cezaevinde "devrimcilere örgütünüzü ele verin, Kemalizmi ve Türklüğü kabul edip örgütünüze karşı savaşın, o zaman canınızı bağışlarız" demekteydi. Semir haini de kadrolara "örgüte karşı ayaklanın, kitlelere PKK'yi desteklemeyin, örgütlere PKK'ye savaş açın" çağrılarıyla bu görevini dışarıda yürütüyordu. Şahin-Yıldırım çetesi eliyle cezaevinde yaratılan "Genç Kemalistler" örgütü yani Kenan Evren'in örgütü, PKK'nin karşısına çıkarılmak isteniyordu. Cunta, bu doğrultuda en sinsi ve en alçakça çabalar yürüttü, yıkıcılığı ve bozgunculuğu geliştirmeye çalıştı. Ama, bunların hepsi teker teker sonuçsuz kaldı ve buna mahkumdu. Cuntanın PKK'yi tasfiye çabaları, geliştirilen direnişle boşa çıkarıldı. PKK daha da güçlü ve saflarını sıklaştırmış, birliğini çelikleştirmiş olarak ülke zemininde mücadele bayrağını yükseltti.

Ama, düşmanın alçakça komplo ve planlarının devam edeceği de ortadaydı. Sömürgeciler, bu görülmemiş yasa önergesiyle ihanet çetesinin geliştirilmesi ve serbest bırakılanlar eliyle kitleler içinde de aynı ihanet tohumlarını ekmek, PKK'ye karşı düşmanlığı geliştirmek gayretinde olduklarını göstermektedirler.

Hemen belirtelim ki, düşmanın bu alçakça komploları salt PKK'ye yönelik olmayıp, tüm bir sol'u içine almaktadır. Af yasasının parlamentoya sunulduğu günlerde gazete sayfalarını dolduran "samimi itiraf"-lar bunun sadece birer örneğidir. Cunta, karşısında hiçbir muhalif güç görmeye tahammül edememektedir. Her türlü muhalefeti ezip, Kemalizmin ve tabii ki faşizmin ideolojisi önünde boyun eğdirtmek istemektedir. Türkiye cezaevlerinde iki aya yaklaşan süredir devam eden direnişler vardır. Bu direnişlerde devrimci tutuklular, cuntanın ihaneti geliştirme ve teslim alma oyunlarına karşı hayatlarını ortaya koymuşlardır. Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Fatih Öktülmüş adlı devrimciler bu direnişte şehit düşmüşlerdir. İçerde ve dışarda tasfiye çabaları ve ihaneti geliştirme faaliyetlerinin hızlandığı bir dönemde yükselen bu direniş, cezaevlerindeki tutuklu devrimcilerin dışarıdaki arkadaşlarına gönderdikleri en soylu mesajdır. İçerden açıklamalarda bulundurularak, örgüte ihanet çağrıları yaptırtılan hain takımına karşılık, bu devrimciler hayatlarını ortaya koyarak direnişe çağrı yapmaktadırlar. Dev-Sol'dan, Eylem Birliği'nden vd. birçok örgütten yakalanan ve mahkemeleri görülen bazı hainlerin "kandırıldık, vicdanımızın sesini dinleyip herşeyi açıklayacağız" diye örgüte Kenan Evren'in ağzından her türlü küfürü yağdırmaya başladıkları, dışarıda içten çökertme çabalarının, yılgınlık ve devrime inançsızlığın geliştirilmek istendiği bir dönemde, cezaevleri direnişi bu komplo ve ihanet çağrılarına vurulan güçlü bir darbedir. Açık ki, direnişe sonuna kadar sahip çıkıldığı ve yükseltildiği yerde, ihanet varlık bulamaz. Ve cunta hangi yola başvurursa vursun sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cuntanın ve onun ihanet örgütlerinin çağrısı açık. Örgütünüzü dağıtın, tasfiye edin ve Kemalizmin bayrağını dalgalandırın demektedir. Ve bunun için af yasa tasarıları hazırlayarak kendisine, sığınıldığı ve nedamet gösterildiğinde "can" bağışlayıcı olduğunu kanıtlamak istemektedir. Cunta, devrimcilere, elinizi kanlı elime verin ve siz de benim gibi örgütünüzün ve halkınızın kanı ile yaşayın onlara karşı savaşın ve o zaman benden yaşama hakkı isteyin demektedir. Dışarıya serbest bırakılanlara da yine aynı görevi dayatmakta, dağıtıcılık ve bozgunculuğu ve hatta açıktan düşmanca saldırıları önlerine görev olarak koymaktadır. İhanet takımı, gerek Kürdistan ve gerekse Türkiye cezaevlerinde, aynı doğrultuda yoğun çabalar göstermekte, devrimci örgütlere karşı Kenan Evren'in örgütüyle ihaneti geliştirmeye çalışmaktadırlar. Devrimci maskesi altında boy gösteren bazı şahsiyet ve örgütlerde, tasfiyeciliği, bozgunculuğu alabildiğine geliştirmeye çalışmakta, kendi yaşamlarını militan devrimciliğin ve mücadelenin gelişmesini durdurmakta görmektedirler. Ve cuntanın affı bunlar içindir. Direnişten vazgeçmeyenlere herhangi bir af söz konusu değildir. Cuntanın kanlı saltanatı için halka ve örgütüne saldıranlar, Türkçülüğün ve faşizmin bayrağını dalgalandıranlar için geçerlidir. Yine örgütünü dağıtarak devrimci saflarda bozgunculuk ve teslimiyeti geliştirenler için söz konusudur.

Ama böyle bir yaşamın ölüm demek olduğunu, yaşamak için direnmek gerektiğini, hayatlarını ortaya koyarak bağımsızlık ve sosyalizmin bayrağını yükseltenler, devrimcilere ve kitlelere çoktan öğrettiler.

Mazlum, Hayri ve Kemallerin kanla yazdıkları **"DİRENMEK YAŞAMAKTIR"** şiarında ifadesini bulan yaşamın gerçek anlamı, bugün Partimize ve tüm halk kitlelerine yol gösteriyor. Düşmanın, halkımız için artık kesin bir imha demek olan hiçbir dayatması kabul edilmedi, içte ve dışta tüm alçakça komploları boşa çıkarıldı. İhanete, yılgınlığa, teslimiyete karşı direniş; dağınıklığa, bozgunculuğa karşı Parti ve mücadele birliği çelikleştirilerek cevap verildi. En sıcak mücadele alanlarında hazırlıklar sürdürülerek, direniş bugün kitleler içerisinde sökülmemek üzere köklendirildi. Düşman artık çaresizdir, tüm oyunları boşa çıkarılmıştır ve bu nedenle de daha saldırgandır.

Türkiye ve Kürdistan devrimlerine karşı düşmanın son saldırıları da başta cezaevleri olmak üzere her alanda devrimci karşılığını bulmak zorundadır. Şimdi Türkiye cezaevlerinde iki aya yakındır süren direnişle bu devrimci cevap veriliyor. Türkiyeli sol güçler bu çağrıya cevap vermelidirler. Özellikle Avrupa zemininde, örgütleri direnişin gerçek zemininden uzak tutmaya çalışan, anlayış ve çabaları boşa çıkarmalıdırlar. 1970'lerde Deniz, Mahir ve İbrahimlerin attıkları, ama ardından iyi takipçiliğinin yapılamadığı mücadeleci adımlar şimdi gerçek zeminde atılmalıdır. Onların anılarına sahip çıkış, halkın yaşadığı acılara sahip çıkış ve bugün zindanlarda yükselen çağrıya cevap veriş ancak böyle mümkündür.

Cuntanın af'fına evet mi denilecektir? Yoksa, bağımsızlık ve sosyalizm için kanlarını bayraklaştıran mücadele şehitlerinin ardından mı yürünecektir? Şimdi buna kesin olarak cevap verilmek zorundadır. Eğer yaşam, cuntaya sığınmakta, onun halka karşı bir piyonu olmakta görülmüyorsa; izlenecek yol ne pahasına olursa olsun ülke zemininde direnişi geliştirmek olabilir. İbrahimlerden günümüze ulaşan ve bugün zindanlarda yükselen çağrı budur.

PKK, Türk burjuva egemenliğine ve bugün sömürgeci-faşizme karşı atılan her devrimci şiara sonuna kadar sahip çıkarak ve bunun gereklerini pratikte yerine getirerek, devrimin örgütünü yükseltmektedir. Cezaevinde ve yurt dışında bozgunculuk, tasfiyecilik ve dağınıklığa karşı da mücadele ederek gerekli karşılığı vermektedir. Bu anlamda PKK, en küçük bir yılgınlığı, mücadele birliği önündeki en küçük bir engeli dahi Kenan Evren'in bayrağını yükseltmek olarak değerlendirmekte ve buna karşı acımasız olmayı devrimciliğin temel bir kuralı olarak kabul etmektedir.

Ya proletaryanın ve halkın devrimci birliği ve mücadele örgütü, ya da Kenan Evren'in örgütü. Başka hiçbir yol yoktur. Ve hemen belirtelim ki, Kenan Evren ve şürakası, ihaneti örgütleme çabalarında, ihaneti teşvik için bir çok yol deneyebilirler. Ve bu yollardan birisi olarak af yasaları çıkarabilir, ihanetlerinin karşılığında hain takımının iğrenç yaşamını bağışlayabilirler. Ama, cuntanın affına sığınarak yaşamlarını kurtaracaklarını sananlar bilmelidirler ki, PKK'nin; yani devrimin yasalarından kurtulmaları mümkün olmayacaktır. Halkımız onları hiçbir zaman affetmeyecek ve gerekli cezayı mutlaka verecektir.

Tüm devrimci güçler ve bireyler, en kararlı biçimde Kenan Evren'in tasfiye örgütlerine karşı tutum almalıdırlar. İhanet ve bozgunculuk her yandan parçalanmalı, devrimin bayrağı yükseltilmelidir.

Elazığ Askeri Cezaevinde Açlık Grevi...

Baştarafı 1. sayfada

Diğer taraftan, Elazığ'da uzun aralıklarla yapılan mahkemeler direnen devrimcilerin gıyabında sürdürülmekte; yeniden devrimci mücadeleye katılacakları korkusuyla, üzerlerinde hiçbir "suç" kanıtı olmayan devrimciler bile salıverilmemektedirler. Direnen devrimcileri kısa ve uzun vadeli olarak imhayı amaçlayan sömürgeciler onlara en ağır cezaları vermeye hazırlanmaktadırlar.

Bütün bu insanlık dışı koşullara karşı insan olmanın onuruyla mücadele eden ve şimdi de açlık grevine başlamış olan devrimciler üzerinde çeşitli imha planlarını hayata geçirmeye hazırlanan sömürgeci cellatlar, önder düzeydeki PKK'li savaşçıları tek tek faşistlerin hücrelerine dağıtarak, onlara katlettirmenin hain çabası içerisindedir. Çeşitli vaad ve tehditlerle davalarına ihanet ettiremedikleri bu insanların gücü karşısında acizleşen sömürgeciler, 1979 yılında da aynı şekilde faşist uşaklarının ellerine silahları vererek havalandırmadaki devrimcileri kurşun yağmuruna tutturmuş; direnişin önderlerinden Aytekin TUĞLUK yoldaşı katlederken onlarca devrimciyi de ağır yaralamışlardı. Ancak bu alçakça komplolarıyla devrimcileri sindirip ihanete sürüklemek bir yana, onların daha da kinlenmiş ve bilenmiş olarak mücadeleye sahip çıkmalarına yol açmışlardı.

Bugün de bir taraftan sicilli uşakları faşistler eliyle devrimcileri katletme planları yaparken, diğer taraftan da "modern faşistler" olan uşakları hain teslimiyetçilerin vasıtasıyla devrimcileri direnişten vazgeçirme ve ihanete sürükleme çabalarına hız vermişlerdir. Ancak, Diyarbakır Direnişinden en yakından etkilenmiş olan PKK'li savaş esirlerinin, sömürgeciler ve uşaklarının tüm çabalarına rağmen ihaneti reddederek ölümleri pahasına da olsa direnişi yükseltmekte kararlı oldukları görülmektedir. Yine belirtildiğine göre; son ikibuçuk yıl içerisinde Elazığ askeri cezaevinde kısa ve uzun vadeli 20 kadar açlık grevi yapılmıştır.

Bilindiği gibi; Elazığ cezaevi, sömürgecilerin üzerinde en çok durdukları ve ihaneti örgütlemek için çeşitli katliam ve oyunlar tezgahladıkları cezaevlerinden biridir. Çağımızın İdris-i Bitlisileri ve hain Rayberlerini temsil eden "Genç Kemalistler" örgütünün elebaşıları, Kürdistan halkının utancı Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit hainlerinin de içinde yeraldığı Elazığ davası, sömürgecilerin ihaneti egemen kılarak diğer cezaevlerine de bir salgın gibi bulaştırmak istedikleri bir davaydı. Ancak, 1979'larda dönek Şahin Dönmez'in ihaneti ile başlayan cezaevlerindeki teslimiyet eğiliminin boşa çıkarılması ve yerini direnmeye bırakması için en şanlı direnişlerin de yaşandığı bir davayı ifade etmektedir aynı zamanda. Direnmenin önderlerinden Aytekin Tuğluk yoldaşın katledilmesiyle ilk şehitlerini veren Elazığ zindanlarındaki PKK'li savaş esirleri, bu yoldaşımızın kanına ve direnme ruhuna sahip çıkarak, direniş bayrağını günden güne yükseltmiş ve 2 Aralık 1984 günü sonuçlanan ilk Elazığ PKK davasında 3 yoldaşımıza verilen idam cezalarını *"Direnmek Yaşamaktır"*, *"Yaşasın PKK"*, *"Yaşasın Bağımsız Kürdistan"* sloganlarıyla karşılayarak doruğa ulaştırmışlardı.

Direniş ile teslimiyet arasında kıyasıya bir mücadeleyi ifade eden Elazığ davası, Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım ve Cevdet İnak yoldaşlara verilen idam cezaları ile "ölümde yaşamı yaratmanın" onurlu bir sayfasını açarken; buna karşılık başta Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit dönekleri olmak üzere ihanet çetesinin hayatlarının bağışlanmasıyla da Kürdistan tarihine geçen bir kara leke oldu. İdam cezaları, direnme karşısında sömürgecilerin aczini ve tek kurtuluşu ölüm cezaları yağdırmakta buluşlarını ortaya koyar ve bu niteliğiyle de sömürgeciliğin siyasal yenilgisini ilan ederken; sefil yaşamlarını kurtarmak için her şeylerini satan ihanetin iğrenç yüzünü ve sömürgecilerin ihanete "ödülü"nü sergileyen ihanetçilerin hayatlarının bağışlanması ise, şu soylu gerçeği bir kez daha ortaya koydu: sömürgeciler, yıllardır önlerine koydukları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma ve bu mücadelenin önderi PKK'yi yoketme hedefine ulaşamamışlardır ve bu amaçları için sefil uşaklarının yardımlarına hala ihtiyaç duymaktadırlar. İşte bu nedenledir ki, şimdilik kaydıyla onların sefil yaşamlarını bağışlamışlardır!

Ancak, şunu hemen belirtelim ki; sömürgeci-faşist Türk cuntası hangi oyuna başvurursa vursun kendi çürümüş varlığının PKK önderliğindeki kutsal ulusal kurtuluş mücadelemizle sona erdirilmesini artık engelleyemeyecektir. Geçmişte halkımızın örgütsüz ve öndersiz olmasından yararlanarak onun başına bela ettiği işbirlikçi hain uşakları, günümüzde tarihsel "başarılarını" bir daha sergileme gücünü bulamayacak, efendileri ile birlikte bir daha canlanmamak üzere layık oldukları yere gönderileceklerdir. Devrimci Hareketimizin yurtdışında hazırlık çalışmalarını yürüttüğü ve faşist cuntanın kendisini en güçlü zannettiği geçmiş üç yıllık dönemde hertürlü baskı ve işkenceye rağmen direniş bayrağını günden güne yükselterek başeğmez bir tutum sergileyen PKK'li savaş esirleri; Partimizin ülke içinde faaliyetlerini yoğunlaştırdığı, eylemleriyle cezaevlerine direnme mesajları gönderdiği ve bu mesajların cezaevi duvarlarını aşarak direnen yoldaşlarımızın beyninde yankılandığı bu dönemde daha da görkemli direniş destanları yaratacaklardır. İçeride ve dışarıda alevlenen mücadelemiz hertürlü karşı-devrimci komployu boşa çıkararak, bütün Kürdistan halkını bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kaldıracak ve hiçbir güç sömürgecileri ve uşaklarını halkımızın öfke ve lanetinden kurtaramayacaktır.

Provakatörleri Teşhir Edelim . . .

Baştarafı 7. sayfada

mekte, düşmanın yolladığı bir provakatör olmasa da, Parti içinde küçük-burjuva aydın yaşamını örgütlemek ve geliştirmek isteyen bir kişi olduğu açığa çıkmaktadır. Bu nedenle kişileri sürekli olarak Parti merceği ile incelemek zorundayız.

Ama bu şuna da dönüştürülmemeli; herkesten şüphe etme ve dolayısıyla Parti içinde şüpheciliği yayma olmamalıdır. Böyle bir özellik de Partiye ve gelişimine zarar verir.

Çıkarılması gerekli sonuçlar artırılabilir. Sanırım bu kadarı yeterlidir.

Sonuç olarak;

Tasfiyecilik rüzgarının en sert estiği böyle bir dönemde Partimiz; provakasyon çizgisini, gerek bundan kaynaklanan ve gerekse küçük-burjuva aydın özelliklerden kaynaklanan tasfiyecilik olgusunun tarihsel ve sınıfsal anlamını çabucak kavrayabilen ve bunu kadro ve kitlelerine de kavratarak, **devrimden uzaklaşma ve kararsızlığın yaşan-** dığı bir süreçte; adeta devrimci değerlere karşı geliştirilen haçlı seferlerini kararlı adımlar atarak, boşa çıkarmasını bilmiş; devrimci değerleri korurken, şehitlerin anısına bağlılığın en anlamlı örneğini de göstermiştir.

Partinin katettiği bu gelişmeler, gösterdiği çabalar, militanların politik bilincinin artmasına, sahte tutumların ardındaki **gerçeklerin görülmesine sahte ve gerçek tutumun bir birinden ayırdedilmesine, kaçamak lafların gerisindeki anlamların kavranmasına ve dikkat edilmesine yol açtı. Doğru yanlış tutumu birbirinden ayırdedebilmenin sigortası ise, Parti çizgisinin kavranması ve bunun eksiksiz uygulanmasıdır. Bu süreçte; Parti çizgisinin tavizsiz uygulanması, militanların bilincini de geliştirdi.**

Parti saflarında bu eğilimlerin ortaya çıkması Partinin zayıfladığı anlamına gelmez. Tam tersine parti sağlıksız ve vücudu sürekli tehdit eden hastalıklardan **arınmasıyla daha da güçlenmiş ve vücudu** tehlikeli mikroplardan arındırabilmiştir. Bu durum ise, proleter ögelerin Parti etrafında daha sıkı kenetlemesine yol açmıştır. Nasıl, vücud hastalıklardan arındıkça güçlenirse, Parti de sağlıksız ve yıkıcı unsurlardan arındıkça güçlenir.

Sonuç: Tasfiyeciliği ve Provakasyon Çizgisini Altedelim, Partiyi Koruma Savaşında Birliğimizi Daha da Güçlendirelim!

Yoldaşlar;

Bu bölüme kadar tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine ilişkin derli-toplu olmasa da bazı açıklamalarda bulunmaya çalıştım. Yazımı bitirirken birkaç genel noktaya daha işaret etmek istiyorum.

Genel tasfiyeci tehlikeye karşı sağlam **mevziler kazanılmış olmasına rağmen, yine de bu mevzileri pekiştirmeyi ertelememek** gerektiği sonderece açıktır. Çünkü bu savaş süreklidir ve her kadronun karşı karşıya olduğu bir görevdir.

Bu nedenle tasfiyeci ve provakasyon çizgisinin dış özelliklerini de ortaya koymak gerekiyor.

a- Tasfiyeci anlayış ve provakasyon çizgisi farklı kutuplarda görünüyorsa da **özünde birleşik bir bloktur.** Bu basit bir bloklaşma olmayıp, belli bir yönlendiricilik altındaki karma bir bloklaşmadır.

Hepsinin ortak noktası oportünist taktiklere sarılmaları ve devrimi tasfiye etmek **istemeleridir. Bu ortak yanlar onları doğal** olarak ideolojik-politik ve örgütsel bir çatı **altında toplanmaya zorlamaktadır. Haliyle** tasfiyeciliğe karşı mücadele eden Partimize karşı kutsal ittifaklar halinde bloklaşmaları gerekmektedir. Tek tek kalmaları onları güçsüz kıldığından güçlerini birleştirmeleri ve devrimi durdurma ittifakı halinde birleşmeleri kaçınılmaz bir gelişme olarak görülmelidir.

Bu blokun gerçek amaçları her geçen gün biraz daha gün ışığına çıkmaktadır. Daha da deşifrasyonu sağlanırsa fazla boy vermeden ezilmesi sağlanabilir.

b- Bu bloklaşma "yenilikçi", "sol" bir maskeyi kandırmaca malzemesi olarak kullanmaktadır. "Devrimci" bir maske ile **ortaya çıkmazlarsa, ömürleri kısa olacak, dolayısıyla önlerine koydukları kirli amaçları başaramayacaklardır. İçlerinde orijinal "bağımsız" veya kendilerini hiçbir partinin "anlayamadığı" bulunmaz otoriteler sanan tiplerin de olması kaçınılmaz gibi görünmektedir.**

O halde bugün boyutlanan tasfiyeci ve **düşmanca yönelimlerin ne için yapıldığı** anlaşıldığına göre; tasfiyecilik ve pro**vakasyon çizgisinin dikkatle takip edilerek, savaşılması gereken bir olgu olduğunu,** herkesin kabul etmesi gerektiği sonucuna ulaşmalıyız. Türkiye ve Kürdistan devrimlerini açıkça veya nezaketle rededen bütün tasfiyeci çabalar; halklarımızın karşı karşıya kaldıkları en büyük tehlike olması itibariyle, buna karşı azimle durulması proletarya adına hareket eden veya bu iddiada bulunan bütün güçlerin ertelenmez görevleridir.

Proleter partilerin en başat görevlerinden biri de tasfiyecilik olgusunun birçok yanıyla bağlantılarını ortaya koymaktır. Bu yönelimlere karşı mücadele verilmediği müddetçe, çok önemsiz de olsa kendiliğinden ortadan kalkmaz. Buna karşı mücadele etmeyi önemsemeyen veya küçümseyen birçok güç tarih karşısında sorumluluktan kurtulmayacaklardır.

Bu görevler de en kabataslak olarak, örgütlemede bolşevik modeli güçlendirmek, devrimci direnişçiliğe yönelmek ve yazın alanında tasfiyeciliğin bütün varyasyonlarını ortaya koymak ve Leninizmin bayrağını yükseltmek vb.leridir.

Devrimci direnişçiliğin yeniden yükseltil**meye çalışıldığı içinde yaşadığımız yıllarda,** Türk burjuvazisi uzlaştırıcı partileri özellikle teşvik etmektedir. Belki bu partileri tam anlamıyla toplumsal bir dayanak olarak **almıyor, ancak siyasetin ağırlık merkezinin** bu alana kaydığı da bir gerçektir. Bu aşa**mada emperyalizmin –Avrupa sosyal-demokrasisinin– en tehlikeli toplumsal dayanaklarını ülke dışında küçük-burjuva reformizmi ve tasfiyeciler oluşturmaktadır. Bunlar emperyalizmle halk kitleleri arasındaki Kadetler olacaklardır. Bu yüzden tasfiyeci anlayış ve partilerin içyüzünü ortaya koymadan, sürekli bir teşhir geliştirilmeden' halk kitlelerini bu partilerden koparmadan ve bunları tecrit etmeden fazla gelişmeler sağlanamaz. Sağlansa bile bu bloklaşma hep set olarak devrimci mücadele karşısında dikilecektir. Asıl ideolojik darbelerin bu yüzden tereddütsüz indirilmesi gerekir. Çünkü bu tehlikeli anlayışlar yeni dönemde devrimci mücadelenin güçlüklerinde proletarya partilerini hep tuzağa düşürmek isteyeceklerdir.**

Bence sorunun özü burada yatmaktadır. Partimiz yeni dönemde ülkemizin en doruk alanlarında devrimci direniş mücadelesini yükseltirken; görevlerimizi yerine getirmede, basit sorunlar engel olarak dikilmemelidir. Partinin içine girdiği bu sürece uygun olarak bir gelişkinlik yaşanmak zorundadır. Partinin ve halkımızın çağrısına bu alanda da gereken cevabı vermek zorunda olduğumuz açıktır. Her yönüyle, en zor koşullarda ve en kıt olanaklarla mücadeleyi Parti çizgisine sonuna kadar bağlılıkla sürdürecek bir düzeye çıkarmak zorundayız.

Bolşevik bir ruhla, daha bilinçli ve güçlü bir tarzda devrimci direnişçiliğe yönelen proletarya devrimciliği; binlerce kez doğruluğu kanıtlanan ve yüzlerce şehidin kanını taşıyan bolşevizmin bayrağını her türlü tasfiyeci ve düşmanca çizginin önünde toplayıp teslim etmeyecek; onu daha kararlıca ve yükseklerde dalgalandırmasını bilecektir. O **halde, Partinin ve halkın çağrısına cevap** vermek isteyen tüm militanlar, sempatizanlar ve yurtseverler:

● Partiyi Koruma Savaşında Saflarımızı Daha da Sıklaştıralım!

● Hertürlü Provakasyon ve Yıkıcılığa Karşı Geçilmez Bir Set Oluşturalım!

● Hiçbir Provakasyon ve Gericilik Partimizi Sarsamayacaktır!

22.4.1984

Halk Şahittir . . .

Baştarafı 5. sayfada

yacaksınız diyerek başımıza asker dikti. Başlayın dediler. Fakat kimse gübreye el bile sürmedi. Tüm ısrarlarına rağmen, hiç kimse bunu kabul etmedi. Birbirimize vurmadığımızı görünce de evlerden getirdikleri lastik eldivenleri askerlere giydirerek, suratımızı, her tarafımızı gübre içinde bıraktılar.

Bununla da yetinmediler, bu kez kadın eteklerini getirerek, zorla bize giydirdiler. Tümümüze pantolonlarımızı indirterek, "herkes etekleri yukarı çeksin, dizler görünsün" dediler. Daha sonra hepimizi okul bahçesine getirdiler. Eşlerimiz, analarımız, çocuklarımız hepsi ordaydı. Hepsi kin ve nefret dolu gözlerle bakıyorlardı. Düşmanlarının kimler olduğunu çoktan farketmişlerdi.

Yüzbaşı benim eşimin yanına yaklaşarak "bak kız dedi, bunlar şimdi karı değil mi" diye sordu: karım hiç cevap vermedi. Yüzbaşı hiddetlenerek, "söyle kaltak bunlar karı değil mi!" Karım "niye kadınlar da insan değil mi" deyince, yüzbaşının öfkesi daha da artarak, adeta çılgına döndü. "Vay or..... seni, demek ki komünistleri burda beslediniz. Bu fikri onlardan öğrendin" diyerek, tekme-tokat dövmeye başladılar. O esnada ihtiyarı kanlar içinde getirdiler. İhtiyar dayanamayarak, "yüzbaşım hamile kadını dövmeyin, beni öldürün" diyerek karşı koymaya başladı. Fakat gözü dönmüş yüzbaşı dinler mi, yeniden ihtiyarı dövmeye başladı.

İşkence bu şekilde askerler köyden çıkana kadar devam etti. Hepsini yazsam sayfalar yetmeyecektir. Bu alçakların yaptıklarına tüm yöre halkı şahittir, tarih buna göz yummayacaktır.

Eli kanlı katiller umduklarını bulamadılar. İhtiyar amcadan çok örnek aldık. Onun her hareketi düşmanın oyunlarını boşa çıkardı, onları çılgına çevirdi. Biz sempatizanlarda da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük inanç yaratatı.

Basel'den
bir PKK sempatizanı.

İnsanlık Sömürü ve Zulmü Daima Mahkum Etmiştir . . .

Baştarafı 3. sayfada

hiçbir insan bu denli korkunç ve ağır işkenceler altında yara, kan, irin içinde gücünden yoksun yaşayamaz!... Hiç bir insan soyu kendi varoluş tarihinde bu denli köhne, ağır, ezici ve zulümkar bir ortamda insan fiziğini ve iradesini eriten yoğun baskılar karşısında insani özelliklerini koruyamaz. Bunu hiç bir insan soyu başaramamıştır. Zaten bu insan fiziğinin ve eriştiği evrimin diyalektik bütünlüğü ile çelişir. Diyarbakır'da insanlığın toplumsal kurtuluşunu omuzlayan bu yiğit insanların yine "insanlar" tarafından işkenceden yok edilircesine geçirilmeleri, insanlarımızın Ölüm Orucuna yatmaları karşısında, duygusuz bir cellat soğukluğuyla durarak, nice yiğit insanın ölümüne neden olan uygulamaları insafsızca dayatarak bugün yeniden katliamlara girişerek, üç devrimciyi kurşunlayıp katletmeleri ve yüzlercesini yaralamalarının yanısıra, zindan kapılarına yığılan yüzlerce fedakar ananın göz yaşı ve çığlıklarla kümelendikleri zindan kapılarında, polis yine o "soylu" kahramanlığına yaraşır biçimde saldırmış cop ve tekmelerle anneler uzaklaştırılmak istenmiştir. Tek suçu evlatlarını sevmek ve onları görme istemi olan annelerin, zulmün şaklıyan kırbaçlarına ve iğrenç adi küfürlerine hedef olmaları, insanlık için ve özellikle modern çağın, kendine "uygarım" diyen insanları için utanç verici, yüz kızartıcı bir durum ve gerçek bir suçtur!... Bugün zulmün ve zorun dikenli bir ağ gibi sarıp sarmaladığı mazlum insanlarımız, zindanlarda kendi kaderlerine terk edilmişlerdir. Aynı gerekçe ve nedenlerle bulunduğumuz tutukevlerinde biz tutukluların da, zulüm ve vahşetin kol gezdiği bir ortama itilmek istendiğimiz ise açıktır. Çünkü, bugün biz tutukluların siyasi ve öznel kişiliğimizi, insani varlığımızı hedefleyen uygulamalar, bilinçli ve programlı, sosyal yaşantımızı engelleyen dayatmalar ve içinde bulunduğumuz "ortam ve yaşam" haklılığımızı açıkça vurgulamaktadır.

Ancak bilinmelidir ki, canlı evrimin, uygar, toplum bilimci, mücadeleci, atılgan ve duygulu tüm insani vasıflarına sahip olan biz tutuklu insanlar ve benzerlerimiz, insanlığı ve tarihi geleceğini, zindanların kör karanlığında kapkara zincirlere vurmak isteyen, iğrenç zulmün ve zorun her türden gayri insani ve haksız dayatmaları karşısında, insan olmanın gurur ve onuruyla tüm insanlık için yine de duracağız.

Bugün burada Diyarbakır ve tüm zindanlarda zulmün aldığı her biçimi ve uygulamalarını lanetleyerek insanlık adına protesto ediyoruz!... Sorunlarımıza eğilmeniz talebiyle arz ederiz.

* * *

Üç Devrimci . . .

Baştarafı 1. sayfada

lerini bu nokta üzerinde odaklaştırmıştır.

Metris ve Sağmalcılarda başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu, faşist cuntanın tüm bu girişimlerini boşa çıkarmaya, oynanmak istenen oyunu sonuçsuz bırakmaya yöneliktir. Nitekim, bu amaçla ve kararlılıkla geliştirilen direniş, cuntanın hesaplarını boşa çıkarmış, geliştirilmek istenen ihanetin kirli yüzü sergilenmiştir. Son direnişler kanıtlamıştır ki, cunta hangi oyuna başvurursa vursun kirli hesapları sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cunta, daha önce de Diyarbakır cezaevinde günümüze kadar ulaşan aynı yönlü çabaları sürdürmüş, en alçakça komplo ve planları hayata geçirdiği halde, direnişin çelikten duvarına çarparak bozguna uğramıştır. Bugün de hala cezaevinde ve bunun bir uzantısı olarak da dışarıda sürdürdüğü, teslim alma, ihaneti geliştirme çabaları ve bozguncu faaliyetleri her alanda yükselen bir direnişle sonuçsuz bırakılmaktadır.

Cuntanın, Türkiye ve Kürdistan devrimlerini tasfiye amacını güden çok yönlü sinsi ve kanlı hesaplarına karşı, Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde yükseltilen direniş, bu anlamda tüm Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokratik güçlere bir çağrı niteliğini de taşımaktadır. Cezaevlerinde korkunç olanaksızlıklar içerisinde yükseltilen bu direnişin çağrısına, dışarıda mutlaka cevap verilmelidir.

Cuntanın ve onun her soydan uşaklarının faşizmin kara pençesini halklarımızın bağrına geçirme çabaları, devrimin kızıl bayrağını yükselterek sonuçsuz bırakılmalıdır. Cezaevlerinin direnişine ancak bu şekilde cevap verilebilecek, halklarımızın devrimci arzu ve beklentisi karşılığını ancak bu biçimde bulabilecektir.

– Ölüm Orucunda Şehit Düşen Üç Direniş Şehidinin Anısı Ölümsüzdür!

– Cuntanın Dayatmalarına, Daha Güçlü Direnişle Cevap Verelim!

– Yaşasın Faşizme Karşı Halklarımızın Devrimci Mücadele Birliği!

– Yaşasın FKBDC!

Devrimci Yaşam ve Mücadele Üzerine . . .

Baştarafı 15. sayfada

nedenle hiçbir biçimde görevlerin gevşetilmemesi, savsaklanmaması gerekmektedir. Koşullar ne olursa olsun (Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önder gücü PKK'nin gelişiminin en zor koşullar ve en kıt olanaklarla olduğu bilinmektedir), zorluklar ne kadar fazla olursa olsun görevlere sonuna kadar bağlı kalmak ve bunları mücadelemize en uygun bir biçimde gerçekleştirmek temel felsefemiz olmalıdır. Kaldı ki, mücadele tarihimiz ve güç kaynaklarımız, bu konuda yeterli bir aydınlanmayı sunmaktadır.

Böyle son derece soylu görevleri gerçekleştirirken, üzerinde hareket ettiğimiz zeminin özelliklerini kavramalı ve bunu en güçlü bir biçimde mücadelemizi geliştirme doğrultusunda kullanmalıyız. Tabii ki bu alanın maddi gerçeği inkar edilemez, fakat, bunun mücadelenin karşısına dikilemeyeceği de açıktır. Bu yönüyle de koşulların subjektif değerlendirilmesine gidilmemelidir. Olduğu gibi değerlendirilmeli ve devrimci mücadeleyi geliştirmede nasıl kullanılabileceği kavranmalıdır.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz: olumsuzluklarla yüklü bir alan da olsa, Avrupa'da da güçlü bir devrimcilik geliştirmenin koşulları bir hayli fazladır. Devrimden kopuşu ve uzaklaşmayı ifade eden eğilimler üzerine gidilerek, teşhiri yapılmalı; tümüyle ülke devrimi ve gerçekliğinden kaynaklanan bir devrimci özellik tutturulmalıdır.

Bunun için de, Parti gerçekliği dışında şu veya bu biçimde hiçbir arayışa, insan soyunun basit duygularını tatmin yoluna gidilmemelidir. Parti yaşamı, halka, ülkeye, devrime ve ideolojiye sonsuz bağlılık korunmalıdır. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin yüzlerce şahidinin anısına bağlılık korunarak, Onların yol göstericiliğinde, güçlü devrimciler haline gelmek için en kıt olanaklarla da olsa, devrimcilik yaşatılmalıdır.

Bunların dışında hiçbir yöntem, bırakalım geleceğimizi, bugünümüzü bile kurtarmaya yetmeyecek; halkımız için vazgeçilmez olan devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirmemizi sağlamayacaktır. Mücadeleye ve halka ihanet eden birer soysuz varlık haline gelmek istemiyorsak, ulusal kurtuluş mücadelemizin arzu ettiği devrimci militan özelliklere ulaşmak ve bunları geliştirmek zorundayız.

* * *

ABDÜLAZİZ YOLDAŞIN PROLETER DEVRİMCİ RUHUNU MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

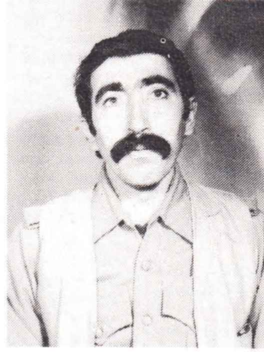
Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin çok sancılı, acılı ve bir o kadar da şerefli bir mücadele olacağı tesbitiyle yola çıkan Hareketimizin bu düşüncesinin ne kadar doğru olduğu pratik mücadele tarafından hergün biraz daha açıkça ortaya konmaktadır. Pratik mücadele alanı, acıyı ve tatlıyı diyalektik bir bağ içerisinde bağrında barındırmakta; her acı olay çoğu zaman özünde onurlu bir geleceğin tohumunu da taşımaktadır.

İşte Abdülaziz ... yoldaş da bu bilinçle ülkesinin kurtuluş mücadelesine gönül vermiş bir Kürdistanlı olarak halkının şanlı önderi PKK saflarında 1978 yılından beri savaşmaktaydı. Ancak talihsiz bir çığ düşmesi olayı, yoldaşımızı mücadelenin en verimli çağında aramızdan koparıp aldı. Elbette ki, böylesine beklenmedik veya az rastlanır olaylar sonucunda yoldaşlarımızı kaybetmemiz bir yandan bizi kedere boğarken, diğer yandan da sömürgeciliğe olan kin ve nefretimizi katbekat arttırıyor. Her ne kadar bir doğa felaketi sonucu yoldaşımızı kaybetmişsek de esas sorumlu faşist Türk devleti ve emperyalizmdir; çünkü, ülkemizi ve halkımızı sefalete sürükleyen, hayatı yaşanmaz hale getiren, doğa felaketleri karşısında eli-kolu bağlı bırakan, zindanları dolduran, zulmeden, işkencelerden geçiren ve kitleler halinde katledenler sömürgeciler ve emperyalistlerdir.

Abdülaziz yoldaş, manevi olarak aramızdan ayrılmış değildir. Çünkü, hepimiz O'nun uğruna can verdiği davanın, ideolojik ve politik anlayışın birer atom parçalarıyız. O'nun proleter-devrimci fedakarlık ruhunu ve mücadele azmini her an kalbimizde hissedeceğimiz ve yaşatacağımız kesindir.

Abdülaziz yoldaşın tüm yaşamı bir proleterin yaşamıdır. Mardin-Kızıltepe'nin yoksul bir ailesinden olan yoldaşımızın bütün yaşamı işçilikle geçmiş; buğday alım-satımından hamallığa ve kantarcılığa kadar çok sayıda işde, çok zaman karın tokluğuna ve muhtaç ailesine bir ölçüde yardımcı olmak amacıyla çalışmıştır. Bu dönemlerde çok sade ve sessiz bir yapıdaydı. Ancak ateşli yurtseverliği O'nu devrimcilikle kısa zamanda bütünleştirdi ve artık sessiz bir yaşamdan fırlayıp fırtına koparan bir sesliliğe dönüştü. Abdülaziz yoldaşın kısa bir sürede atak yaparak yurtsever işçilikten proleter devrimciliğe ulaşmasında büyük devrimci önder ve kahramanların rolü büyüktür. **Diyarbakır** zindanlarının devrimci direnişçi önderlerinden Ferhat KURTAY'ların; **Şikestûn Direnişinin** kahraman partizanları Ahmet KURT, Mehmet KURT, Salman DOĞRU'ların; **Bloka Direnişinin** yiğit devrimcileri Davut ULUÇ, Zeki PALABIYIK ve İdris AKTAŞ'ların öğrenciliğini yapmış ve onların yüce devrimci direnişçi ruhuyla yoğrulmuştu.

Hamurunu bu temelden alan Abdülaziz yoldaş, yıllarca baskıların sinesinde yaşadığı feodal-kompradorlara, işbirlikçilerine ve teslimiyetçi reformist yapılanmalara büyük bir kin ve öfke duyuyordu. Bu ihanetçi güç ve mihraklara karşı çetin bir savaş pratiğini yaşadı, en ön saflarda savaştı. Devrimci mücadele pratiği bununla da kalmadı, daha geniş alanlara sıçradı. Askeri-faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Partimizin uygulandığı geri çekilme taktiğine uyarak, Lübnan ve Filistin sahasına gitti. O alanlarda, Partimizin hazırlık döneminin bir gereği olarak, siyasi ve askeri eğitimini hem teorik ve hem de pratik olarak tamamlama doğrultusunda büyük çaba sarfetti. Güney Lübnan ve Filistin sahasının en sıcak savaş alanlarında, İsrail siyonistleri ve uşağı Suad Haddat'a karşı en ağır silahların başında iki yıldan fazla savaşarak, bir yandan ülkeye dönüş aşamasının hazırlıklarını yaparken, diğer yandan da Kürdistan ve Filistin halklarının kardeşliğinin ve enternasyonalist görevlerin pratikte gerçekleştirilişinin gözde örneklerini sundu.

Hüseyin ve Süleyman Tuğcu yoldaşlar Filistin eğitim kamplarında bir grup yoldaşıyla birlikte.

Partimizin, I. Konferansı ve ardından II. Kongresiyle birlikte geri çekilme ve hazırlık taktiğinin doruk noktasına ulaşarak, artık ülkeye geri dönüş taktiğinin başlamasıyla birlikte Abdülaziz yoldaş da ülkeye dönüş yapan ilk yoldaşlar arasında yer aldı. Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarına, asli görevinin yanı başına gelerek faaliyet sürdürmeye başladı. Bu alanlarda önderlerimizden Mehmet KARASUNGUR başta olmak üzere, birçok yoldaşımızın inanç, bilinç ve direnişçi kişiliklerinden esinlenerek devrimci proleter yapısını daha da yetkinleştirip pekiştirdi. Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'ın Van yöresinde faaliyet yürütmek üzere görevlendirildi. Bir yıla yakın sürdürdüğü bu yöredeki faaliyetleri süresince üstün başarı örnekleri sunarak birlikte çalıştığı tüm yoldaşları için örnek bir devrimci timsali oldu. Aynı şekilde, bütün yöre halkı için yakın bir dost, gerçek halk önderi vasfını kendisinde somutlaştırdı.

O, Kürdistan halkının tüm olumlu özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmasını bilen seçkin bir köylü önderiydi. Ulusal bağımsızlık mücadelesinde köylülüğün oynaması gereken rolün önemi, Marksizm-Leninizm önderliğinde yürütülen mücadelede güçlü köylü önderlerin çıkarılmasının da mümkün olduğu gerçeği, Abdülaziz yoldaşın devrimci yaşamı ve mücadelesiyle açıkça kanıtlanmıştır. Son derece dürüst ve yurtsever bir kişiliğe sahip olan Abdülaziz yoldaş, arkadaşlarına karşı alçakgönüllülüğü bir yaşam biçimi kabul etmekteydi. Diğer nedenler yanında bir de bu nedenle doğasına son derece aykırı olan küçük-burjuva anlayışlara karşı, gerek Parti dışında ve gerekse içinde aralıksız biçimde karşı durdu. O, her türlü düşman ideolojisine karşı savaşımı kural olarak kabullenen ve verilen görevleri yerine getirmede dinmek bilmeyen bir çaba gösteren örnek bir devrimciydi. Devrimci çalışmalarda son derece önemli olan kitlelerle kaynaşma, onların dil, din, örf ve adetlerine dikkat ederek ulusal kurtuluş mücadelesine çekme konularında oldukça yetenekli olan Abdülaziz yoldaş, propaganda ve ajitasyonla kitleleri etkilemek ve devrim sorunlarını dinlemekte başarılı çalışmalar yürüten bir halk örgütleyicisiydi de.

Abdülaziz yoldaş, sömürgeci-faşist düşmanın karşı-devrimci tüm çabalarına; doğa şartlarının acımasızlığına ve zorluklarına rağmen, devrimci görevinin başından bir an bile ayrılmayan, tam tersine canlı bir pratik içerisinde faaliyetlerini canla, başla, yorulmak nedir bilmeden yürüten ve tüm zorluklara bilinçli bir tarzda göğüs geren bir devrimci, ulusal kurtuluş mücadelesinin bir emekçisiydi.

Gerek Yaşar ORGAN yoldaşın vahim bir kaza sonucu şehit düşmesi, gerek Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşı ani bir iç kanama sonucu yitirmemiz ve gerekse Abdülaziz yoldaşın az rastlanılan bir doğa felaketi olan çığ düşmesi sonucu aramızdan ayrılması, bizleri bundan sonra bu tür ani felaketlere karşı çok daha dikkatli ve tedbirli davranmak zorunda bırakmaktadır. Nasıl ki, toplumda olumlu ve olumsuz yanlar bir arada bulunuyorsa, doğada da aynı durum söz konusudur. Ve nasıl ki, toplumdaki olumsuz yapıya karşı savaş yürütüyorsak, doğadaki olumsuz şartlara karşı da savaş yürütmemiz ve olumlu yapıyla kaynaşmamız gerekiyor. Hiç unutulmamalıdır ki, mücadelemizin esas olarak kırsal alana dayanmasından dolayı, Kürdistan'da savaş tarihte olduğu gibi günümüzde de yalnız sömürgeci güçlere karşı değil, ülkemizin çetin doğa ve toplumsal koşullarına karşı da sürdürülmektedir. Bu nedenle KUKM'sini yürütmekten sorumlu tüm kadro ve taraftarlar kendilerini her iki savaşa da önemle hazırlamalı, gerekli donanım ve dirayeti mutlaka sağlamalıdırlar.

Döneme denk düşen Ulusal Kurtuluş Cephesini geliştirmede önemli rol oynayabilecek halk önderi özelliklerini kendisinde somutlaştıran Abdülaziz yoldaşı böyle bir dönemde aniden kaybetmemiz büyük bir talihsizliktir. Ancak, O'nun uğrunda can verdiği davanın zaferi için harcadığı çaba, fedakarlık, inanç, halka ve Partiye bağlılık ruhu yolumuzu sürekli aydınlatacak; onlarca Parti militanı ve halk önderi yaratacaktır. Abdülaziz yoldaş ve diğer devrim şehitlerimizle aynı davanın neferleri olarak bizlere düşen görev; onların hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin uğruna savaştıkları ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü yolunda bu mücadelenin önder gücü PKK'nin sömürgeci-faşist Türk devletine karşı açtığı mücadele bayrağını daha da yükselterek, bu yoldaşların mücadeleci anılarına sahip çıkmak ve direnişçi ruhlarını somut pratikte yaşatmaktır.

● Şehitlerimizin Direnişçi Ruhları Onurumuz ve Önderimizdir!

● Bu Yüce Değerleri Yaratan Partimiz PKK Zaferin Teminatıdır!

Bir Mücadele Yoldaşı.

26.5.1984

★★★

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.